

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Agatha Christie®

ÖLÜM
DALGALARI

Gordon Cloade genç, güzel bir dulla evlendikten birkaç hafta sonra Londra semalarından yağın bombalara kurban gider. İkinci kez dul kalan Rosaleen Cloade beklemediğı bir anda Cloade ailesinin servetine sahip olur.

Ölen adamın yengesi, kısa bir süre sonra Hercule Poirot'yu ziyaret eder ve Rosaleen Cloade'in ilk kocasının hâlâ hayatta olduğunu "ruhlardan" öğrendiğini anlatır. Kadının tuhaf fikirleri, Hercule Poirot'nun şüphesini çeker. Ünlü dedektif, olayın altındaki gizemi çözmeye karar verir...

• • •

"Agatha Christien'in en güzel romanlarından biri. Sıradan yaşamla, korkuyu harmanlama yeteneğine sahip usta bir yazar."

The Tatler

altinkitaplar.com.tr

ISBN: 978-975-21-1392-

9 789752 113923

www.agathachristie.com

KDV'den MUAF TIR

KİTABIN ORJİNAL ADI

TAKEN AT THE FLOOD

YAYIN HAKLARI

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK TASARIMI

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

4. BASIM/NİSAN 2020/İSTANBUL
MEGA BASIM
Cihangir Mahallesi Güvercin Caddesi
No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok 34310
Haramidere, İstanbul Tel: 0.212. 412 17 00
Sertifika No: 44452

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 – 975 – 21 – 1392 – 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok.
Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Bu kitap yayınevimiz tarafından *Şeytan Dönemeci* adıyla daha önce yayımlanmıştır.

*Agatha
Christie*

ÖLÜM
DALGALARI

Türkçesi
Çiğdem Öztekin

*Zaman olur, insanın çabaları dalga gibi yükselir,
Sular alır götürür bizi mutluluğa,
Bir kaçırdık mı o fırsatı, ömür yolculuğu
Sıgılıklar, terslikler içinde bocalar.
İşte şimdi biz, kabarmış bir dalganın üstündeyiz;
Vaktinde yararlanmalıyız bize sunulan sulardan,
Yoksa kaçıırız fırsatı.*

Julius Caesar, 4. Perde, 3. Sahne; Brutus'un Söylevi'nden
Shakespeare

ÖNSÖZ

I

Her kulüpte sıkıcı geveze biri vardır. Coronation Kulüp de bu konuda farklı değildi ve o gün de düşman uçaklarının bombardımanına rağmen her şey aynen eskisi gibi sürüp gidiyordu.

Hindistan ordusu emekli subaylarından Binbaşı Porter gazetesini katladı ve dikkat çekmek istercesine hafifçe öksürdü. Gerçi orada bulunanlar gözlerini ondan kaçırmaya çalışıyorlardı ama bunun hiçbir yararı olmadı.

“*Times*’da Gordon Cloade’in ölüm ilanını gördüm,” dedi Binbaşı Porter. “Tabii çok özenle yazılmış. 5 Ekim’deki düşman bombardımanında öldüğü belirtilmiş ama olayın nerede olduğundan bahsedilmemiş. Zavallı adamın evi benimkinden biraz ötede, köşedeydi. Hani şu Campden Hill’in tepesindeki büyük evlerden biri. Aslına bakarsanız o gün ben bile çok korktum. Biliyorsunuz ben sivil savunmada görevliyim. Cloade, o sırada devlet adına bir alım ihalesi için gittiği Amerika’dan yeni dönmüştü. Oradayken evlenmişti; kızı olabilecek yaşta, genç bir dulla. Kadının adı Underhay, Bayan Underhay. İlk kocasıyla Nijerya’dayken tanışmıştım.”

Binbaşı Porter sözlerine ara verdi. Hiç kimse onunla ilgilenmiyor, devam etmesini istemiyordu. Hemen herkes gazetesini yüzüne doğru kaldırmıştı ama bu Binbaşı Porter'ın cesaretini kırmadı. Her zaman kimsenin tanımadığı insanlar hakkında anlatacak uzun öyküleri vardı.

O anda gözü orada oturanlardan birinin, hiç hoşlanmadığı, hatta nefret ettiği tipteki sivri burunlu rugan ayakkabılarına takıldı ve alçak bir sesle, "Çok ilginç," dedi. "Neyse, daha önce de dediğim gibi sivil savunmada görevliyim. Bu bomba konusu ilginç, ne zarar vereceği hiç belli olmaz. Örneğin o gün bomba zemin katta patladı ve evin çatısını havaya uçurdu, ama birinci kata hiçbir şey olmadı. O sırada evde altı kişi vardı: Gordon Cloade, karısı, karısının kardeşi ve üç hizmetçi. Hizmetçilerden biri genç bir kız, diğerleri ise orta yaşlı bir karıkoca. Patlama sırasında Gordon Cloade'in genç karısının kardeşi dışında herkes zemin kattaymış. Genç adam o sırada birinci kattaki yatak odasındaymış. Adam eski bir komando, olayı yalnızca birkaç sıyrıkla atlatmış. Hizmetçilerden üçü de patlama anında hemen öldü. Gordon Cloade'in servetinin milyonun üzerinde olduğu sanılıyor."

Binbaşı Porter yeniden sustu. Gözleri yine o tuhaf ayakkabılara takılmıştı. Başını hafifçe kaldırarak gözlerini adamın çizgili pantolonunda, siyah ceketinde, yumurta şeklindeki kafasında ve tuhaf bıyıklarında gezdirdi. Adam, hiç kuşkusuz yabancıydı. Bu ayakkabıların tek açıklaması bu olabilirdi.

Gerçekten de, diye düşündü Binbaşı Porter. Kulüp nereden nelerle geldi? İnsan *burada* bile yabancılardan kurtulamıyor.

Yabancıнын onu tüm dikkatiyle dinliyor olması bile binbaşının onun hakkındaki izlenimini değiştirmesine yeterli olmadı.

"Kadın yirmi beşinden fazla olamazdı," diye ekledi. "İkinci kez dul kaldı ya da en azından *kadın* öyle olduğunu sanıyor..."

Sustu ve umutla etrafındakilerin meraklanıp bir şeyler sormasını bekledi ama tepki gelmedi. Binbaşı yine umursamadan sözlerini sürdürdü.

“Aslına bakarsanız benim bu konuda bazı görüşlerim var. Çok tuhaf bir olay bu. Dediğim gibinin ilk kocasını, yani Bay Underhay’i tanırdım. Çok iyi, düzgün bir adamdı; bir dönem Nijerya’da bölge komiserliği yapmıştı. İşine bağlı, dürüst, kesinlikle kaliteli bir adamdı. Bu kızla Cape Town’da evlendi. Kız oraya seyyar bir tiyatro kumpanyası ile gitmişti. Zavallı kız, o sırada şansına küsmüş, âciz, çaresizlik içinde çırpınan biriymiş... Güzelliğiyle Underhay’in dikkatini çekmiş. Yaşlı Underhay’in yaşadığı bölgeye ilişkin anlattıklarını gözlerini kocaman açıp, büyük bir merakla dinlemiş, bunun muhteşem olduğunu söylemiş ve her şeyi geride bırakmayı nasıl istediğini belirtmiş. Neyse, sonunda Underhay onunla evlenip onu o kötü yaşamından kurtardı. Zavalıcılık, karısına delicesine âşıktı. Ama evliliklerinin yürümeyeceği daha ilk günlerde ortaya çıktı. Kadın vahşi doğadan nefret ediyor, yerlilerden korkuyor ve ölesiye sıkılıyordu. Onun yaşam anlayışı büyük şehirlerle sınırlıydı ve tiyatro çevresinden arkadaşlarıyla toplanıp sohbet etmeye alışmıştı. Issız ormanlarda yaşamak ona göre değildi. Aslında kadını hiç görmedim, bütün bunları bana zavallı Underhay anlattı. Bu durum onu çok sarsmıştı. Ve doğru olanı yaptı, onu memleketine göndererek boşanmayı kabul edeceğini bildirdi. Ona karısını gönderdikten bir süre sonra rastladım. Çok üzgün ve sinirliydi, dokunsan ağlayacak gibiydi. Aslında o bir anlamda eski kafalı ve tuhaf bir adamdı, boşanmayı da pek istemiyordu. Bana, ‘Bir kadını özgür bırakmanın çok çeşitli yolları vardır,’ dedi. ‘Bana bak dostum,’ dedim. ‘Sakin aptalca bir şeyler yapmaya kalkma. Yeryüzündeki hiçbir kadın uğruna kafana bir kurşun sıkmaya değmez.’

Bana asla böyle bir düşüncesi olmadığını söyledi. ‘Ben kimse-siz bir adamım,’ dedi. ‘Ölümüne üzülecek bir yakınım yok. Eğer

Ülkeme ldğm haberi ulaşırsa Rosaleen resmen dul sayılır, zaten onun istediğı de bu.’ Bunun zerine, ‘Peki, ya sen?’ diye sordum. ‘Kim bilir, belki buradan binlerce mil uzakta bir Bay Enoch Arden çıkar ve yeni bir yaşıma başlar,’ dedi. ‘Bu, günün birinde kadın için sorun olabilir,’ dedim. O, ‘Yo hayır, asla. Bu oyunu sonuna kadar oynayacağım. Robert Underhay kesinlikle ölmüş olacak,’ diye yanıt verdi.

O zaman bu söylediklerinin üzerinde fazla durmadım, ama altı ay kadar sonra onun ormanda bir yerlerde sıtmadan öldüğünü işittim. Yanında alışan yerliler ona çok bağılıydılar. Anlattıklarına göre Robert, onlar ellerinden gelen her şeyi yapmalarına rağmen ölmüştü ve ölürken de kendi elyazısıyla karaladığı bir kâğıtta çabalarından dolayı adamlarına ve yerlilerin reisine minnettar olduğnu, ama kurtulamayacağın hissettiğni yazmıştı. Yerlilerin reisi, Robert’ın yazmış olduğı bir kâğıdı da etrafa gösterip duruyordu. Reis ona çok sadıktı, diğrleri de yle. Söz verdikleri bir şeyi ne pahasına olursa olsun yaparlardı. Neyse, sonuçta Robert Underhay belki bugün Afrika’nın ortalarında bir yerde, bir ağacın altında gömülü, belki de sağ; ama eğr sağsa Bayan Gordon Cloade hiç kuşkusuz günün birinde çok büyük bir şok yaşıyabilir. Aslında bunu hak ediyor da! Gerçi onunla hiç tanışmadım ama anlatılanlardan para için her şeyi yapabilecek bir kadın olduğnu hissediyorum. Zavallı Underhay’i perişan etti. Bu aslında çok hazin bir yk.”

Binbaşı Porter, etrafına bakınarak salonda oturanların bu görüşünü onaylamalarını bekledi. Ancak yalnızca iki kişi vardı onunla ilgilenen; sıkılğan bakışlarını ondan kaçırmaya çalışan genç Bay Mellon ve kibar tavırlarıyla ona bakan Mösyö Hercule Poirot.

O sırada bir gazete hışırtısı duyuldu. şöminenin yanında oturmakta olan kır saçlı bir adam kayıtsız bir havada gazetesini katlayarak ayağı kalktı ve yavaşca dışarı ıktı.

Binbaşı Porter birden hayretle ağzını açtı. Genç Bay Mellon hafifçe ıslık çaldı.

“İşe bakın?” dedi şaşkınlıkla. “Onun kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

Binbaşı Porter, “Aman Tanrım!” diye mırıldandı. “Tabii biliyorum. Gerçi onunla pek bir tanışıklığımız yok ama bir defasında bir yerde tanıştırmıştık –o Jeremy Cloade değil mi?– Gordon Cloade’in kardeşi? Tanrım, çok kötü oldu. Eğer onun burada olduğunu bilseydim...”

Genç Mellon, “Bay Jeremy avukattır. Eminim ki size bir yakınının küçük düşüren, onur ve haysiyetini kıran sözler söylemekten hakaret ya da iftira davası açacaktır,” dedi.

Bay Mellon böyle yerlerde ülke çıkarlarına ters düşmediği sürece bazı iddialı tiplerle şakalaşmaktan, onları korkutup heyecanlandırmaktan hoşlanırdı.

O sırada Binbaşı Porter üzgün bir sesle, “Çok kötü oldu! Büyük şanssızlık!” demeyi sürdürüyordu.

Bay Mellon, “Akşama kalmaz Warmsey Heath’de herkes duyar bunu,” diye ekledi. “Bütün Cloade’ler orada yaşıyorlar. Hiç kuşkusuz geç vakitlere kadar ne yapacaklarını tartışacaklardır.”

O anda hava saldırısı tehlikesinin geçtiğini belirten sirenler çalmaya başladı ve Bay Mellon kasten karşısındakini üzmekten vazgeçerek arkadaşı Mösyö Poirot’yla beraber dışarı çıktı.

“Bu kulüplerin havası dayanılır gibi değil,” dedi sokakta. “Dünyanın bütün can sıkıcı ihtiyaçları buralarda toplanıyorlar. Porter da bunların en kötülerinden biri. Hindistan’daki ip oynatan fakirleri anlatmaya kalksa bu bile kırk beş dakika sürer, kim olursa olsun yolu bir kez Poona’ya düşmüş herkesi tanıdığını iddia eder.”

Bu olay 1944 sonbaharında oldu...

1946 ilkbaharının sonlarına doğru Hercule Poirot’ya bir ziyaretçi geldi.

II

Hercule Poirot, güzel bir mayıs sabahı temiz, düzenli yazı masasının başında otururken sadık uşağı George masaya yaklaşarak nazikçe, “Sizinle görüşmek isteyen bir hanımefendi var efendim,” diye mırıldandı.

Poirot merakla sordu. “Nasıl bir hanımefendi?”

George’un, her şeyi en ince ayrıntısına kadar tanımlamasından çok hoşlanıyordu.

“Kırk, elli yaşları arasında olduğunu söyleyebilirim efendim. Derbeder ama yine de artistik bir tipe benziyor. Ayağında şık, düz yürüyüş ayakkabıları var. Tüvit bir ceket ve etek giymiş ama bluzu dantel. Boynunda da Mısır boncuklarından oluşan bir kolye ve mavi şifon bir eşarp var.”

Poirot hafifçe ürperdi.

“Şu an onunla görüşmek istemiyorum.”

“Ona rahatsız olduğunuzu söyleyeyim mi efendim?”

Poirot onu düşünceli düşünceli süzdü.

“Yanılıyorsam ona zaten çok önemli bir iş üzerinde çalıştığımı, kimseyi görmek ve rahatsız edilmek istemediğimi söylemişsindir.”

George hafifçe öksürdü.

“Şehir dışından geldiğini ve bekleme süresinin kendisi için önemli olmadığını belirtti efendim.”

Poirot iç çekti. Başını sallayarak, “Kadere karşı çıkmaya çalışmak boş,” dedi. “Eğer Mısır boncukları takmış orta yaşlı bir kadın, ünlü Hercule Poirot’yu görmeye karar vermiş ve bunun için köyden kalkıp şehre gelmişse, hiçbir şeyin onu fikrinden vazgeçiremeyeceği kesin. Beni görünceye kadar holde oturup bekleyeceğinden eminim. Neyse, onu içeri getir George.”

George hemen dışarı çıktı ve birkaç saniye sonra kapıda görünerek resmi bir sesle, “Bayan Cloade,” dedi.

Üzerinde eski bir tüvit tayyör olan ve eşarblı omzundan aşağı dalgalanan kadın hafifçe gülümseyerek içeri girdi. Elini Poirot’ya doğru uzatırken boynundaki boncuk kolye şıkırdadı.

“Mösyö Poirot,” dedi. “Buraya gelmeme ruhlar öncülük ettiler.”

Poirot hafifçe gözlerini kırptırdı.

“Öyle mi madam? Lütfen oturun ve anlatın bana...”

Cümlesini tamamlayamadı.

“Her iki durumda da Mösyö Poirot. Hem ruh çağırma seansında hem de medyum transa geçtiğinde, hep aynı şey oldu. Önceki geceydi. Madam Elvary’le (Bu arada belirtmek isterim ki kendisi olağanüstü bir kadındır.) ruh çağırıyorduk. Masanın üzerine hep aynı harfler yazıldı. H.P. H.P. H.P. Tabii ki ilk anda bunun ne anlam geldiğini kavrayamadım. Bilirsiniz bu gibi şeyler biraz *zaman* alır. İlk anda ne demek istendiğini görmek neredeyse olanaksızdır. Bu harflerin ne anlama geldiklerini anlamak için çok kafa yordum. Bunun bir şekilde bir önceki seansla bağlantılı olduğunu biliyordum ama anlamam zaman aldı. Sonra *Picture Post* dergisi aldım, aslında bu da tamamen ruhların rehberliğinde gerçekleşen bir şeydi çünkü ben normalde hep *New Statesman* alırım. Ve siz oradaydınız Mösyö Poirot: resminiz ve yaptıklarınıza ilişkin bir yazı. Her şeyin bir *amaca* hizmet ettiğini görmek ne muhteşem, değil mi Mösyö Poirot? Açıkçası yüce ruhlar bu sorunu çözümlemek için sizi seçmişlerdi.”

Poirot düşünceli bir tavırla kadını süzdü. İlk anda dikkatini çeken kadının zeki, açık mavi gözleriydi. Bu gözler sanki kadının pervasız konuşmasını destekliyordardı.

Poirot kaşlarını çatarak, “Bayan Cloade,” diye mırıldandı. “Sanırım bu ismi daha önce de bir yerde duymuştum madam.”

Kadın heyecanla başını salladı.

“Zavallı kayınbiraderim... Gordon. Onun adını duymuş olmalısınız. Çok zengin bir adamdı ve gazetelerde *sık sık* onunla ilgili haberler çıkardı. Bir, bir buçuk yıl kadar önce hava bombardımanında öldü. Bu hepimiz için büyük bir şok oldu. Ölümü hepimizi perişan etti. Kocam onun küçük kardeşi; Doktor Lionel Cloade...” Bir an sözlerine ara verdi ve sonra sesini alçaltarak ekledi. “Aman, aman, o sizinle konuşmaya geldiğimi bilmiyor. Böyle şeylerle uğraşmamı hiç onaylamaz. Doktorları bilirsiniz, çok materyalist bir dünya görüşüne sahiptirler. Ruh gibi şeyler onlardan çok uzaktır. Onlar yalnızca bilime inanırlar. Aslında bir noktada... Bilim nedir ki, ne işe yarar?”

Poirot ona Pasteur’dan, Lister’dan, Humphry Davy’dan, evlerde kullanılan elektrikten ve daha birçok buluştan bahsedebilirdi, ama onun beklediği yanıtın böyle bir şey olmadığını bilincindeydi. Aslında Bayan Lionel Cloade’in sorusu, birçok sorusunun olduğu gibi, yanıt beklediği gerçek bir soru değildi. Yalnızca konuşma gereği ağızdan çıkmış bir ifadeydi bu.

Poirot belli etmeden kadını sorgulamanın daha doğru olacağına karar verdi.

“Size ne gibi bir yardımım dokunabilir Bayan Cloade?”

“Ruhlara inanır mısınız Mösyö Poirot?”

Poirot ciddiyle, “Ben inançlı bir Katolik’im madam,” dedi.

Bayan Cloade onun bu sözünü önemsemeyerek gülümsedi ve küçümser bir havada elini salladı.

“Maalesef kilise bu konuda kör –önyargılı ve aptalca– davranıyor,” dedi. “Bu dünyanın ötesindeki dünyanın gerçekliğini ve güzelliğini görmek istemiyor.”

Hercule Poirot, “Saat on ikide önemli bir randevum var,” dedi.

Bu zamanında yapılmış bir uyarıydı. Bayan Cloade hafifçe öne doğru eğildi. “Öyleyse hemen konuya geleyim. Kayıp birini bulabilir misiniz Mösyö Poirot?”

Poirot kaşlarını kaldırdı.

Ciddi bir ses tonuyla, “Evet... bu olabilir,” dedi. “Ama sevgili Bayan Cloade, inanın bana polis, bu konuda benden çok daha fazlasını yapabilir. Onların elindeki olanaklar bana göre çok daha fazla.”

Bayan Cloade aynen Katoliklik konusunda olduğu gibi “boş verin” anlamında elini sallayarak polisleri güvenmediğini belirtti.

“Hayır Mösyö Poirot –bu konuda yönlendirildiğim kişi sizsiniz– perdenin arkasındakiler –yani öte taraftakiler– bunun böyle olmasını istiyorlar. Neyse, konuya geleyim. Kayınbiraderim Gordon, ölümünden birkaç hafta evvel Bayan Underhay isminde genç bir dulla evlenmişti. Kadıncağızın ilk kocasının Afrika’dan ölüm haberi gelmiş (Zavalılık, tabii bu çok üzücü bir durum.). Afrika zaten çok gizemli bir ülke.”

Poirot, “Gizemli bir kıta,” diyerek onun ifadesini düzeltti, “Olabilir. Afrika’nın hangi bölgesindeymiş?”

Kadın sözlerini sürdürdü.

“Orta Afrika’daymış. Voodoo’ların Zombilerin ülkesinde...”

“Zombiler, Batı Hint Adaları’nda yaşarlar.”

Bayan Cloade, ona aldırmadan ekledi.

“Kara büyüün... büyülü, gizemli uygulamaların diyarı. Söylendiğine göre orada kaybolan biri bir daha asla bulunmazmış.”

Poirot sabırsızlanmaya başlamıştı.

“Olabilir. Bu pekâlâ olabilir. Piccadilly Circus’da kaybolanlar da kolay kolay bulunamazlar.”

Cloade yine “boş verin bunu” anlamında elini salladı.

“Son zamanlarda iki kez, isminin Robert olduğunu belirten bir ruhla bağlantı kurdum Mösyö Poirot. Verdiği mesaj her seferinde aynıydı. Ölmedi... Yaşıyor... Şaşırmıştık, Robert isminde birini tanımıyorduk. Sonra ruha birkaç soru daha sorunca bize R.U. R.U. R.U. demeye başladı. Sonra da “R. Söyle, R. Söyle,” dedi. “Robert’a

mı söyleyelim?” diye sorduk. “Hayır, bu mesaj *Robert’tan*. R.U.” dedi. U harfinin anlamını sorduğumuzda ise, “*Little Boy Blue. Little Boy Blue.*”⁽¹⁾ *Ha ha ha!*” dedi. Anlıyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, anlamıyorum.”

Kadın ona acırcasına baktı.

“*Little Boy Blue*, küçük çocukların söylediği bir şarkı bu. ‘*Under the Haycock fast asleep,*’ diye başlar. Gördüğünüz gibi Underhay sözcüğü burdan kendiliğinden çıkıyor!”

Poirot başını salladı.

Ruhların, Robert sözcüğünü açıkça heceledikleri halde neden Underhay sözcüğünü açıkça belirtmediğini, üçüncü sınıf bir ajan gibi şifrelediğini sormamak için kendini zor tutuyordu.

Bayan Cloade, kendinden emin, mutlu bir havada, “Gordon’ın karısının ismi Rosaleen,” dedi. “Görüyorsunuz işte! Bütün bu R’ler insanın aklını karıştırıyor, ama bunların *anlamı* apaçık ortada. Ruhun ne demek istediği görülüyor. “*Rosaleen’e söyleyin, Robert Underhay yaşıyor.*”

“Peki, siz de Rosaleen’e söylediniz mi?”

Bayan Cloade şaşırılmış görünüyordu.

“Şey... yani, hayır. Bilirsiniz işte, insanlar *kuşkucudur*. Rosaleen’in de öyle olduğundan eminim, benim söylediklerimden başka anlamlar çıkarabilir ve benden şüphelenebilirdi. Sonra zavallı kızcağız, bu onu çok üzebilirdi; ilk kocasının nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ederdi.”

“Bütün bunları ruhların söylediklerinden çıkarıyorsunuz, öyle mi? İyi de adamın ruhların ağzından konuşmaktan öte bir şeyler yapması gerekmez mi? Adam yaşadığını belirtmek için çok tuhaf bir yol izlemiyor mu?”

(1) Küçük Mavi Çocuk.

“Ah, Mösyö Poirot, siz bu işlerde acemi sayılmazsınız. Onun ne gibi *koşullarda* yaşadığını bilmiyoruz ki! Zavallı Yüzbaşı Underhay –yoksa binbaşı mıydı?– Afrika’nın karanlık bir köşesinde tutsak olabilir. Bir de onun *bulunup*, genç karısına kavuştuğunu düşünün. Bunun ikisi için de ne büyük bir mutluluk olacağını! Oh Mösyö Poirot, beni size ruhlar *gönderdi*, ruhlar dünyasından size ulaşan bu isteği reddetmeyeceksiniz, değil mi?”

Poirot kadını bir süre dikkatle süzdü.

Sonra ağır ağır, “Benim ücretim yüksektir,” dedi. “Hatta çok yüksek olduğunu söyleyebilirim. Ve sizin bu istediğiniz şey de pek kolay halledilecek bir şey değil.”

“Oh, Tanrım! Ne yazık! Maalesef kocamla mali durumumuz çok kötü, hatta oldukça kritik olduğunu bile söyleyebilirim. Aslında benim durumum kocamın sandığından da kötü. Ruhların önerisiyle bazı hisse senetlerine yatırım yaptım –ama umduğum gibi çıkmadı– büyük ölçüde hayal kırıklığı yaşadım; bırakın kârı, zarar ettim. Firmalar battı, sanırım artık onları alacak biri de olmaz.”

Ürkek, hüznü mavi gözleriyle Poirot’ya baktı.

“Bunu kocama söylemeye cesaret edemedim. Durumumu anlatmanız için *size* anlatıyorum. Her şeye rağmen Mösyö Poirot, genç bir çifti yeniden birleştirmek çok *soylu* bir davranış olmaz mı?”

“Soyluluk, *Chère Madame*,⁽¹⁾ maalesef tren, vapur ve uçak biletlerini ödemeye yetmiyor. Telefonlar, telgraflar gibi tanıkların sorgulanmaları da hep parayla bağlantılı şeyler.”

“Ama eğer o bulunursa –yani Yüzbaşı Underhay sağ salim bulunabilirse o zaman– şey yani şey –şundan emin olun ki– bu işi başarırsanız size ücretinizi kolayca ödeyebileceğimizi sanıyorum.”

“Yani bu Yüzbaşı Underhay zengin biri, öyle mi?”

(1) Sayın Bayan

“Hayır... şey, hayır... Fakat emin olun ki böyle bir durumda para sorun olmayacaktır.”

Poirot yavaşça başını salladı.

“Çok üzgünüm madam. Yanıtım hayır.”

Kadının bu yanıtı kabullenmesi hiç kolay olmadı.

Bayan Cloade sonunda gittikten sonra Poirot kaşlarını çatarak bir süre düşündü. Cloade isminin kendisine neden yabancı gelmediğini şimdi anımsamıştı. Bombardıman sırasında kulüpte oturduğu sıradaki konuşmalar: Kimsenin dinlemek istemediği halde Binbaşı Porter’ın anlattıkları aklına gelmişti.

Hemen bu konuşmaların ardından kır saçlı adamın gazetesini hışırdatarak katlaması, kalkarak, kimseye bir şey söylemeden dışarı çıkması, Binbaşı Porter’ın şaşkınlığı ve perişan ifadesi...

Ama Poirot’yu asıl kaygılandıran biraz önce yanından ayrılan dalgın tavırlı, zeki bakışlı orta yaşlı kadındı. Ruhlardan bahsediş, tutarsız tavırları, boynunda sallanan boncukları, dalgalanan eşarbi ve saçma konuşmalarıyla oldukça tuhaf olmasına rağmen, soluk mavi gözlerinden zekâ fışkırıyordu.

Kendi kendine, “Acaba beni görmeye gelmesinin gerçek nedeni ne?” diye mırıldandı. Sonra masanın üzerinde duran karta baktı. “Acaba şu Warmesley Vale denen yerde neler oluyor?”

III

Bu olaydan tam beş gün sonra akşam gazetelerinden birinde küçük bir haber Poirot’nun dikkatini çekti. Ünlü Warmesley Heath Golf Sahası’ndan 5 kilometre uzakta küçük, eski Warmesley Vale köyünde Enoch Arden isimli bir adamın öldüğünden bahsediliyordu.

Hercule Poirot yeniden kendi kendine mırıldandı.

“Şu Warmesley Vale’de neler oluyor acaba...”

BİRİNCİ KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1. BÖLÜM

I

Warmsley Heath; bir golf sahası, iki otel, golf sahasına bakan çok pahalı modern villalar ve bir tren istasyonundan ibaret olan küçük bir köydü.

İstasyondan çıktığınızda karşılaştığınız geniş yol doğrudan Londra'ya uzanır. Sağa kıvrılan dar patikadaysa üzerinde *Warmsley Vale*'e gider yazan bir işaret tabelası vardır.

Warmsley Vale'se, ormanlık tepelerin arasında kaybolmuş, Warsley Heath'e hiç benzemeyen bir yerdi. Zamanında küçük, eski bir pazar kasabası olan bu küçük yer zamanla daha da tenhalaşarak bir köy halini almıştı. Geniş anacaddenin iki kenarına dizilmiş olan eski tip evle çok sayıdaki demode meyhane ve dükkânlara bakan biri buranın, Londra'ya değil kırk beş, iki yüz kilometre uzaklıkta olduğunu düşünürdü.

Burada oturanlar, durmadan gelişen Warsley Heath'den nefret ediyorlardı.

Yine de köyün dışına çıkıldığında eski olmasına rağmen şirin ve düzenli bahçeleriyle göz okşayan evler göze çarpıyordu. İşte,

1946 ilkbaharının başlarında WRENS'den⁽¹⁾ terhis olup, ülkesine dönen Lynn Marchmont'un yaşadığı White House da bu binalardan biriydi.

Eve dönüşünün üçüncü sabahı, yatak odasının penceresini açarak göz alabildiğine uzanan yeşil kırlara baktı ve mutluluk içinde temiz havayı ciğerlerine çekti. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ve havada ıslak toprak kokusu vardı. İki buçuk yıldır bu kokunun özlemini çekmişti.

Yeniden evde olmak, yurdundan uzakta geçirdiği yıllardan sonra bir gün dahi aklından çıkarmadığı ve özlemle andığı odasında uyumak ne kadar güzel bir şeydi. Üniformadan kurtulmak –savaş yılları sırasında güveler çok acımasız davranmış olsalar da– yeniden tüvit etek ve ceketlerini giyebilmek insana bambaşka bir mutluluk veriyordu.

Değişik ülkelerde, yurtdışında görev yapmak her ne kadar hoşuna gitmiş olsa askerlik yapmayacak olmak güzeldi. İlginç bir görevi olmasına ve arkadaşlar arasında partiler düzenleyip, çok eğlenmelerine rağmen bazen yönetilmekten, tekdüze yaşamaktan çok sıkıldığı hatta bıkip, kaçmayı bile düşündüğü anlar bile olmuştu.

Doğunun uzun, yakıcı yaz güneşi altında en çok sevgili annesini ve ağaçların arasındaki serin huzurlu evini, Warmesley Vale'i düşünüyordu.

Lynn, annesini hem çok sever hem de ona kızardı. Evden uzakta bulunduğu süre zarfında da ona sevgisi sürmüş, ona kızdığı noktaları unutmuş ya da duyduğu ev özlemi nedeniyle kızgınlığını düşünmek bile istememişti. Sevgili annesi onu gerçekten de deli ediyor, çileden çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Yine de artık eve dönmüş olmak hoştu ve bir daha buralardan *asla* ayrılmayacaktı.

(1) Kraliyet Kadın Donanma Güçleri.

Artık özgürdü, asker değildi ve White House'a dönmüştü. Henüz üç gündür buradaydı. Yine de içinde ne olduğunu anlayamadığı bir huzursuzluk, tuhaf bir sıkıntı vardı. Aslında her şey eskisi gibiydi –hatta biraz fazla bile– ev, annesi, çiftlik, ailesi ve Rowley. Değişmemesi gerektiği halde asıl değişmiş olan, yalnızca kendisiydi...

“Tatlım...” Alt kattan, Bayan Marchmont’un tiz sesi duyuldu. “Cici kızım kahvaltısını yukarıya yatağına ister mi?”

Lynn, kapıya doğru giderek aşağı seslendi. “Hayır, anne, ben aşağıya iniyorum.”

Sonra düşündü. Neden sanki annem “cici kızım” gibi ifadeler kullanıyor ki? Bu çok *aptalca*! Merdivenlerden hızla indi ve yemek odasına girdi. Kahvaltı pek iyi değildi. Lynn güç bir dönem geçirdiklerinin ve yemek konusunda da beklentilerinin pek yüksek olmaması gerektiğinin farkındaydı. Haftada dört gün yardım için gelen beceriksiz bir hizmetçi kadın dışında Bayan Marchmont evde yalnızdı ve sabahtan akşama kadar yemek ve temizlik işleriyle uğraşıp duruyordu. Lynn doğduğunda Bayan Marchmont kırk yaşlarındaydı ve sağlığı da pek iyi sayılmazdı. Lynn üzülerken de olsa maddi durumlarının da artık eskisi kadar iyi olmadığını bilincindeydi ve giderek kötüye doğru gitmeye başlamıştı. Savaş öncesinde az olmasına rağmen onları rahatça idare eden gelirleri savaşın getirdiği ağır vergiler nedeniyle neredeyse yarı yarıya küçülmüştü. Her şeyin fiyatı alıp başını gitmiş, yaşam çok pahalılaşmıştı.

Lynn karamsarlıkla, ah! Cesur yeni dünya, diye düşündü. Ve o anda gözü masada açık duran gazeteye takıldı.

“Eski donanma görevlisi, yönetim ve girişimciliğin değerinin bilindiği bir iş arıyor... Eski bayan donanma subayı, organizasyon yeteneği ve otoriteye gerek duyulan iş arıyor.”

* * *

Girişimcilik, organizasyon yeteneği, yöneticilik; öncelikle sunulan nitelikler bunlardı. Peki ya aranan neydi? Yemek pişirmesini, temizlik yapmayı bilen ya da ustaca steno yazmasını bilenler. İyi servis verebilen, günlük sıradan işlere alışkın, ağır iş görenlere her yerde ihtiyaç vardı.

Neyse ki bu durum onu hiç ilgilendirmiyordu. Onun geleceği belliydi. Kuzeni Rowley Cloade ile evlenecekti. Rowley'yle yedi yıl önce, savaş çıkmadan nişanlanmışlardı. Lynn kendini bildi bileli hep onunla evleneceğini düşünmüştü. Bir çiftçi karısı olarak köyde yaşamak onun seçimiydi ve bunu benimsemişti. Belki heyecanlı değildi ve çok çalışmaları gerekecekti ama hareketli ve mutlu bir yaşamları olacaktı. İkisi de çiftlik hayatını seviyor, hayvanlardan hoşlanıyorlardı.

Tabii ki parasal anlamda sorunları olacaktı ama Gordon dayı onlara her zaman yardım edeceğine söz vermişti...

O sırada duyulan Bayan Marchmont'un tiz sesi genç kızı düşüncelerinden ayırdı.

"Sana da yazdığım gibi dayının ölümü hepimiz için çok ağır bir darbe oldu cici kızım. Üstelik İngiltere'ye döneli henüz iki gün olmuştu. Onu *görememiştik* bile. Keşke Londra'da *kalmasaydı*. Doğruca buraya gelseydi."

II

"Evet, keşke..."

Lynn, dayısının öldüğünü bildiren mektubu aldığı zaman çok sarsılmış ve üzölmüştü, ama durumlarının asıl önemini şimdi çok daha iyi anlıyordu.

Kendini bildi bileli yalnızca onun değıl, hepsinin yaşamını Gordon Cloade idare etmişti. Çok zengin ve çocuğu olmayan adam tüm akrabalarını kanatları altına almıştı.

Hatta Rowley'yi bile... Rowley ve arkadaşı Johnnie Vavasour ortak olarak küçük çapta bir çiftlik işletmeye başlamışlardı. Sermayeleri azdı ama umut ve enerjileri çoktu. Gordon Cloade de onları onaylıyordu.

Bir gün Lynn'i bir kenara çekmiş ve şunları söylemişti:

“Sermayesi olmayan çiftçilikte pek ileri gidemez. Öncelikle önce bu delikanlıların işe dört elle sarılacaklarından emin olmam gerekiyor. Gerekli istek ve enerjiye sahip olduklarından! Eğer onlara şimdi destek olursam bunu öğrenmem uzun yıllar alabilir. Eğer gerçekten çalışma azimleri varsa ve yaptıkları iş beni tatmin ederse o zaman endişelenmen için hiçbir neden yok Lynn. Onlara ihtiyaçları oranında yardımcı olacağım yavrum. İnan bana sen, tam Rowley'nin ihtiyacı olan kadınsın. Sakın bunları onlara söyleme, aramızda kalsın.”

Genç kız onun dediğini yapmış ve Rowley'ye bundan bahsetmemiştir. Ama Rowley dayısının yardım etme isteğini sezmiş benziyordu. Johnnie'yle birlikte sanki doğru bir yatırım yaptıklarını kanıtlamak istercesine durmadan çalışıyorlardı.

Evet, ailedeki herkes sırtını dayısına dayamış, gelecekleri konusunda ona güveniyorlardı. Hemen hiçbirinin asalak ya da boşta gezen, avantacı olduğu söylenemezdi. Jeremy Cloade bir avukatlık firmasının büyük ortaklarından biriydi, Lionel Cloade'se doktordu.

Yine de zor durumda arkalarında yardımlarına koşacak bir akrabaları olduğunu bilmek geleceğe güvenle bakabilmelerini sağlıyordu. Hesaplı davranmalarına ya da para biriktirmelerine hiç gerek yoktu. Gelecekleri güvence altındaydı. Çocuksuz bir dul olan Gordon Cloade bu konudaki güvenceleriydi. Zaten yaşlı adam da sık sık bu konuyu açar, bu gerçeği onlara anımsatırdı.

İşte bu yüzden dul kalan kız kardeşi Adela Marchmont da daha küçük ve daha ucuz bir eve geçebilecekken White House'da yaşamayı sürdürmüştü, Lynn en iyi okullara gönderilmişti. Eğer

savaş başlamasaydı, istediği mesleği seçebilecek ve istediği paralı okula gidebilecekti. Gordon dayının kesintisiz akan çekleri küçük lükslerini karşılamalarına fazlasıyla yetiyordu.

Her şey son derece *güvenli ve düzenli*ydi. Ama sonra Gordon Cloade birden, en beklenmedik bir zamanda evlenivermişti.

Adela, “Dayının evlendiğini duyunca tabii ki hepimiz çok şaşırdık tatlım,” dedi. “Her nedense Gordon’ın bir daha evlenmeyeceğinden emindik. Kimsesiz değildi, ailesi etrafındaydı. Üstelik de kalabalık bir ailesi vardı.”

Lynn, evet, diye düşündü. Hem de çok kalabalık. Belki de adamcağız asıl bundan bıktı?

Bayan Marchmont, “Çok iyi kalpli, anlayışlı biriydi,” diye ekledi. “Gerçi zaman zaman despot ve acımasız davranışları da olurdu ama... Yemek masası ne kadar cilalı ve temiz olursa olsun, her zaman o eski işlemeli yemek örtülerimi sermemi isterdi. Aslında kendisi de bana İtalya’dan çok güzel masa örtüleri göndermişti.”

Lynn, soğuk, alaycı bir sesle, “Tabii onun bu isteklerini yerine getirmek de bizim işimize gelirdi,” dedi. Sonra merakla sordu. “Bu kadına, yani ikinci karısına nerede rastlamış? Mektuplarında bundan hiç bahsetmiyordun.”

“Uçakta mı, vapurda mı, bir yerde rastlamış işte. Sanırım Güney Amerika’dan, New York’a gidiyormuş. Bunca yıl sonra! Üstelik de bunca sekreteri, hizmetçisi, çalışanı varken...”

Lynn gülümsedi.

Anımsadığına göre, Gordon Cloade’in sekreterleri arasında güzel olan pek yoktu. Üstelik bildi bileli aile dayılarının sekreterlerini, hizmetçilerini, kâhyaları ve yanında çalışan kadınları büyük bir dikkat ve kuşkuyla izlerdi.

Merak dolu bakışlarla, “Sanırım, o güzel bir kadın?” dedi.

“Şey, bilmem ki, *bence* çok *aptal* bir yüzü var.”

“Sen erkek değilsin ki anne! Onların gözüyle göremezsin.”

Bayan Marchmont, “Tabii,” diye ekledi. “Zavallı kadıncağız o korkunç bombardımanın etkisiyle büyük bir şok geçirmiş ve günlerce kendini toparlayamamış, hasta yatmış. Bence hâlâ da tam olarak iyileşmiş değil. Sinirleri çok zayıf. Bazen durgunlaşıyor ve aptal aptal insanın yüzüne bakıyor. Gordon yaşıyasaydı, sanırım onun için pek uyumlu bir eş olamazdı.”

Lynn gülümsedi. Gordon Clode’in kendisinden yaşça çok daha genç bir kadınla kendisine kültürel anlamda eşlik etmesi için evlendiğinde kuşkuluydu.

Bayan Marchmont sesini alçaltarak, “Sonra tatlım, aslında bunu söylemeyi hiç istemezdim, ama...” dedi. “Dayının karısı asla gerçek bir hanımefendi *değil*.”

“O nasıl söz anne? Ayrıca bugünlerde bunun ne önemi var ki?”

Bayan Marchmont, “Böyle küçük yerlerde bu gibi şeyler halen çok önemli,” dedi. “Yani, demek istediğim, o *bizden* biri değil.”

“Zavallıcık!”

“Ne demek istediğini hiç anlayamıyorum Lynn. Gordon’ın hatırı için onu aramıza kabul ettik ve hepimiz ona karşı *elimizden geldiğince* nazik ve sevecen olmaya, güler yüz göstermeye çalıştık.”

Lynn merakla, “Kadın şu sıralar Furrowbank Malikânesi’nde mi?” diye sordu.

“Tabii ki. Hastaneden çıktıktan sonra başka nereye gidebilirdi? Doktorlar, onun Londra’dan uzaklaşmasını önermişler. Erkek kardeşi ile malikânede kalıyor.”

Lynn, “Kardeşi nasıl bir adam?” diye sordu.

“*Korkunç* bir genç!” Bayan Marchmont bir an sustu ve sonra ciddi bir tonda, “*Aksi ve kaba*,” diye ekledi.

Lynn bir an için, içinde hiç tanımadığı bu adama karşı tuhaf bir acıma hissi duydu ve onun yerinde burada ben olsam ben de kaba olurum, diye düşündü.

“İsmi ne?”

“Hunter. David Hunter. Sanırım İrlandalı. Tanınmış insanlar değiller tabii. Genç kadın daha önce Bay Underhay diye biriyle evliymiş. Haksızlık etmek istemem ama insan ister istemez kendi kendine, ‘Savaş zamanı genç bir dulun Güney Amerika’da ne işi olabilir?’ diye soruyor. Bana öyle geliyor ki zengin bir koca bulmak için *dolaşıyordu*.”

Lynn gülümseyerek, “Boşa çabalamıyormuş demek,” dedi.

Bayan Marchmont iç çekti. “Bu bana çok tuhaf geliyor. Ben Gordon’ın hep çok zeki ve açık göz bir insan olduğunu düşünmüştür. Yıllarca pek çok kadın onu elde etmeye çalıştı. Örneğin şu son sekreteri. Kadının ilgisi *apaçık* ortadaydı. Ama Gordon ne yaptı? Çok çalışkan ve başarılı bir sekreter olmasına rağmen onu işten çıkarıp, yakasını sıyırmayı başardı.”

Lynn dalgın dalgın, “Sanırım herkes için bir Waterloo var...” dedi.

“Altmış iki, erkekler için çok tehlikeli bir yaş. Sanırım savaş da insanları tuhaflandırıyor. Gordon’ın New York’tan gönderdiği mektup hepimiz için çok büyük bir şok oldu.”

“Mektupta ne yazmıştı?”

“Mektup Frances’e gönderilmişti. Neden ona yazdığını da bilemiyorum. Belki de aldığı eğitim gereği onun daha hoşgörülü olacağını düşündü. Evlendiğini duyunca şaşıracağımızı söylüyordu. Evliliğinin çok ani olduğunu, ama Rosaleen’i tanıyınca ondan çok hoşlanacağımızdan emin olduğunu yazmıştı. Rosaleen... ne *artistik* bir isim, değil mi? Sonradan konulmuş bir isme benziyor. Gordon’ın mektubunda yazdığına göre, Rosaleen çok genç olmasına rağmen acılarla dolu bir yaşamı olmuş. Tüm başına gelenlere rağmen, cesaretle ayakta kalmayı başarabilmesi, yaşama küsmemesi mucizeymiş.”

Lynn, “Hep aynı masal...” diye mırıldandı.

“Oh, biliyorum. Seninle hemfikirim. Aynı öyküyü o kadar çok duyduk ki. Gordon bunlara nasıl inanmış, onu anlamıyorum. Yalnız, genç kadının dikkat çekecek kadar iri ve koyu mavi gözleri var.”

“Güzel bir kadın demek.”

“Oh, evet, gerçekten oldukça *güzel*. Ama benim beğendiğim tipte bir kadın değil.”

Lynn, acı acı gülerek, “Zaten olamaz da!” dedi.

“Neyse, erkekler bu konularda tamamen farklı düşünüyorlar. İşlerine akıl sır ermiyor. En akıllıları bile bazen çok aptalca şeyler yapıyorlar. Gordon mektubunda, evlenmesinin, aramızdaki bağları asla gevşetmeyeceğini, böyle bir şeyin aklımıza bile gelmemesi gerektiğini, bize her zaman destek olacağını belirtiyordu.”

“Yine de evlendikten sonra yeni bir vasiyetname yazmadı, değil mi?”

Bayan Marchmont başını salladı.

“Son vasiyetnamesini 1940 yılında yazmıştı. Vasiyetnamenin ayrıntılarını bilmiyorum, ama o sırada başına bir şey geldiği takdirde hepimizin geleceğini güvence altına aldığından bahsetmişti. Tabii evlilikle birlikte bu vasiyetname hükümsüz kaldı. Sanırım döndüğünde yeni bir vasiyetname yazacaktı ama zaman bulamadı. İngiltere’ye geldiğinin ertesi günü o müthiş bombardımanda öldü.”

“Yani şimdi bütün miras Rosaleen’e mi kaldı?”

“Evet, evlendiği için eski vasiyetname hükümsüz kaldı. Yasal olarak böyle.”

Lynn susuyordu. Haris bir insan olmamasına rağmen, bu yeni durum hiç hoşuna gitmemişti. Gordon Cloade hiç kuşkusuz onların bu duruma düşmesini istemezdi. Bunu biliyordu. Servetinin büyük kısmını karısına bırakabilirdi ama her zaman kendisine güvene-

bileceklerini söylediği akrabalarına da muhakkak ki bir şeyler bırakmak isterdi. Her zaman onlara tekrar tekrar gelecek için endişe etmemelerini, para biriktirmelerine gerek olmadığını söylerdi. Kardeşi Jeremy'ye, "Ben öldüğüm zaman zengin bir adam olacaksın," dediğini kendi kulaklarıyla duymuştu. Annesine de sık sık, "Hiç endişelenme Adela. Lynn'in her gereksinimini karşılayacağım. Bu evden çıkmayıysa asla aklına bile getirme, burası *senin evin*. Onarım faturalarının tamamını bana gönder," derdi. Rowley'ye, çalışıp, çiftliği geliştirmesi ve para konusunu düşünmemesi için cesaret veren de oydu. Jeremy'nin oğlu Anthony'nin Askeri Akademi'ye gitmesi için ısrar etmiş, ona da hatırı sayılır bir harçlık göndermişti. Lionel Clode'se kazançlı olması beklenemeyecek tıbbi araştırmalar yapmakta yüreklendirmiş, ona her bakımdan yardım etmiş ve muayenehane doktorluğunu geri planda bırakmasına neden olmuştu.

Lynn, birden düşüncelerinden sıyrıldı. Bayan Marchmont, tiz bir feryatla, dudakları dramatik bir şekilde titreyerek elindeki faturaları ona doğru uzattı.

"Şunlara baksana Lynn. Ne *yapacağım* şimdi ben? Ne *yapacağım* Lynn? Daha bu sabah banka müdürü bir mektup göndererek hesabımızda para kalmadığını bildirdi. Bu *nasıl oldu* anlayamıyorum, paranın bitmemesi için çok dikkat ediyordum. Sanırım aldığım hisse senetleri de pek bir kazanç sağlamadı. Yanlış bir yatırım oldu. Müdür vergilerin arttığından söz ediyordu. Sonra şu savaş zararlarını tazmin sigortaları falan filan... istesen de istemesen de ödetiyorlar."

Lynn, faturaları alarak göz gezdirdi. Annesinin hiç de boş yere para harcamadığı anlaşılıyordu. Damdaki kiremitlerin onarılması, çitlerin tamiri, mutfığa konan yeni ocak ve tamir edilen su borularına ait faturalardı bunlar. Yine de oldukça yüksek bir meblağdı ve ödemeleri gerekiyordu.

Bayan Marchmont üzüntülü bir sesle konuşmayı sürdürüyordu.

“Sanırım artık buradan taşınmam gerekiyor. Ama nereye gidebilirim ki? Çevrede bana göre küçük bir ev de yok... Ah, seni eve döner dönmez bu dertlerle üzmem istemezdim Lynn. Ama ne yapacağımı bilemiyorum.”

Lynn, annesine baktı. Altmışını aşmıştı. Zaten hiçbir zaman güçlü bir kadın olmamıştı. Savaş sırasında Londra’dan kaçanlara destek olmuş, onlar için yemek pişirmiş ve temizlik yapmıştı. Sivil savunmada görev almış, askerler için reçel yapmış, çocuklar için okul yemekleri hazırlamıştı. Savaştan önce rahat ve huzurlu bir yaşamı olmasına rağmen savaş döneminde günde on dört saat durmadan çalışmıştı. Lynn onun artık iyice yıprandığını, ayakta duracak hali kalmadığını görüyordu. Annesi gelecekten çok korkuyordu.

Lynn yavaş yavaş öfkелendiğini hissediyordu.

Alçak bir sesle, “Acaba Rosaleen, yardım etmez mi?” diye sordu.

Bayan Marchmont’un yüzü birdenbire kızardı.

“Buna hakkımız yok, ondan hiçbir şey isteyemeyiz.”

Lynn onunla aynı düşüncede değildi.

“Yanılıyorsun anne. Aksine bu mirasta bizim de hakkımız var. Gordon dayı bize daima yardım ederdi.”

Bayan Marchmont başını salladı.

“İnsanın, özellikle de sevmediği birinden yardım istemesi hiç de doğru bir şey değil. Zaten kadının erkek kardeşi bize tek bir kuruş bile vermesine izin vermez.”

Bayan Marchmont bir an düşündü ve kadınca dedikodu hevesi ağır basarak mırıldandı.

“Tabii o genç adam gerçekten kardeşiyse...”

2. BÖLÜM

Frances Cloade düşünceli bir tavırla yemek masasının karşı tarafında oturan kocasının yüzüne baktı.

Frances kırk sekiz yaşındaydı. Tüvit tayyörün yakıştığı ince zarif kadınlardandı. Mağrur ve hafif bir rujdan başka makyaj bulunmayan yüzünden gençliğinde oldukça güzel olduğu anlaşılıyordu. Jeremy Cloade'se kır saçlı, ince, ifadesiz yüzünden ne düşündüğü belli olmayan, altmış üç yaşında bir adamdı.

Adamın yüzü o akşam her zamankinden daha da ifadesizdi.

Yalnızca bir kez bakmak bile karısının bu durumu anlamasına yeterli olmuştu.

On beş yaşında bir kız masanın etrafında dönüyor ve servis yapıyordu. Kız ürkek gözlerini Frances'in yüzüne dikmişti. Frances kaşlarını çatığında zavallı kızın elleri titriyor, neredeyse tuttuğu tabağı düşürecek hale geliyordu. Hanımının gülümsemesiyle kızı rahatlatıyordu.

Warmsley Vale'de hizmetçi çalıştırma şekliyle çok kıskanılan kadınların başında Frances Cloade geliyordu. Onları yüksek ücretlerle şımartmamasına rağmen, onlardan en yüksek verimi sağlama konusunda çok başarılıydı. Çabalarını içtenlikle onaylamasıyla, onlara enerji ve istek aşılmasıyla hizmetçilerin yaratıcılıklarının

ortaya çıkmasını ve daha fazla gayret etmelerini sağlıyor, onları ustaca idare etmesini beceriyor ve kendini saydırıyordu. Tüm yaşamı boyunca hizmetçi çalıştırmaya alışmış olduğu için bu ona doğal geliyor; iyi bir aşçıyı, iyi bir hizmetçiye usta bir piyanist gibi takdir etmekten kaçınmıyordu.

Frances Cloade, Warmasley Heath civarında yarış atları yetiştiren Lord Edward Trenton'ın tek kızıydı. Bazılarına göre Lord Edward'ın iflas etmiş olması onun için hayırlı olmuş ve yaşlı adamı çok daha kötü durumlara düşmekten kurtarmıştı. Bir zamanlar at meraklıları arasında, onun, atlarına hileyle yarış kazandırdığı ya da kaybettirdiği, hatta jokey kulübünün hakkında inceleme başlattığı dedikoduları dolaşıyordu. Lord Trenton bütün bu söylentilerden ustalıkla çok hafif yaralar alarak sıyrılmasını bilmiş ve ortaklarıyla ömrünün sonuna dek Güney Fransa'da rahat ve güvenli bir yaşam sürdürmesini sağlayacak anlaşmalar yapmayı başarmıştı. Ve bütün felaketlerden kurtulmasını da becerikli ve kurnaz avukatı Jeremy Cloade'e borçluydu. Jeremy Cloade onun için bir avukatın yapması gerekenden çok daha fazlasını yapmış, hatta kendi cebinden para bile ödemişti. Tabii bu arada lordun kızı Frances Trenton'a olan hayranlığını da saklamamış ve babasının işleri düzene girdikten sonra onunla evlenmişti.

Frances'in, bu evlilik hakkında ne hissettiğini, ne düşündüğünü hiç kimse öğrenememişti. Tek söylenebilecek kadının tüm bu süreçte belirgin bir şekilde hiçbir şeye karışmamış, olaylara seyirci kalmış olduğuydu. Evlendikten sonra her zaman kocasına sadık bir eş olmuş, çocuğuna karşı da her zaman iyi bir anne olmayı başarmıştı. Jeremy'nin çıkarları ve isteklerini her zaman birinci planda tutmuş, hiçbir zaman bu evliliğin kendi isteği dışında yapılmış bir şey olduğunu düşündürecek bir izlenim yaratmamış, hatta bunu kendi istemiş gibi davranmıştı.

Buna karşılık Cloade ailesi de Frances'i hep çok sevmiş ve saymıştı. Onunla gurur duyuyor, hemen her konuda fikrini alıyor ama yine de fazla samimi olmaktan kaçınıyorlardı.

Jeremy Cloade'ın bu evlilik hakkında ne düşündüğünüyse kimse bilemiyordu, zaten Jeremy hiçbir konuda ne düşündüğünü ve ne hissettiğini başkalarına belli etmezdi. İnsanlar onun için, "Tatsız tuzsuz, kupkuru bir adam..." derlerdi. Gerek insan olarak gerekse avukat olarak çok iyi bir üne sahipti. Cloade, Brunskill ve Cloade Hukuk Bürosu olarak asla yasal anlamda kuşkulu davaları kabul etmezdi. Gerçi olağanüstü oldukları söylenemezdi ama sağlam ve güvenilir oldukları kesindi. Büro sürekli geliyordu. Jeremy Cloade ailesiyle kasabadaki pazaryerinin yakınında, eski Georgian stili bir konakta yaşıyordu. Evin yüksek duvarlarının çevrelediği geniş bahçesindeki armut ağaçları beyaz çiçekleriyle ilkbaharda köpük köpük bir denizi andırırlardı.

Karıkoca yemekten kalktıktan sonra bahçeye bakan arka odalardan birine geçtiler. On beş yaşındaki Edna, heyecanla yutkunarak ve yüzü kızararak onlara kahvelerini getirdi.

Frances fincanına koyduğu koyu ve sıcak kahveden bir yudum aldıktan sonra küçük kıza döndü ve tatlı bir sesle, "Edna, kahve muhteşem olmuş," dedi.

Edna mutluluktan kıpkırmızı bir yüzle dışarı çıktı. Bazı insanların zevklerine hiç akıl erdiremiyordu. Onun fikrine göre kahve, bol şekerli, bol sütlü, açık kahverengi olmalıydı.

Cloade'ler bahçeye bakan odada şekersiz ve sütsüz, koyu kahvelerini içiyorlardı. Yemek sırasında gelişigüzel bir şekilde rastladıkları tanıdıklardan, Lynn'in dönüşünden ve gelecekte çiftliğin iyi ürün vereceğinden bahsetmişlerdi. Şimdiyse yan yana oturmuş susuyorlardı.

Frances, oturduğu koltuğun arkasına yaslanmış, kocasına bakıyordu. Adam onun kendisine baktığının farkında bile değildi. Sağ eliyle üstdudağını ovuşturuyordu. Jeremy bu davranışın onda tik halini aldığını ve iç huzursuzluğunu ele verdiğini bilmiyordu. Frances'se bunun farkındaydı. Çok sık olmasa da birçok kez tanık olmuştu. Oğulları Antony ciddi şekilde hastalandığında, radyoda savaş ilanını dinlerken, jürinin müvekkili hakkındaki kararını beklerken, o uğursuz telgraftaki o geri dönülmesi olanaksız sözcükleri okurken ve Antony askere giderken Jeremy hep aynı davranışı sergilemişti.

Frances konuşmadan önce bir süre düşündü. Mutlu bir evlilikleri vardı ama birbirleriyle hiçbir zaman kelimenin tam anlamıyla senli benli olmamışlardı. Frances kocasının duygu ve düşüncelerine saygı gösterirdi, o da onunkilere. Savaş sırasında Antony'nin öldüğünü bildiren telgrafı aldıkları zaman bile bu soğukkanlılıklarını kaybetmemişlerdi.

Telgrafı Jeremy açmış ve okuduktan sonra başını ağır ağır kaldırarak karısına bakmıştı. Frances hemen olanı anlamış ve sormuştu. “Yoksa o?...”

Jeremy hiçbir şey söylemeden başını sallamış ve eğilerek telgrafı karısının avucuna bırakmıştı.

Bir süre öylecesine, hiçbir şey söylemeden durmuşlardı. Sonra Jeremy omzunu okşamış ve, “Keşke sana yardım edebilseydim hayatım,” demişti.

Frances acısını içine gömüp, içindeki derin yaraya ve boşluğa rağmen sakın bir sesle, “Senin için de durum aynı,” diyebilmişti. Acısı öylesine büyüktü ki gözyaşları akmıyordu.

“Evet,” demişti Jeremy. “Evet...” Sonra kapıya doğru yürümüş, sanki bir anda ihtiyarlamış, çökmüştü. “Söylenecek hiçbir şey yok, hiçbir şey...” diye mırıldanmıştı ağır ağır.

Frances o anda kocasına içindeki büyük acıyı anladığı için büyük bir minnettarlıkla bağlanmıştı. Kendisini çok iyi anlayan ve birden üzüntüden bir ihtiyara dönüşen bu çökmüş adama acı-mıştı. Oğlunu kaybettiği o anda sanki Frances'in içinde bir şeyler kurumuş, katı yürekli olmuştu. Eskisinden daha enerjik, daha çalış-kandı, bunu herkes görüyor ama onun bu acımasız sağduyusundan ürküyorlardı...

Jeremy Cloade'in parmağı yeniden üstdudağına gitti. Kafasın-da onu rahatsız eden bir şey vardı.

Frances hafifçe doğrularak, "Bir şey mi oldu Jeremy?" diye sordu.

Jeremy birden irkildi. Neredeyse elindeki fincanı yere düşürü-yordu. Sonra kendini toparladı ve karısına baktı.

"Pardon, anlayamadım Frances, bir şey mi dedin?"

"Bir şeye mi sıkıldığını sormuştum."

"Ne olabilir ki?"

"Bilmem ki. Bunu bana ancak sen söyleyebilirsin."

Frances sakın ama sağduyulu, kararlı bir havada konuşuyordu.

Jeremy Cloade, "Önemli bir şey yok," dedi ama sesinden doğ-ruyu söylemediği anlaşılıyordu.

Frances yanıt vermedi, soran gözlerle ona bakıyor ve bekli-yordu. Onun böyle bir yanıt vermek zorunda kaldığını anlamıştı. Jeremy şaşkın bakışlarla karısını süzüyordu.

Sonra bir an için Jeremy'nin yüzündeki soğukkanlılık maskesi düşer gibi oldu; Frances bu kısa süre içinde onun yüzünde öylesine derin bir ıstırap gördü ki ne söyleyeceğini bilemedi. Az kalsın haykıracaktı.

Yine de kendine hâkim olarak yavaşça, "Sanırım durumu bana anlatman iyi olacak..." dedi.

Jeremy'nin kendini toparlaması uzun sürmedi, derin derin iç çekti.

“Nasıl olsa er geç öğreneceksin durumu...” dedi. Ve sonra sözlerine hiç umulmadık bir cümle ekledi. “Korkarım bu pazarlıkta zararlı çıkan sen oldun Frances.”

Frances kocasının bu imasını anlamamış gibi davrandı.

“Ne oldu? Sorun para mı?”

Neden hemen paradan bahsettiğini kendisi de bilmiyordu. O zamana dek hiç para sıkıntıları olmamıştı. Hesaplı davranmalarını gerektiren bir durum da yoktu. Ofiste işleri altından kalkamayacakları kadar fazlaydı, öyle ki çalıştıracak adam eksikliği çekiyorlardı. Hoş bu her yerde böyleydi. Daha kısa bir süre önce askerden dönen eski elemanlarından ikisini yeniden işe almışlardı. Acaba Jeremy hastaydı ve bunu ondan gizlemeye mi çalışıyordu? Son günlerde yüzü sararmıştı, hali hiç iyi değildi, her zamankinden daha yorgun ve bitkin görünüyordu. Yine de içgüdüleri Frances'e bunun parayla ilgili bir sorun olduğunu söylüyordu ve bunda haklıydı da.

Jeremy yavaşça başını sallayarak onayladı.

“Anlıyorum.” Frances bir an bir şey söylemedi ve düşündü. Aslında para onun için asla bir üzüntü kaynağı olamazdı, ama kocasının bu konuda kendisinden çok farklı olduğunun da bilincindeydi. Onun para konusunda Frances'i anlaması olanaksızdı, onun için para; denge, güvenlik, zorunluluk, toplumda belirgin bir yer ve statü demekti.

Frances içinse para oynaması için insanın kucağına atılmış bir oyuncaktan başka bir şey değildi. Finansal dengesizliğin hâkim olduğu bir ortamda doğup büyümüşü. Atları kendilerinden beklenecekleri yaptıklarında olağanüstü güzellikte günler geçirirdi. Bazen de sponsorlardan para alamaz, kredi bulamaz, çok kötü günler geçirirlerdi. Böyle zamanlarda Lord Edward ön kapıya gelen ala-

caklılardan, haciz memurlarından saklanmak için uygun bir delik arardı. Bir defasında Frances küçük bir çocukken tam bir hafta kuru ekmek yemiş ve tüm hizmetlileri göndermişlerdi. Üç hafta boyunca icra memurları adeta onların evinde yaşamışlardı. Frances'in çocukluğu böyle öykülerle doluydu ve o böylesi durumları çok olağan karşılıyordu.

Parası kalmayan insan zorunlu olarak kemerleri sıkar, arkadaşlarının veya akrabalarının yanına sığınmaya ya da onlardan yardım almaya çalışır veya ülke dışına çıkardı. Ya da birinden bir şekilde borç bulurdu...

Ne var ki Frances kocasına bakınca, Cloade'lerin dünyasında böyle bir şeyin asla söz konusu olamayacağını anlıyordu. Hiçbir Cloade başkasının sırtından geçinmez; başkasından para istemez, borç almazdı (Doğal olarak da başkalarının da onlardan borç istemesini, sırtlarından geçinmesini kabul edemezlerdi.).

Frances kocasına acıyor ve pervasızlığıyla onu zor durumda bıraktığı için suçluluk hissediyordu. Yine de sağduyulu davranarak soğukkanlılıkla sordu.

“İşler kötü mü? Her şeyimizi satmak zorunda mı kalacağız? İflasın eşiğinde miyiz?”

Jeremy Cloade çekingen bir tavırla önüne bakıyordu, yüzünde bir an için bir tedirginlik belirip kayboldu. Frances tahmininde yanılmadığını anladı.

“Ne olur canım, anlat bana! Meraktan ölmemi mi istiyorsun? Durmadan tahmin yürütmek istemiyorum.”

Jeremy Cloade titrek ve soğuk bir sesle, “İki sene önce çok büyük bir kriz yaşadık. Senin de bildiğin gibi genç Williams kanuna aykırı bazı işler çevirmiş ve paraları zimmetine geçirip, ortadan kaybolmuştu. Bu durumdan kendimizi kurtarmakta çok zorlandık.

Sonra Uzakdoğu ve Singapur'daki olaylar da bazı sorunların çıkmasına yol açtı...”

Frances onun sözünü kesti. “Nedenleri anlatmayı bırak, bunun şu anda hiçbir önemi yok. Başınız dertteydi ve bundan kurtulamadınız, öyle mi?”

Jeremy, “Gordon’a güveniyordum,” diye mırıldandı. “O her şeyi düzeltebilirdi.”

Frances sabırsızlıkla iç çekti.

“Evet, tabii. Aslında zavallı adama hak vermiyor da değilim, onu kınamaya hiç hakkımız yok. Güzel bir kadın her erkeğin başını döndürebilir, bu çok doğal, ona kapılması insanca bir şey. Madem istiyordu, neden ikinci bir kez evlenmeyecekti ki? Bu onun hakkıydı. Tabii işlerini düzene sokmadan, yeni bir vasiyetname hazırlatmadan o bombardımanda ölmüş olması büyük şanssızlık. İnsanın tehlikenin boyutu ne olursa olsun, bir an bile ölebileceğini kabullenmek istemediği de bir gerçek. Nedense insan hep bombaların kendinden başkasının tepesine ineceğini sanır.”

Gordon Cloade’ın ağabeyi, “Gordon’ı her şeyin ötesinde sever, onunla gurur duyardım,” dedi. “Ölümü benim için gerçek bir felaket oldu. Öyle bir zamanda...”

Birden sustu.

Frances merakla, “İflas mı ediyoruz?” diye sordu.

Jeremy Cloade onu umutsuz bakışlarla süzdü. Onun bu soğukkanlı, sağduyulu yaklaşımı yaşlı adamı çok üzüyordu. Telaşa kapılıp, ağlamaya başlasa çok daha rahat edecekti ama karısı bunun farkında bile değildi.

Boğuk bir sesle, “Durumumuz, düşündüğünden çok daha kötü...” dedi.

Sonra gözlerini karısına dikip öylesine oturdu.

Frances hiçbir şey söylemeden derin düşüncelere dalmıştı.

Jeremy kendi kendine, ona söylemek zorundaydım, diyordu. Nasıl olsa söyleyecektim... Benim ne olduğumu anlayacak... Bilmesi gerekiyor. Belki ilk anda inanmak istemeyecek ama...

Frances Cloade hafifçe içini çekerek koltuğunda yavaşça doğruldu.

“Anlıyorum,” dedi. “Zimmet, suistimal. Doğru ifade etmemiş olabilirim ama öyle bir şeyler olmalı... genç Williams’ın yaptığı gibi bir şeyler?”

“Evet, ama bu defa –anlamıyorsun– bütün bunların sorumlusu benim. Bana emanet edilen hisse senetlerini kullandım. Gerçi şu ana kadar hiç açık vermedim, durumu örtbas edebildim ama...”

“Ama şimdi her şey meydana çıkacak, değil mi?”

“Gerekli parayı bulabilirsem hayır, ama hemen bulmam gerekiyor.”

Yaşamı boyunca hiç bu denli utandığını anımsamıyordu. Aca-
ba Frances bu durumu nasıl karşılayacaktı?

Şimdilik durumu soğukkanlılıkla karşılamış gibi görünüyordu. Ama zaten Frances hiçbir şeyi büyütmez, yaygara koparmazdı ki. İnsana ne çatar ne de sitem ederdi.

Frances Cloade elini yanağına koymuş ve kaşlarını çatmış, düşünüyordu. “Ne yazık ki kendime ait hiç param yok,” diye mırıldandı. “Hiçbir zaman kendi param olmadı...”

Jeremy sert, kuru bir sesle, “Evlendiğimizde gelen hediyelerden birikmiş bir miktar paramız vardı, ama...” dedi.

Frances dalgın dalgın mırıldandı. “Ama o da gitti, değil mi?”

Jeremy susuyordu. Neden sonra güçlkle ve kuru bir sesle, “Evet, vardı. Ama maalesef o da gitti.” dedi. “Çok üzgünüm Frances, ne kadar acı çektiğimi tahmin bile edemezsin. Sana zararlı çıktığını söylemiştim.”

Frances birden başını kaldırıp kocasının yüzüne baktı. “Bunu daha önce de söyledin. Ne demek istiyorsun?”

Jeremy kısık, boğuk bir sesle, “Benimle evlenmeye karar verdiğin zaman –haklı olarak– dürüst bir adam olduğumu, üzüntülerden uzak, mutlu bir yaşamın olacağını sanıyordun,” dedi. “Ve böyle düşünmekte haklıydın da.”

Frances şaşkın bakışlarla kocasını süzüyordu.

“Ne diyorsun sen? Tanrı aşkına Jeremy! Seninle niçin evlendiğimi sanıyorsun?”

Jeremy tebessüm etti.

“Şimdiye dek bana her anlamda iyi ve sadık bir eş oldun,” dedi. “Ama o zamanki durumumu beğenmeseydin, başka koşullarda bile benimle evleneceğini düşünecek kadar hayalperest olmak da istemiyorum.”

Frances bir an kocasının yüzüne baktı ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

“Ne tuhaf bir adamsın Jeremy. Avukatlara özgü o ciddi ifadenin gerisinde ancak bir romancıya yakışacak bir düş gücün olduğunu anlıyorum. Yoksa seninle, babamın ya da jokey kulübündekilerin başlarını dertten kurtardığın için evlendiğimi mi sanıyorsun?”

“O zamanlar babana çok düşkündün Frances.”

“Evet, babamı çok severdim. Çok şirin, neşeli, dolu dolu yaşamasını bilen bir adamdı. Ama onun ahlaksız yönünün de farkındaydım. Eğer bir an bile babamı başına gelebilecek felaketlerden kurtarmak için kendimi sana sattığımı düşünüyorsan, bu beni hiç tanımadığını gösterir. Asla ama asla anlamadığını!”

Gözlerini kocasına dikmiş, onu ısrarlı bakışlarla süzüyordu. Yirmi yıldan uzun bir süredir evli olduğu insanın aklından neler geçtiğini bilememesi ne ilginçti. Peki ama insan başkasının aklın-

dan geçen düşünceleri nasıl anlayabilirdi ki? O romantik biriydi, kamufle etmeye çalışsa da tam bir romantikti.

Frances, o zamanlar yatak odasında gördüğüm o eski Stanley Weymans romanlarından anlamalıydım *bunu*, diye düşündü. Zavallı, sersem sevgilim! Sonra birden düşüncelerinden sıyrıldı ve, “Seninle evlendim, çünkü seni seviyordum,” dedi.

“Seviyor muydun? Fakat bende sevicecek ne buldun ki?”

“Doğrusunu istersen bunu ben de bilmiyorum Jeremy. Ama sen *başkaydın*, babamdan, onun çevresindeki insanlardan o kadar farklıydın ki! Birincisi atlar hakkında hiç konuşmazdın. O sıralar atlardan, yarışlardan söz edilmesinden ne kadar bıkmıştım hiç bilemezsin! Bilmem anımsıyor musun, bir gece bize yemeğe gelmiştin. Senin yanına oturmıştım. O akşam sana bimetalizmin ne olduğunu sormuştum ve sen de bana açıklamıştın, gerçekten *açıklamıştın*! Tüm yemek süresince bunu anlatmıştın, altı değişik mөнünün bulunduğu bir yemekti, o sıralar zengin sayılırdık, hatta Fransız bir aşçımız bile vardı.”

“Sanırım o akşam benim için, ne geveze adam, diye düşünmüş, çok sıkılmışsındır.”

“Aksine, olağanüstüydü! O zamana kadar hiç kimse beni bu kadar ciddiye almamıştı. Bana karşı çok nazik davranmana rağmen hiç yüzüme bakmamıştın, hatta belki güzel olup olmadığının bile farkında değildin. Buna bayağı kızmış ve içimden senin dikkatini çekmek için elimden geleni yapmaya karar vermiştim.”

Jeremy Cloade hafifçe gülümsedi.

“Seni fark etmemiş olabilir miyim hiç, ama o koşullarda bunu sana belli edemezdim. O gece eve döndüm ve sabaha kadar gözüme uyku girmedi. Üzerinde çok şık, mavi renkte kantaron çiçekleri olan bir elbise vardı...”

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Jeremy Cloade hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

“Her neyse, bütün bunlar geçmişte kaldı...”

Frances onun utandığını anlamıştı.

“Haklısın, şimdi artık zor durumda orta yaşlı bir çiftiz ve kendimizi bu durumdan kurtarmanın çaresini bulmalıyız.”

“Bu söylediklerin üzüntümü bin kat daha artırdı Frances. Kendimi kepaşe olmuş, yerin dibine girmiş gibi...”

Frances atılarak, onun sözünü kesti.

“Şimdi asıl yapmamız gereken durumumuzu gözden geçirmek. Şu konuyu açık açık konuşalım. Yasalara aykırı bir iş yaptın, üzgünsün ve bağışlanmak istiyorsun. Bu yüzden yargılanabilir, hatta hapse bile girebilirsin.” (Jeremy hafifçe ürperdi.) “Böyle bir şeyin olmasını istemiyorum. Buna engel olmak için elimden geleni yapacağım, sakın benden ahlaksızlığa karşı bir söylem, kınama bekleme. Babam çok iyi bir insandı ama bildiğin gibi hiç de ahlaklı bir aile sayılmazdık. Bunu asla unutma. Kuzenim Charles’ı anımsıyor musun? Bir şekilde işlediği suçun üzeri kapatıldı, yargılanmadan sömürgelerden birine gönderildi. Sonra diğer kuzenim –Gerald– *oda* Oxford’da sahte çek düzenledi, yakalandı ama savaş çıkınca askere giderek kendini kurtardı ve üstüne üstlük bir de kahramanlığı, adamlarına bağlılığı ve insanüstü dayanıklılığı nedeniyle kahramanlık madalyası aldı. Sana söylemek istediğim şey şu: İnsanlar *böyle* işte, ne tam iyi ne de kötü! Açıkçası ben kendimin de pek dürüst olduğuma inanmıyorum, bunun için bir neden olsa ve elime fırsat geçse belki ben de doğru yoldan sapabilirim. Ama cesaretim ve umudum hiçbir zaman kırılmaz. Şunu hiç unutma, ben her zaman gözüpek ve...” Bunu söyledikten sonra kocasına bakarak gülümsedi. “Sadık bir eştim ve öyle de olacağım...”

Jeremy Cloade yavaşça yerinden kalkarak onun yanına geldi ve, “Sevgili karıcığım benim,” diyerek saçlarına hafif bir öpücük kondurdu.

Lord Edward Trenton'ın kızı kocasının yüzüne bakarak gülmüsedti.

“Şimdi,” dedi. “Ne yapacağımızı düşünme zamanı. Bu parayı nereden bulabiliriz?”

Jeremy'nin yüzü birden ciddileşti.

“Hiç bilmiyorum.”

“Evi ipotek edebiliriz. Oh, bir dakika.” Frances kocasının yüzündeki ifadeyi hemen anlamıştı. “Bunu çoktan yaptın, değil mi? Ne kadar aptalım. Elbette ki sen yapılması gereken her şeyi yapmışsındır. Bu durumda tek yapabileceğimiz birinden *destek* almak. Kimden *yardım* isteyebiliriz? Sanırım bize yardım edebilecek durumda olan yalnızca bir tek kişi var –o da Gordon'ın dul karısı– esmer güzeli Rosaleen!”

Jeremy umutsuzca başını salladı.

“Meblağ çok yüksek... Bu olanaksız. Ayrıca vermek istese bile bu parayı bulamaz. Çünkü Gordon'dan kalan anaparaya dokunamaz, Rosaleen sadece ömrü boyunca servetin tüm gelirini alacak.”

“Oh, bunu bilmiyordum. Ben tüm servetin ona geçtiğini düşünüyordum. Demek yalnızca intifa hakkı onda. Peki, o öldüğü zaman ne olacak?”

“Sıra en yakın akrabalara gelecek. Yani Gordon'ın mirası bizim aramızda: ben, Lionel, Adela ve Maurice'in oğlu Rowley arasında bölünecek.”

Frances alçak bir sesle, ağır ağır, “Demek *sıra* bize gelecek...” diye mırıldandı.

Odada birden buz gibi soğuk bir hava esti, sanki hızla bir gölge gelip geçmişti, karanlık bir düşüncenin gölgesi...

“Bundan bana bahsetmemiştin... Ben servetin tamamen onun olduğunu düşünüyordum ve de istediği herhangi birine bırakabileceğini...”

“Hayır. 1925’te çıkarılan yasaya göre vasiyetname bırakmadan ölen birinin...”

Frances’in onun anlattıklarını dinlediği kuşkuluydu. Kocasının açıklamaları bitip, sesi kesildiğinde, “Bunun pek bizim işimize yarayacağı söylenemez,” dedi. “Rosaleen orta yaşlı bir kadın olmadan biz çoktan ölmüş ve gömülmüş olacağız. Acaba Rosaleen kaç yaşında? Yirmi beş ya da yirmi altı olmalı. Sanırım rahatlıkla yetmiş yaşına kadar yaşar.”

Jeremy Cloade çekingen, kuşkulu bir sesle, “Belki ondan bu parayı borç olarak isteyebiliriz, ailesel nedenlere filan dayandırırız,” dedi. “Ne de olsa artık o da bizim aileden sayılır. Kim bilir belki de cömert bir insandır... onu o kadar az tanıyoruz ki.”

“Haklısın. Aslında biz ona oldukça yakın davrandık, hiç değilse geveze Adela gibi iğnelemedik. Bize karşı anlayışlı olabilir.”

Jeremy Cloade uyardı. “Bu paraya çok acil ihtiyacımız olduğunu ona hissettirmemeliyiz.”

Frances sabırsızlıkla, “Elbette ki!” dedi. “Beni asıl düşündüren parayı almak için tek kandırmamız gerekenin Rosaleen olmaması. Zavallı kadıncağız, tamamen erkek kardeşinin yönetiminde.”

“Haklısın. Üstelik adam hiç sempatik biri değil, bu hiç hoş değil.”

Frances birden gülümsedi.

“Aksine, oldukça yakışıklı bir genç. Çok hoş ve çekici! Onun ahlaksız bir insan olduğundan da eminim. Aslına bakarsan *ben de* pek ahlaklı biri sayılmam, ondan pek farklı değilim.”

Yeniden sinsi sinsi güldü. Sonra başını kaldırarak kocasına baktı. “Yenilgiyi kabul etmeyeceğiz Jeremy, kimse bizi yıkamayacak,” dedi. “*Bir yolu* olmalı... banka soymam gerekse bile bu durumdan kurtulacağız!”

3. BÖLÜM

Lynn, “Para,” dedi.

Rowley Cloade başını salladı. Rowley iriyarı, kırmızı yüzlü ve kumral ince telli saçlı bir delikanlıydı, düşünceli bakan mavi gözleri vardı. Davranışlarında yerleşikten çok kasıtlı gibi görünen bir ağırlık var gibiydi. Bir işe atılmadan önce enine boyuna düşünüp, incelemeyi yeğleyen insanlardandı o.

“Evet,” dedi. “Bugünlerde ne yazık ki her şey paraya bağlı.”

“Ben çiftçilerin savaş döneminde işlerinin iyi olduğunu düşünüyordum.”

“Oh, evet; ama bu kalıcı bir durum değildi. Savaşın üzerinden bir yıl bile geçmeden yine eski durumumuza döndük: Yükselen fiyatlar, isteksiz işçiler, hiç kimse mutlu değil ve kimse nerede olduğunu, nereye gittiğini bilmiyor. Tabii sermayesi olup, büyük boyutta çiftçilik yapanlar için durum farklı. Gordon dayı da bunu biliyordu. Bize bu konuda yardıma hazırlanıyordu.”

Lynn, “Ama şimdi...” dedi.

Rowley acı acı gülümsedi.

“Şimdiyse Bayan Gordon Londra’ya gidiyor ve binlerce sterlin vererek kendisine şık vizon kürkler ısmarlıyor.”

“Adilik bu!”

“Oh, hayır.” Delikanlı bir an durarak düşündü. “Ben de *sana* vizon bir kürk almak isterdim Lynn.”

“Rowley, nasıl bir kadın bu Rosaleen?” Lynn bu konuda bir yaşıtının da görüşünü almak istiyordu.

“Sabırlı ol, bu gece onu göreceksin. Lionel amcayla Kathie yengenin vereceği yemeğe davetli.”

“Evet, bunu biliyorum, ama bir de *senin* fikrini almak istedim. Annem onun pek zeki bir kadına benzemediğini söylüyor, hatta bir anlamda geri zekâlı olduğunu...”

Rowley bir an duraksadı.

“Ben de pek zeki olduğumu iddia edecek değilim. Ama bana öyle geliyor ki, yüzündeki o şaşkın ifadenin nedeni kadının bir şeyden korkuyor ve çok tedbirli davranıyor olması.”

“Tedbirli mi davranıyor? Ne anlamda?”

“Ben de bilmiyorum, ama çok tedbirli. Özellikle de konuşurken –aksan– kaba bir İrlanda aksanıyla konuşuyor, sonra sofrada çatalın yeri filan gibi görgü kurallarına özen gösteriyor, edebiyat parçalamalar filan havada uçuşuyor. Gerçi hepsi zorlama.”

“Oh, desene cahil bir köylü kızı o.”

Rowley hafifçe gülümsedi.

“Eğer merak ettiğin buysa, onun gerçek bir hanımefendi olmadığı kesin. Asla bir lady değil. İri gözleri ve güzel bir yüzü, olağanüstü bir teni var. Davranışları çocukça. Sanırım ihtiyar Gordon amca da onun güzelliğine, bu saf ve deneyimsiz havasına kandı. Kadının *rol yaptığını* sanmıyorum, ama yine de belli olmaz tabii. Aptal, aptal ortalarda dolaşıp duruyor ve her şeyi David’e bırakıyor.”

“David’e mi?”

“Ağabeyi. Benim görüşüme göre, adam karanlık bir tip. Bize hiç benzemiyor, tabii bizden de hiç hoşlanmıyor.”

Lynn ters bir ifadeyle, “Neden hoşlansın ki?” diye sordu ve sonra Rowley’nin şaşkın bakışlarını görünce ekledi. “Peki ya *sen... sen ondan* hoşlanıyor musun?”

“Hayır, hiç hoşlanmıyorum. Görünce sen de hoşlanmayacaksın, bizim gibi insanlar değil onlar.”

“Benim kimden hoşlanacağımı, kimden hoşlanmayacağımı bilemezsin Rowley! Son üç yılda dünyanın o kadar çok yerini gördüm ki! Sanırım bakış açım oldukça genişledi.”

“Haklısın, sen dünyayı benden çok daha iyi tanıyorsun, bu doğru.”

Rowley bunu alçak bir sesle söylemişti ama Lynn birden başını kaldırarak endişeli gözlerle onu süzdü.

Rowley’nin sesinde anlam veremediği bir tuhaflık vardı.

Rowley de Lynn’e bakıyordu. Sakin görünüyordu. Zaten onun ne düşündüğü hiçbir zaman anlaşılmazdı ki. Genç kız onun çocukluğunda da böyle olduğunu anımsadı.

Lynn, ne kadar farklı bir dünyada yaşadıklarını düşünüyordu. Eskiden savaşa erkekler gider, kadınlar evde kalırlardı. Ama onlar için bu durum tam tersi olmuş, rolleri değiştirmişlerdi.

İki erkekten birinin çiftliği yönetmek için geride kalması gerekmişti. Rowley ve Johnnie aralarında kura çekmişler ve savaşa giden Johnnie Vavasour olmuştu. Genç adam Norveç’te, katıldığı ilk çatışmada ölmüş, Rowley savaş yılları boyunca çiftlikten iki ya da üç kilometreden fazla ayrılmamıştı.

Lynn Mısır’a, Kuzey Afrika’ya ve Sicilya’ya gitmiş, birkaç kere ateş hattında dahi bulunmuştu.

Lynn vatani vazifesini bitirip eve dönmüştü, Rowley’s e hâlâ orada, evindeydi.

Acaba Rowley savaşa katılmadığı için üzülüyor...

Sinirli bir şekilde gülerek, “Bazen olaylar çok ters gelişebiliyor, değil mi?” dedi.

“Oh, bilemiyorum.” Rowley boş gözlerle uzaklara bakıyordu. “Bu görüşe göre değişir.”

Lynn anlık bir tereddüdün ardından, “Rowley,” dedi. “Şey *sen* üzgünsün... yani Johnnie...”

Rowley’nin soğuk gözlerle kendisine baktığını görünce bunu sorduğuna pişman oldu.

“Johnnie’yi bırak şimdi. Savaş bitti ve ben şanslıydım.”

Lynn bir an düşündükten sonra kuşkuyla, “Yani sen savaşa gitmek zorunda kalmadığın için kendini şanslı mı görüyorsun?” diye sordu.

“Tabii, hem de bu benim açımdan çok büyük bir şanstı, sence de öyle değil mi?” Lynn ne düşüneceğini bilemiyordu. Rowley’nin ses tonu yumuşaktı ama içinde tuhaf bir sertlik seziliyordu. Rowley gülümseyerek ekledi. “Tabii senin gibi askerlik yapmış kızlar bir yere yerleşip sakın bir hayat yaşamayı anlamakta zorlanırlar.”

Lynn kızgın bir sesle, “Ah, saçmalama Rowley,” dedi.

(İyi de neden kızmıştı ki? Neden? Rowley söylediklerinde tamamen haksız değildi ki.)

Rowley, “Her neyse şimdi bunları bir tarafa bırakalım da evlilik konusunu konuşalım,” dedi. “Tabii fikrini değiştirmediyse?”

“Tabii ki değiştirmedim. Neden değiştireyim ki?”

Rowley tereddütle, “Kim bilir?” dedi.

“Yani...” Lynn bir an için duraksadı. “Değiştirdiğimi mi söylemek istiyorsun?”

“Tam olarak değil.”

“Yoksa *sen mi* fikrini değiştirdin?”

“Oh, hayır, *ben hiç* değiştirmedim. Bilirsin ki, çiftlik yaşamında insanlar pek değişmezler.”

Lynn'in her nedense neşesi kaçmıştı.

Kararlılıkla, "O halde, istediğin zaman evlenebiliriz," dedi.

"Haziran uygun mu?"

"Tabii."

Bir süre konuşmadılar. Evlenme zamanını kararlaştırmışlardı. Ancak Lynn her nedense içinde korkunç bir sıkıntı hissediyordu. Keyfi iyice kaçmıştı. Buna hiçbir anlam veremiyordu. Rowley aynı Rowley'ydi: sevecen, heyecansız, alçakgönüllü, abartısız.

Birbirlerini çok seviyorlardı. Her zaman sevmişlerdi. Eskiden beri aşklarından hemen hiç bahsetmezlerdi. Şimdiye dek yapmadıkları bir şeyi şimdi yapmaları için ne gibi bir neden olabilirdi?

Hazıranda evlenecekler ve Long Willows Çiftliği'nde (Bu isim her zaman Lynn'in çok hoşuna gitmişti.) sakın bir hayata başlayacaklardı. Lynn, artık buralardan hiçbir zaman ayrılmayacaktı. Gitmek, uzaklaşmak... aslında bu sözcüklerin anlamı, içinde yaratıkları duygu çok farklıydı onun için ama... Artık gemilerin demir almalarının heyecanı, gemi personelinin koşuşturması, uçakların pistten ayrılırken ya da pistten inerkenki homurtuları... Havadan, denizden kıyıların farklı farklı şekillenip kaybolması... Toz, parafin ve sarımsak kokuları, yabancı dilde konuşan insanların gevezelikleri... Farklı egzotik çiçekler, tozlu bahçelerden gururla yükselen kırmızı Atatürk çiçekleri... Valiz toplamak, valiz açmak... bir sonraki durak neresi bilememek?

Bütün bunlar olmayacaktı artık. Savaş bitmişti. Lynn Marchmont yuvasına dönmüştü. Denizci artık eve dönmüştü, yuvasına demirlemişti... Ama ben üç yıl önce buradan ayrılan Lynn değilim, diye düşünüyordu.

Başını kaldırınca, Rowley'nin ona ilgiyle baktığını gördü...

4. BÖLÜM

Kathie yengenin davetleri hep birbirine benzerdi. Ev sahiplerinin iyi niyetli kişiliğinden kaynaklanan telaşlı, amatör, karışık bir halleri olurdu. Doktor Cloade'se genellikle öfkesini ve sıkıntısını dizginlemekte zorlanıyormuş gibi bir havada olurdu. Misafirlere karşı çok nazik davranırdı ama bu nezaketin zoraki olduğu hiç kimsenin gözünden kaçmazdı.

Lionel Cloade görünüşte kardeşi Jeremy'ye oldukça benzerdi. Kır saçları, sakin ve ağırbaşlı tavırlarıyla kendinden emin biri gibi görünse de ağabeyi gibi bir avukat soğukkanlılığına ve olgunluğuna sahip değildi. Sert ve sabırsızdı. Gergin tavırları ve çabuk hiddetlenmesi yüzünden çok iyi bir doktor olmasına rağmen, hastaları onun gerçek yeteneğini ve sevecen bir insan olduğunu anlamakta zorlanırlardı. Asıl ilgi alanı araştırma yapmak ve deneylerle tarihteki bitkisel ilaç kullanımını ortaya çıkarmaktı. Çok zeki ve ölçülü bir adamdı ve karısının kuruntularından, kaprislerinden bıkmıştı.

Lynn ve Rowley, Bayan Jeremy Cloade'e, "Frances" diye hitap ettikleri halde Lionel amcanın karısına "Kathie yenge" derlerdi. Onu sevmelerine rağmen tuhaf bir kadın olduğunda da hemfikirdiler.

Aile bireyleri arasındaki bu toplantı sözde Lynn'in eve dönüşünü kutlamak için yapılmaktaydı.

Kathie yenge yeğenini büyük bir içtenlikle karşıladı.

“Bu ne güzel *bronzluk* hayatım. Sanırım Mısır güneşinin etkisi! Sana gönderdiğim piramitlerle ilgili kitabı okudun, değil mi? Çok ilginçti, değil mi? Hemen her şeyin açıklamasını buluyorsun, sence de öyle değil mi?”

O anda Bayan Gordon Cloade ve kardeşi David’in içeri girmesiyle Lynn, yengesine yanıt vermekten kurtuldu.

“Sizi tanıştırayım, Rosaleen, yeğenim Lynn Marchmont.”

Lynn belli etmemeye çalışsa da büyük bir merakla Gordon Cloade’in dul karısına baktı.

Evet, Gordon Cloade’le parası için evlenmiş olan bu genç kadın gerçekten güzeldi. Rowley’nin de dediği gibi saf bir görünüşü vardı. Hafif dalgalı siyah saçlarını serbestçe omuzlarına dökmüştü. Uzun kirpikleri, iri mavi gözleri ve hafifçe aralık dolgun dudakları vardı.

Üzerindeki hemen her şeyin pahalı olduğu hemen anlaşılıyordu; elbiseleri, mücevherleri, manikürlü elleri, kürk etolü... Şıktı, hoş görünüyordu ama ilk bakışta o pahalı giysileri taşımaya alışık olmadığı belli oluyordu. Lynn, eğer şans verilseydi hiç kuşkusuz bunları ben ondan çok daha iyi taşırdım, diye düşündü (Ama içinden bir ses asla böyle bir şansın olmayacak, diyordu.).

Rosaleen Cloade, “Çok memnun oldum, nasılsınız?” dedi.

Sonra tereddütle arkasında duran adama dönerek, “Size, ağabeyimi tanıştırayım,” diye ekledi.

David Hunter da, “Çok memnun oldum,” diye mırıldandı. “Nasılsınız?”

David Hunter siyah saçlı, kara gözlü, ince, çekici bir gençti. Yüzünde mutsuz ve küstah bir ifade vardı. Sanki herkese meydan okuyormuş gibiydi.

Lynn, Cloade’lerin onu neden sevmediklerini şimdi anlıyordu. Askerlik hizmeti sırasında yurtdışında bu tip insanlara çok

rastlamıştı. Gözünü budaktan sakınmayan, oldukça tehlikeli –güvenilmez– tiplerdi bunlar. Kendi yasalarını koyan ve tüm dünyaya meydan okuyan insanlar.

Bir çatışma anında ağırlığınca altın değerinde olabilecek, ama aynı zamanda da ateş hattında kumandanlarının dikkatini dağıtabilecek kadar pervasız tipler.

Lynn olușan soğuk havayı dağıtmak için Rosaleen’e dönerek, “Furrowbank Malikânesi’nde yaşamak hoşunuza gidiyor mu?” diye sordu.

“Evet, orası olağanüstü güzel bir ev.”

David Hunter küçümser bir havada güldü.

“Zavallı ihtiyar Gordon’ın, evi için hiçbir masraftan kaçınmadığı anlaşılıyor. Keyfine düşünmüş.”

Genç adamın söylediği doğrudu. Gordon, Warmesley Vale’de yaşamaya –daha doğrusu hareketli geçen iş hayatının ender tatil dönemlerini burada geçirmeye– karar verdiğinde öncelikle yeni bir bina yaptırmaya girişmişti. Eski ve daha önce yaşayanlardan izler taşıyan bir evde oturamayacak kadar bireyci bir insandı.

Genç ve modern bir mimar bulmuş ve ona bu konuda tam yetki vermişti. Warmesley Vale’de yaşayanların yarısından çoğu bu beyaz kare şeklindeki binayı iğrenç buluyor, sürgülü kapılarından, cam masa ve sandalyelerinden nefret ediyorlardı. Yine de herkesin içtenlikle beğendiği bir yer vardı: evin banyoları.

Rosaleen, “Çok güzel bir ev.” cümlesini korkuyla karışık bir hayranlıkla söylemişti. David’in güldüğünü görünce birden kızardı.

David, Lynn’e bakarak, “Askerlik görevinizden henüz döndünüz, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

Lynn onun kendisini süzdüğünü görünce her nedense kızardı.

Katherine yenge birden yeniden yanlarında belirdi. Kadının birden kimse fark etmeden ortaya çıkmak gibi bir yeteneği vardı. Kim bilir belki de bunu katıldığı ruh çağırma seanslarında öğrenmişti.

Katherine yenge heyecanla, soluk soluğa, “Haydi çocuklar yemeğe,” dedi ve ekledi. “Aslında bu pek davet yemeği filan sayılmaz ya. Pek fazla bir şey *beklemeyin*. Bugünlerde istediğini bulmak kolay değil. Mary Lewis daha geçen gün bana her hafta balıkçıya açıktan on şilin verdiğini söyledi. Bence bu ahlaksızlık.”

O sırada Frances Cloade’le konuşan Doktor Lionel Cloade birden sinirle güldü.

“Haydi, haydi... Gerçekten *böyle* düşündüğünü hiç sanmıyorum Frances. Yapabilsen sen de yapardın. Neyse, artık içeri girelim.”

Beraberce pek de iç açıcı olmayan, oldukça zevksiz döşenmiş yemek odasına girdiler. Jeremy ve Frances, Lionel ve Katherine, Adela, Lynn ve Rowley; tüm Cloade’ler oradaydılar. Aralarında iki yabancı vardı; Rosaleen ve David. Her nedense Rosaleen, soyadı Cloade olmasına rağmen, Frances ve Katherine gibi aileyle bütünleşememişti.

Bir yabancıydı o. Sinirli, huzursuz ve sıkılgan bir yabancı. David’sen tamamen yabancıydı. Lynn, yemek masasına otururken bunları düşünüyordu.

Odaya gergin bir hava hâkimdi. Bu gerginliğin nedeni ne olabilirdi? Nefret? Gerçekten *nefret* miydi bu? Bu iki yabancidan bu kadar mı nefret ediyorlardı?

Bu her neyse, *yıkıcı* olduğu kesindi.

Lynn birden, bu gergin hava her yerde var, diye düşündü. Eve döndüğümnden beri hep aynı şeyi hissediyorum. Bu savaşın sonucu, bir tür yan etki. Husumet. Hoşnutsuzluk. Hep aynı şey. Her yerde, herkeste aynı duygu. Trenlerde, otobüslerde, dükkânlarda, çalışanlarda, hatta tarım işçilerinde bile var bu duygu. Bence fabrikalarda

ve madenlerde çok daha şiddetli bile olabilir. Kin, garez. Ama bu burada her yerdekinden de kuvvetli sanki. Çok özel. *Apaçık* ortada!

Ve birden paniğe kapılarak düşündü. Onlardan bu kadar çok mu nefret ediyoruz? Bizim olduğunu sandığımız şeyleri elimizden alan bu yabancılardan? Ama hayır, diye düşündü daha sonra. Henüz o kadar değil. Olabilir, ama daha ortada böyle bir şey yok. Asıl *onlar bizden* nefret ediyorlar.

Kendini bu düşüncelere öylesine kaptırmıştı ki hemen yanında oturan David Hunter’la konuşmayı bile unutmuştu.

Genç adam birden, “Bir şey mi düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Sesi yumuşak ve hafif alaycıydı. Lynn birden utandığını hissetti. David kendisine karşı özellikle kaba davrandığını düşünebilirdi, ki genç kız böyle bir şeyin olmasını hiç istemiyordu.

“Affedersiniz,” dedi. “Dünyanın durumunu düşünüyordum da.”

David soğuk bir sesle, “Hiç de düşünmeye değmeyecek bir şey,” dedi.

“Orası öyle. Ama elimde değil ki. Günümüzde herkes son derece acımasız ve gerçekçi. Bunun da kimseye bir yararı olmuyor elbette.”

“Kötülük yapmayı, zarar vermeyi istemek kolaydır, etkilidir. Son yıllarda, özellikle de savaş sırasında bunun birkaç örneğini de gördük – *pièce de résistance*,⁽¹⁾ Atom Bombası.”

“Ben de bunu düşünüyordum. Şey yani, atom bombasını değil elbette. Kötü niyet ve düşmanlık duygularıydı kastettiğim. İnsanların içindeki kötülük yapma arzusu.”

David sakın bir sesle, “Haklısınız,” dedi. “Kötü niyet... ben bu konuda biraz farklı düşünüyorum. Bence insan hep aynı, hatta ortaçağ insanları bu konuda çok daha ilerideymiş.”

(1) En önemli şey.

“Ne gibi?”

“Örneğin kara büyü. Kötü dilekler, kin. Eski büyücüler nefret ettikleri ve kötülüğünü istedikleri kimselerin mumdan heykellerini yapıp onlara iğneler batırırlar, onların hayvanlarını, hatta bazen onları bile öldürürlermiş. Sonra dolunayda yapılan büyüler.”

Lynn duyduklarına inanamayarak, “Gerçekten kara büyü diye bir şeyin olduğuna inanıyor musunuz?” diye sordu.

“Bilmem, belki de inanmıyorum. Ama insanların buna *sıklıkla başvurdukları* da bir gerçek. Günümüzdeyse, şey...” Omuzlarını silkti. “Dünyaya hâkim olan bu husumete rağmen siz ve aileniz, bana ve Rosaleen’e pek bir kötülük yapmaz ya da yapamazsınız, değil mi?”

Lynn birden irkildi, ne söyleyeceğini bilemedi. David’in bu son sözleri canını sıkacağı yerde, her nedense hoşuna gitmişti.

Kibar bir tonda, “Korkarım bunun için biraz geç kaldık,” dedi.

David Hunter güldü. Bu konuyu Lynn’le konuşmak onun da hoşuna gitmiş gibiydi.

“Ganimeti zaten ele geçirdiğimizi mi kastediyorsunuz? Evet, bu konuda haklısınız, kozlar bizim elimizde.”

“Bu da *hoşunuza gidiyor*, değil mi?”

“Birdenbire zengin olmak mı? Öyle diyelim.”

“Zengin olmanızdan bahsetmiyorum. *Bizi* diskalifiye etmiş olmak hoşunuza gidiyor, değil mi?”

“Sizi alt etmiş olmak mı? Belki. Sırtınızı ihtiyara yaslamış, gelecek kaygısı duymadan keyfiniz yerinde yaşıyordunuz tabii. Onun parasını çantada keklik sayıyordunuz. Yanılıyor muyum?”

“Yıllar boyu bizlere böyle düşünmemiz gerektiğinin aşılınmış olduğunu unutmayın. Para biriktirmemize, geleceği düşünmemize gerek olmadığı öğretildi bize. Her tür yeni projemizde ve yatırım girişimimizde de cesaretlendirildik.”

Lynn bunu söylerken, Rowley'yi ve çiftliği düşünüyordu.

David alaycı alaycı gülümsedi.

“Bu arada öğrenmeniz gereken tek şeyi öğrenmemişsiniz.”

“Nedir o?”

“Hayatta hiçbir şeye güvenmemek gerektiğini.”

Katherine yenge birdenbire oturduğu, masanın başındaki yerinden eğilerek, “Lynn,” dedi. “Bayan Lester’ın irtibata geçtiği ruhlardan biri Mısır’da dördüncü hanedanda rahiplik yapmış biri. Bize öyle olağanüstü şeyler söyledi ki! Lynn, seninle bu konuyu uzun uzun konuşmalıyız. Mısır seni fiziksel olarak da etkilemiş olmalı.”

Doktor Cloade sert bir ifadeyle söze karıştı.

“Lynn’in böyle saçmalıklarla uğraşmaktan çok daha ciddi işleri var.”

Katherine Cloade kırılgan kırılgan, “Bu konuda çok önyargılısın,” dedi.

Lynn, yengesine bakarak hafifçe gülümsedi. Sonra yeniden kafasını iyice bulandıran David’in sözlerini düşünmeye başladı.

“Hiçbir şeye güvenmemek gerekir.”

Bazı insanların dünyası öyleydi; onlar için yaşam tehlike demekti, her şey tehlikeydi. David Hunter da bu insanlardan biriydi... Bu Lynn’in yetiştiği, alışık olduğu dünya değildi ama bir şekilde ona çekici geliyordu.

David hafifçe eğilerek, aynı neşeli, alçak sesle sordu.

“Bana kızmadınız, değil mi? Konuşmaya devam edebilir miyiz?”

“Oh, elbette.”

“Güzel. Hakkımız olmayan paralara el koyduğumuz için Rosaleen’le bana hâlâ kızıyor musunuz?”

Lynn hemen içten gelen bir dürtüyle, “Tabii,” dedi.

“Çok güzel. Peki, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Biraz mum alıp kara büyü yapmayı deneyeceğim!”

Genç adam güldü.

“Oh, hayır, bunu yapabileceğinizi sanmam. Siz bu gibi modası geçmiş yöntemlere başvuracak bir tip değilsiniz, bundan eminim. Sizin yöntemleriniz çok daha modern ve etkin olacaktır. Ama yine de kazanamayacaksınız.”

“Aramızda bir savaş olacağını nereden çıkardınız? Kadere boyun eğdiğimizi görmüyor musunuz?”

“Hepiniz gerçekten çok sakın davranıyorsunuz. Bu çok ilginç! Eğlenceli bir durum!”

Lynn birden alçak bir sesle sordu. “Bizden bu kadar nefret etmenizin nedeni ne?”

Genç adamın siyah, ne düşündüğünü belli etmeyen gözlerinde bir an için bir parıltı belirip kayboldu.

“Söylesem bile anlayacağınızı sanmıyorum.”

“Sanırım anlayacağım şekilde açıklayabilirsiniz.”

David birkaç saniye kadar düşündü, sonra çekingen bir tavırla sordu.

“Neden Rowley Cloade’le evlenmek istiyorsunuz? O ahmağın teki.”

Lynn öfkeyle, “Böyle konuşmaya hiç hakkınız yok,” dedi. “Onu hiç tanımıyorsunuz ve tanıyamazsınız da.”

David, genç kızın söylediklerini umursamadan sanki aynı konuyu sürdürürcesine sordu.

“Rosaleen hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Çok güzel bir kadın.”

“Başka?”

“Pek mutlu görünmüyor.”

David, “Haklısınız,” dedi. “Rosaleen biraz aptal ve ürkektir. Korkuyor o. Zaten her zaman her şeyden korkardı. Bazen istemeden birtakım olaylara karışır, sonra da ne yapacağını düşünür durur. Onu size anlatmamı ister misiniz?”

Lynn kibarca, “Sizce sakıncası yoksa...” dedi.

“Neden olsun ki? Hep sahne aşkı vardı, birkaç yıl önce birden sahne hayatına atıldı. Yeteneği olmadığı için ancak üçüncü sınıf bir tiyatro kumpanyasına kabul edildi ve onlarla Güney Afrika’ya gitti. Güney Afrika ismi bile kulağına hoş geldi, oranın güzel bir yer olduğunu sanıyordu. Kumpanya Cape Town’da temsiller veriyordu. Sonra Nijerya’daki yüksek memurlardan biri ile tanıştı ve onunla evlendi. Ama Nijerya’dan hoşlanmadı, aslında sanırım kocasını da pek sevmiyordu. Eğer adam her akşam içen ve kızdığı zamanlar onu döven güçlü kuvvetli bir erkek olsaydı Rosaleen ondan hoşlanabilirdi. Ama adam vahşi ormanların ortasında büyük bir kütüphane kurmuş ve kendini metafizik çalışmalarına vermiş, başka şeylerle ilgilenmeyen biriydi. Sonuçta Rosaleen yeniden Cape Town’a döndü. Kocasını bu davranışını anlayışla karşıladığı gibi ona yeterli miktarda harçlık da veriyordu. Sanırım adam onu boşamak istedi ama Katolik olması buna engeldi. Neyse, adamcağız sıtmadan öldü ve Rosaleen’e de küçük de olsa bir maaş kaldı. Sonra savaş çıktı. Rosaleen bir vapura atlayarak Güney Amerika’ya geçti, ama orayı da beğenmedi. Yeniden başka bir gemiye bindi ve New York’a doğru yola çıktı. İşte Gordon’a da bu gemide rastladı ve ona acılarla dolu yaşam öyküsünü anlattı. Sonunda New York’ta evlendiler ve on beş gün kadar çok mutlu bir yaşam sürdüler. Daha sonra Gordon Cloade hiç umulmadık bir şekilde bir bombardımanda öldü ve kız kardeşime büyük bir malikâne, bir sürü pahalı mücevher ve hatırı sayılır bir gelir kaldı.”

Lynn, “Öykünün böyle mutlu sonla bitmesi güzel.” dedi.

David, “Evet,” dedi. “Rosaleen akıllı olmamasına rağmen her zaman şanslı bir kız olmuştur. Gordon Cloade sağlıklı, güçlü kuvvetli altmış iki yaşında bir adamdı. Rahatlıkla yirmi yıl daha yaşayabilirdi. Hatta belki daha bile fazla. Bu Rosaleen için pek de hoş, eğlenceli bir yaşam olmazdı, değil mi? Rosaleen, Gordon’la evlendiği zaman yirmi dört yaşındaydı. Şimdi yirmi altısında.”

Lynn, “Çok daha genç görünüyor,” dedi.

David, başını kaldırarak masanın karşı tarafında oturan Rosaleen Cloade’e baktı. Genç kadın can sıkıntısından önündeki ekmeği ufalayıp duruyordu. Bu haliyle ürkek, endişeli bir çocuğu andırıyordu.

Genç adam düşünceli düşünceli, “Evet,” dedi, “Öyle görünüyor. Sanırım bunun nedeni hiçbir şeyi pek fazla düşünmemesi.”

Lynn birden, “Zavallı,” diye mırıldandı.

David onun bu sözünü duyunca kaşlarını çatı.

Sert bir sesle, “Ona neden acıyorsunuz ki?” dedi. “Ben onu her türlü tehlikeden korurum.”

“Sanırım korursunuz.”

“Rosaleen’e kötülük yapmak isteyenler, karşılarında beni bulur! Ben savaşın türlü yollarını bilirim ve bunlardan bazıları gerçekten çok acımasız olabilir. Ben asla kolay pes etmem.”

Lynn soğuk bir ifadeyle, “Bana, *kendi* yaşam öykünüzü de anlatacak mısınız?” diye sordu.

David gülümsedi. “Kısaca özetleyebilirim. Savaş başladığı zaman başta İngiltere için savaşa katılmak istemedim, bunun için bir neden bulamadım. Ama bütün İrlandalılar gibi ben de savaşmayı severim. Komandoluğun benim için her zaman çok farklı bir çekiciliği olmuştur. Bu yüzden komando olarak orduya katıldım. Savaşmak hoşuma gidiyordu, ama şanssızlık işte, ayağımdan yaralandım. Sonra Kanada’ya gittim ve orada gençlere komando eğitimi

verdim. Rosaleen'in, New York'tan çektiği ve evlendiğini bildiren telgrafını aldığım zaman boştaydım, ne yapacağımı düşünüyordum. Gerçi mektupta ayrıntılara değinmemişti ama ben satırların arasını okumayı çok iyi bilirim. Hemen bir uçağa atlayarak genç çifte katıldım ve hep birlikte Londra'ya döndük. Ve işte şimdi de..." Küstah, aşağılayıcı bir tavırla gülümsedi. "*Denizcinin yuvası uzak denizlerdir. Umutla yolculuk etmek, bazen gidilecek yere varmaktan çok daha güzeldir. Bu sizsiniz. Avcının yuvasıysa tepelerdir. Ne oldu, kızdınız mı bana?*"

Lynn, "Hayır," dedi.

Sofradan kalkılar ve hep birlikte salona geçtiler.

O sırada Lynn'in yanına gelen Rowley, "David Hunter'la samimi bir sohbeta dalmıştınız," dedi. "Baş başa vermiş, ne konuşuyordunuz?"

Lynn, kısaca, "Önemli bir şey değil," diye yanıt verdi.

5. BÖLÜM

“David, Londra’ya ne zaman döneceğiz? Amerika’ya ne zaman gideceğiz?”

David masanın karşı tarafında kahvaltı etmekte olan Rosaleen’i şaşkın bakışlarla süzdü. “Acelelerimiz yok, değil mi? Yoksa burayı beğenmiyor musun?”

David gözlerini beğeniyle kahvaltı ettikleri odanın duvarlarında gezdiriyordu. Furrowbank Malikânesi bir tepenin yamacına inşa edilmişti ve pencerelerden sakın İngiltere kırsalının manzarası olağanüstüydü. Kademe kademe eğimli yamaç boyunca uzanan bahçeye binlerce nergis ve zerrin ekilmişti. Bunların çiçek açma dönemi neredeyse geçmek üzere olsa da yamaç sanki hâlâ sarı bir çiçek halısıyla örtülmüştü.

Rosaleen tabağındaki ekmeği ufalarken mırıldandı.

“Hani pek yakında Amerika’ya gideceğimizi söylüyordun. Her şeyi yoluna koyar koymaz...”

“Evet doğru, ama işleri halletmek sandığın kadar kolay değil. Önceliğimiz bu değil. Üstelik ne senin ne de benim acele etmek için önemli bir nedenimiz yok. Savaştan sonra her şey çok zorlaştı.”

David bu söylediklerinden dolayı içten içe kendine kızıyordu. İleri sürdüğü nedenlerde gerçek payı olsa bile yine de gitmemek

için söylenmiş sözler olduğu anlaşılıyordu. Acaba karşısında oturan Rosaleen de aynı şeyi mi düşünüyordu? Amerika'ya gitmek için bu denli ısrarcı olmasının sebebi neydi?

Rosaleen yeniden mırıldandı.

“Burada kısa bir süre kalacağımızı söylüyordun, burada yaşayacağımızı söylememiştin.”

“Warmesley Vale ve Furrowbank Malikânesi'nin nesi var ki? Hadi söyle!”

“Bir şey yok da sorun... onlar.”

“Clode'ler mi?”

“Evet.”

David, “Benimse asıl hoşuma giden bu!” dedi. “Onların kıskançlıktan ve fesatlıktan kıvranmalarını, allak bullak olmuş yüzlerini izlemekten çok büyük zevk alıyorum. Bana bu kadar eğlenceyi çok görme Rosaleen!”

Genç kadın kaygılı ve endişeli bir ses tonuyla, “Böyle düşünmemeni yeğlerdim,” dedi. “Bundan hiç hoşlanmıyorum.”

“Rosaleen, biraz canlan, kendine gel! Senin de benim de şimdiye dek çektiklerimiz yetmez mi? Clode'lerin her zaman fazlasıyla rahat bir yaşamları olmuş. Sırtlarını büyük ağabeyleri Gordon'a dayayıp, istediklerini yapmışlar. Asalak hepsi, iri pirenin kanını emen küçük pirelerden farksızlar. Onlar gibilerden nefret ediyorum, her zaman da ettim.”

Rosaleen şaşırmıştı.

“Nefret çok kötü bir duygu. Bundan hiç hoşlanmıyorum.”

“Onların senden nefret etmediklerini mi sanıyorsun? Sana karşı iyi davrandılar mı? Yakınlık gösterdiler mi?”

“İyi ama kötü de davranmadılar. Hiçbiri bana zarar vermedi.”

“Evet, ama en yakın zamanda sana ellerinden gelen her türlü kötülüğü yapacaklardır bebek yüzüm. Bunu çok istiyorlar.” Per-

vasızca güldü. “Eğer kendilerini düşünmeseler, kendi canlarından korkmasalar hemen yarın sırtına bir hançer saparlardı.”

Genç kadın korkuyla titredi.

“Böyle korkunç şeyler söyleme.”

“Doğruyu söylüyorum; ama haklısın, belki bıçak kullanmazlardı. Çorbana katacakları biraz striknin de aynı işi görürdü.”

Rosaleen korkulu gözlerle genç adama bakıyor, dudakları titriyordu.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

David birden ciddileşti. “Hiç endişelenme Rosaleen. Seni onlardan koruyacağım. Sana bir şey yapmaya kalkan karşısında beni bulur.”

Genç kadın konuşmakta zorlanarak mırıldandı. “Eğer... eğer söylediklerin doğruysa –yani bizden– özellikle de *benden* nefret ediyorlarsa neden hemen Londra’ya dönmüyoruz? Orada onlardan uzakta çok daha güvende oluruz.”

“Kır havası sana iyi geliyor tatlım. Biliyorsun, Londra’da olmak sana kötü geliyor, hastalanıyorsun.”

“O bombardımanlar sırasındaydı, bombalar...” Ürpererek gözlerini kapadı. “Asla unutamayacağım onları, *asla*...”

“Unutacaksın.” David onu omuzlarından tutarak hafifçe sarstı. “Düşünme artık, sil kafandan onları Rosaleen!” dedi. “Büyük bir çok yaşadın, ama artık her şey bitti. Bomba yok. Aklına bile getirme bunları. Düşünmemelisin o anları, unutmalsın. Doktor senin uzun süre şehirden uzakta yaşaman ve temiz kır havası alman gerektiğini söyledi. İşte bu yüzden seni Londra’ya götürmek istemiyorum.”

“Gerçek neden bu mu? Doğru mu bu David? Halbuki ben, şey...”

“Ne sanıyordun?”

Rosaleen yavaşça fısıldadı.

“Ben, onun yüzünden burada kalmayı istiyor olabileceğini düşünmüştüm...”

“Kimin?”

“Kimi kastettiğimi biliyorsun. Geçen akşam yemekte yanında oturan kız. Hani şu kadın askerlere katılan...”

David, birdenbire suratını astı.

“Lynn’i mi kastediyorsun? Lynn Marchmont’u mu?”

“Ondan hoşlanıyorsun, değil mi David?”

“Lynn Marchmont’tan mı? O Rowley Cloade’le nişanlı. O durgun zekâlı, hantal, yakışıklı öküzün nişanlısı o, asker kaçağı Rowley’nin.”

“Ama geçen akşam yemekte onunla çok samimiydin.”

“Tanrı aşkına Rosaleen! Yeter artık!”

“O zamandan beri de görüşüyorsunuz, değil mi?”

“Geçen sabah at binerken çiftliğin yakınında ona rastladım.”

“Yine karşılaşacaksın, değil mi?”

“Olabilir, her zaman karşılaşabilirim. Burası küçük bir yer. Her iki adımda bir Cloade ailesinden birine rastlıyorsun. Eğer ona âşık olduğumu sanıyorsan kesinlikle yanılıyorsun. O kendini beğenmiş, uygarca konuşmayı bilmeyen, kibirli bir yaratık. Tanrı onu Rowley’ye bağışlasın! Hayır, Rosaleen tatlım, o asla benim tipim değil.”

Genç kadın kuşkuyla, “Bundan emin misin David?” diye sordu.

“Tabii, eminim.”

Rosaleen yarı çekingen bir havada, “Benim fal açmamdan hiç hoşlanmadığını biliyorum...” dedi. “Ama fallarım her zaman doğru çıkıyor. Geçen gün baktığım falda, deniz ötesinden gelen ve sana belayı getiren bir kız vardı. Sonra onunla beraber gelen ve bizim için çok büyük bir tehlike oluşturan esmer karanlık bir adam daha vardı. Üstelik kartların arasından ölüm kartı da çıktı ve...”

David gülmeye başladı.

“Ah sen ve kartların! Nasıl inanıyorsun bu saçmalıklara hiç anlamıyorum! Benden sana tavsiye, esmer yabancılarla uğraşmayı bırak.”

Bunları söyledikten sonra gülerек odadan bahçeye çıktı. Biraz uzaklaştığında neşesinden eser kalmamıştı. Birden kaşlarını çattı ve kendi kendine mırıldandı. “Hiç şansın yokmuş Lynn. Eve döndün, her şeyi altüst olmuş buldun.”

O anda istemeyerek de olsa acımasızca eleştirdiği genç kıza rastlama olanağı olan yerlere doğru yürüdüğünü ve onunla karşılaşmayı umduğunu fark etti.

Rosaleen onun bahçe kapısından çıkıp tarlaların arasındaki yolda kaybolmasını üzgün gözlerle izledi. Sonra yatak odasına giderek elbiselerini gözden geçirdi. Yeni vizon mantosuna dokunmak, onu okşamak çok hoşuna gidiyordu. Böyle bir vizon mantoya sahip olmak... kısa bir süre öncesine kadar düşlemeye bile cesaret edemeyeceği bir şeydi bu. Buna hâlâ inanamıyordu. Hizmetçi odaya girip Bayan Marchmont'un geldiğini haber verdiğinde Rosaleen hâlâ yatak odasındaydı.

Adela Marchmont dudaklarını sinirle kasmış, salonda bekliyordu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Günlerden beri Rosaleen'e gelip yardım istemeyi düşündüğü halde bir türlü buna cesaret edip yanına gidememişti. Sonra son günlerde Lynn'in bu konudaki düşüncelerinin değişmesi de onu çok şaşırtmıştı. Başlangıçta Rosaleen'den yardım istemelerini doğal karşıladığı halde artık böyle bir şeyden bahsedilmesini bile istemiyordu.

Ama o sabah bankadan gelen yeni bir mektup yaşlı kadını harekete geçmeye zorlamıştı. Kaybedecek zamanı yoktu artık. Lynn sabah erkenden çıkmıştı. Bir süre sonra David Hunter'ın da patikada yürüdüğünü görmüştü. Saha ona kalmıştı artık. Ona

engel olacak kimse yoktu. Rosaleen’le yalnız –David’siz– görüşmek istiyordu, çünkü genç kadının yalnızken daha kolay ikna edilebileceğinden emindi.

Yine de güneşli salonda otururken heyecandan ne yapacağını bilemiyordu. Çok gergindi ama Rosaleen’in hep “aptalca” olarak tanımladığı ifadeyle içeri girdiğini görünce birden rahatladığını hissetti. Üstelik o gün bu ifade çok daha da belirgindi.

Adela içinden, acaba bombardıman yüzünden mi böyle oldu, yoksa her zaman böyle aptal görünüşlü müydü, diye düşünüyordu.

Rosaleen ona doğru ilerleyerek, “Gü-günaydın. Hoş-hoş geldiniz,” diye kekeledi. “Bir şey mi vardı? Oturmaz mısınız?”

Bayan Marchmont neşeli bir sesle, “Ne kadar güzel bir sabah,” dedi. “Bahçemdeki lalelerden çoğu açtı. Sizinkiler nasıl?”

Genç kadın boş gözlerle ona baktı.

“Bilmem, hiç bakmadım.”

Adela hayvanlar ve çiçekler gibi temel konulardan bahsetmekten hoşlanmayan bir insanla ne konuşulacağını bilemiyordu.

“Tabii sizin bahçenizle bahçıvanlarınız ilgileniyordur,” derken sesinin tonundan genç kadını kışkırdığı anlaşıyordu.

“Sanırım yine de yetersiz, birkaç adama daha gereksinimimiz varmış. İhtiyar bahçıvan Mullard iki yardımcı istiyor.”

Bunları söylerken sözcükler ezberletilmiş bir papağan gibi konuşuyordu: Aynen büyüklerden duyduklarını tekrarlayan küçük çocukları andırıyordu.

Evet, Rosaleen gerçekten de çocuk *gibi*ydi. Acaba bu denli çekici görünmesinin nedeni bu muydu? Zeki, kurnaz bir işadamı olan Gordon’a çekici gelen, gözlerini kör eden de onun bu saf ve çocuksu görünüşü müydü? Yalnızca güzelliğine kapılmış olamazdı. Şimdiye kadar birçok güzel kadın Gordon’a yanaşmış ve onu elde etmeye çalışmış ama başaramamıştı.

Elbette ki altmış iki yaşında bir erkek için çocukça tavırlar çok çekici *olabilirdi*. Acaba genç kadının bu hali doğal mıydı, yoksa rol mü yapıyordu? Karşılığını aldığı ve zamanla ikinci bir kişilik halini alan bir maske miydi bu? Alışkanlık!

Rosaleen'in, "Maalesef David dışarıda..." sözcükleriyle Bayan Marchmont bu düşüncelerinden sıyrıldı ve kendini topladı. David her an dönebilirdi. Eline geçen bu fırsatı değerlendirmeliydi. Konuşmak istiyordu ama sanki sözcükler boğazına takılıp kalmıştı. Neyse ki birkaç kez yutkunduktan sonra konuşmayı başardı.

"Acaba... bana yardım edebilir miydiniz?" diye sordu.

"Yardım mı?"

Rosaleen hiçbir şey anlamamış gibi şaşkın gözlerle ona bakıyordu.

"Şey... şu günlerde her şeyin çok zor... Gordon'ın ölümü hepimizi çok etkiledi."

Bunları söylerken Adela içinden, aptal şey, diyordu. Ne demek istediğimi anlamamış gibi ağzı bir karış açık suratıma bakıyor. Sanki şart mı böyle yapması? Ne dediğimi anlamış olmalı! Ne de olsa daha düne kadar o da yoksuldu...

O anda birden karşısındaki genç kadından nefret ettiğini hissetti. Onun karşısında oturup, para dilenmek zorunda kalmış olmaktan nefret ediyordu.

Yapamayacağım diye düşündü. Yapabileceğimi zannediyordum, ama yapamayacağım.

Bir an zihninde günlerden beri endişeyle dolu geçirdiği o anları yeniden yaşadı.

Evi satsam (İyi de nereye gidebilirim? Ortalıkta alabileceğim küçük bir ev yok ki, aslına bakılırsa ucuz ev diye bir şey kalmadı.). Pansiyonda kalsak (ama onun için de hizmetçi ve aşçı çalıştırmak gerekir, bütün işleri yapmaya halim yok.). Belki Lynn işlere yardım

eder... ama hayır, o da çok yakında Rowley'yle evlenecek. Lynn ve Rowley'yle birlikte yaşasam... Hayır, onların rahatını kaçırmak istemiyorum (Bunu asla yapmam.). İş bulsam –nasıl bir iş?– Kim iş deneyimi olmayan, yaşlı, yorgun bir kadına iş verir ki?”

Sonunda farkında bile olmadan ağzından, “Parayı kastediyorum,” sözcükleri döküldü. Kendini aşağılanmış hissedene Adela'nın sesi belirgin şekilde sertleşmişti.

“Para mı?”

Rosaleen para sözcüğünü hiç beklemiyormuş gibi çok şaşırmıştı ve bunda samimiydi de.

Adela dişlerini sıkarak, bir an düşündükten sonra yeniden konuşmaya başladı.

“Bankadaki param bitti. Ödemem gereken borçlarım var, evin tamiri gerekiyordu. Maaşlar da daha ödenmedi. Üstelik gelirim de birden yarıya düştü, yetmiyor. Vergiler filan. Gordon bize hep yardım ederdi, yani ev konusunda. Bütün tamir ve boya masraflarını filan o karşıladı. Ayrıca bize harçlık da verirdi. Her üç ayda bir bankaya adıma para koyardı. Bana hep para için üzülmememi söylediği için bu duruma düşeceğim hiç aklıma gelmedi tabii. Yani demek istediğim yaşarken hiçbir sorun yoktu. Ama şimdi...”

Birden sustu. Utanmış, ama rahatlamıştı. Sonuçta zor anlar geride kalmıştı. İşin en güç kısmını halletmişti. Rosaleen reddederse, ki edebilirdi, kendisi gerekeni yapmıştı ve artık buna aldırmayacaktı.

Rosaleen üzgün görünüyordu.

“Aman Tanrım!” dedi. “Bilmiyordum. Hiç aklıma gelmedi ki... Ben –şey– David'e sorarım...”

Adela masanın kenarlarını kavrayarak telaşla, “Bana şimdi bir çek veremez misin?” diye sordu.

“Evet... sanırım verebilirim.” Genç kadın yüzünde şaşkın bir ifadeyle kısa bir tereddüdün ardından yerinden kalkıp yazı masa-

sına gitti. Birçok çekmeceyi açıp kapadıktan sonra nihayet bir çek defteri çıkardı.

“Şey... ihtiyacınız... ne kadar yazmamı isterdiniz?”

“Acaba... beş yüz sterlin...” Adela daha fazlasını söyleyemedi.

Rosaleen, “Beş yüz sterlin,” diye mırıldanarak itaatkâr bir tavırla çek defterine bir şeyler karaladı.

Adela birden üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti. Hiç de düşündüğü kadar zor olmamıştı. Rosaleen’i bu kadar çabuk ikna edebilmiş olmaktan dolayı sevineceği yerde içinde hafif de olsa bir horgörü hissediyor, bundan dolayı utanıyor, belki de üzülüyordu.

Rosaleen çeki yazdıktan sonra yazı masasının başından kalkarak onun yanına geldi ve çeki beceriksiz bir tavırla uzattı. Canının sıkıldığı anlaşıyordu. Utanma sırası ondaydı.

“Umarım bu para işinizi görür. Gerçekten çok üzuldüm, özür dilerim...”

Adela çeki aldı. Rosaleen pembe kâğıdın üzerine gelişmemiş, çocuksu bir elyazısıyla bir şeyler karalamıştı. Bayan Marchmont. Beş yüz sterlin... 500... Rosaleen Cloade.

“Çok iyisin Rosaleen. Teşekkür ederim.”

“Oh, lütfen, teşekkür etmenize hiç gerek yok –yani– demek istediğim bunu çok önce düşünmeliydim...”

“Çok iyisin yavrum.”

Adela Marchmont çeki çantasına koyduktan sonra kendini çok farklı hissetti. Rosaleen ona karşı gerçekten çok iyi davranmıştı. Orada kalıp bu konuşmayı uzatmak, onun canını daha fazla sıkmak istemiyordu. Yeniden teşekkür ettikten sonra oradan ayrıldı. Bahçe yolunda David’e rastladı, neşeli ve nazik bir havada, “Günaydın,” dedikten sonra hızla oradan ayrıldı.

6. BÖLÜM

David içeri girer girmez, “Bayan Marchmont burada ne arıyordu?” diye sordu.

“Oh, David. Kadıncağızın paraya çok ihtiyacı varmış. Hiç aklıma gelmezdi ki...”

“Tabii istediği parayı hemen verdin, değil mi?”

David neşeli ama aynı zamanda aşağılayan bakışlarla genç kadını süzüyordu.

“Seni yalnız bırakmaya gelmiyor Rosaleen.”

“Nasıl reddedebilirdim ki onu David? Sonuç olarak...”

“Sonuç olarak ne? Ne kadar verdin ona?”

Rosaleen güç duyulur bir sesle mırıldandı.

“Beş yüz sterlin.”

David’in gülüşü genç kadını rahatlattı.

“Neyse ki az ısırılmış.”

“Beş yüz sterlin az mı David? Dünyanın parası!”

“Bizim için fazla değil Rosaleen. Ne kadar zengin bir kadın olduğunun hâlâ farkında değilsin. Ama beş yüz istediğine göre iki yüz elli sterlin de verseydin hiç sesini çıkarmadan alır hatta memnun olurdu. Artık bu pazarlık tekniklerini öğrenmelisin!”

Genç kadın, “Özür dilerim David,” diye mırıldandı.

“Özür dilemene lüzum yok tatlım. Sonuçta bu *senin* paran.”

“Hayır. Aslında bu para benim değil.”

“Tanrı aşkına yine başlamayalım! Gordon Cloade vasiyetnamesini yazamadan öldü. Bu şans! Sonuçta oyunu biz kazandık, sen ve ben, onlarsa kaybetti.”

“Ama bence bu adil değil.”

“Boş versene Rosaleen, benim canım kardeşim, zengin olmak hoşuna gitmiyor mu yani? Bu koca malikâne, hizmetçiler ve mücevhherler. Bütün bunlar bizim için gerçek olmuş bir düştten farksız, öyle değil mi? Tanrı korusun, bazen uyanıp, her şeyin bir düş *olduğunu* öğrenecekmişim gibi bir duyguya kapılıyorum.”

Kız kardeşinin de kendisiyle birlikte güldüğünü gören genç adam rahatladı. Rosaleen’i nasıl idare edebileceğini çok iyi biliyordu. Onun zeki bir kadın olmadığına seviniyordu. Vicdan sahibi bir kadın olması rahatsız ediciydi ama ne yaparsın ki gerçek buydu işte.

“Haklısın David. Gerçekten de bir düş bu , filmlerdeki gibi bir yaşam. Hepsi ama hepsi çok hoşuma gidiyor. Her şeye rağmen bu yaşamdan çok hoşlanıyorum.”

David, “Ama elimizdekine sahip çıkmayı da bilmeliyiz. Savurganlık yok,” diyerek kardeşini uyardı. “Artık Cloade’lere borç vermek yok Rosaleen. Onların hepsinin bizim eski durumumuzdan çok daha fazla paraları olduğu kesin.”

“Evet, sanırım haklısın.”

David birden konuyu değıştirerek, “Lynn bu sabah neredeymiş?” diye sordu.

“Sanırım Long Willows Çiftliği’ne gitmiş.”

Long Willows Çiftliği’ne –demek Lynn o hödüğü o andavalılıy– Rowley’yi görmeye gitmişti. David’in tüm neşesi kaçmıştı. Acaba gerçekten evlenecekler miydi?

Asık bir suratla evden çıkarak bir süre bahçede, açelyaların arasında dolaştı, sonra küçük bahçe kapısını açarak tepeye çıktı. Bulunduğu yerden dar bir patika yamaçtan aşağı doğru iniyor ve Rowley'nin çiftliğinin önünden geçiyordu. Orada durmuş etrafı seyrederken, Lynn'in, çiftlik binasından çıkıp yukarı doğru geldiğini gördü. Bir anlık tereddüdün ardından kararını vererek ona doğru yürümeye başladı. Yamacın ortasında karşılaştılar.

David, "Günaydın," dedi. "Düğün ne zaman?"

Lynn anında cevabı yapıştırdı.

"Bunu daha önce de sormuştunuz. Zamanı çok iyi biliyorsunuz. Haziranda."

"Demek gerçekten evlenmeye karar verdiniz."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum David."

"Çok iyi anlıyorsunuz." Alay edercesine bir kahkaha attı. "Rowley'de ne buluyorsun hiç anlamıyorum. Kim ki o?"

Lynn kayıtsızca, "O sizden çok daha iyi bir insan," dedi. "Eğer cesaretiniz varsa ona sataşın da görelim."

"Benden daha iyi bir insan olduğundan eminim ama siz de yeterli cesaretim olduğunu bilin. Sizin için her şeyi yapmaya cesaretim var Lynn."

Lynn bir süre konuşmadı, susup düşündü. Neden sonra, "Anlamadığınız bir şey var," dedi. "O da benim Rowley'yi sevdiğim."

"Acaba?"

Lynn öfkelenmişti.

"Seviyorum diyorum ya. Seviyorum işte."

David şüphe dolu, soran gözlerle onun yüzüne baktı.

"Hepimiz kendimizi kendi belirlediğimiz belirli bir resme oturtmaya çalışırız, olmak istediğimiz kişinin resmidir bu. Sen de kendini Rowley'ye âşık olmuş görmek istiyorsun. Onunla evlenip, burada basit bir yaşama razı oluyorsun, onunla mutlu olacağını, bu-

ralardan ayrılmak istemediğini sanıyorsun. Ama gerçekte istediklerin bunlar değil Lynn. Gerçek Lynn bu değil. Yanılıyor muyum?”

“Oh, öyle mi? Peki gerçek *ben* kimim, ne istiyorum? Ya da *siz*, gerçek David kim? Ne *istiyorsunuz*?”

“Güven, fırtınadan sonraki sessizlik, denizlerin dalga sonrası dinginliği. Ama bilmiyorum. Bazen ikimizin de, sizin de benim de bela aradığımızdan şüpheleniyorum, maceralı ve rahat olmayan bir yaşamın özlemine çektiğimizi.” Bir an sustu, ardından sert bir tavırla ekledi. “Keşke buraya hiç gelmeseydiniz. Siz gelene kadar o kadar mutluydum ki.”

“Şimdi mutlu değil misiniz?”

David, Lynn’in yüzüne baktı. Lynn birden heyecanlandığını hissetti, soluğu sıklaştı. O ana dek David’in bu kadar çekici bir erkek olduğunu hissetmemişti. Genç adam birden elini uzattı, kızın omzunu kavradı ve onu kendine doğru döndürdü...

Lynn, onun omuzlarını tutan parmaklarının gevşediğini hissetti. Genç adam omzunun üstünden tepeye doğru bakıyordu. Lynn başını çevirerek onun neye baktığını anlamaya çalıştı.

David, Furrowbank Malikânesi’nin bahçe kapısından girmekte olan kadına bakıyordu.

David bir an düşündükten sonra, “Bu da kim?” diye sordu.

Lynn, “Frances’e benziyor,” dedi.

“Frances mi?” David kaşlarını çatı.

“Frances’in orada ne işi var ki?”

“Ah sevgili Lynn! Malikâneye, Rosaleen’e gelenlerin yalnızca bir tek gerekçeleri var: para istemek. Annen de bu sabah kardeşimi ziyaret etmiş.”

“Annem mi?” Lynn geriye doğru birkaç adım attı. Birden kaşları çatıldı. “Annemin ne işi varmış?”

“Bilmiyor musun? Para tabii.”

Lynn kaskatı kesildi, yumruklarını sıktı.

“Para mı?”

“İstedigini almayı başarmış da.” David’in yüzünde ona çok yakışan o soğuk ve hain gülümseme belirmişti.

Daha birkaç saniye önce birbirlerine çok yakın olan bu iki insan şimdi kilometrelerce uzaklaşmış gibiydiler. Aralarına onları birbirinden ayıran bir nefret duvarı girmiş gibiydi.

Lynn, birden, “Oh, hayır, hayır! *Hayır*, olamaz!” diye bağırdı.

David onun taklidini yaptı.

“Evet, evet, evet.”

“İnanmıyorum sana! Ne kadar almış?”

“Beş yüz sterlin.”

Lynn’in bir an için soluk alamadığını hissetti.

David alaycı, iğneleyici bir havada, “Acaba. Frances ne kadar isteyecek?” dedi. “Rosaleen’i beş dakika bile yalnız bırakmaya gelmiyor. Zavallı kız ‘hayır’ demesini bilmiyor.”

“Başkaları da mı var?”

David yine alaycı bir havada gülümsedi.

“Kathie yenge de borcu olduğundan bahsetmiş ama fazla değil, iki yüz elli sterlin onu fazlasıyla mutlu etmeye yetmiş. Kadıncağız borcu olduğunun doktorun kulağına gitmesinden çok korkuyormuş. Adam kadının medyumlara para vermesinden hoşlanmıyormuş. Halbuki doktorun kendisi de Rosaleen’den borç istemiş.”

Lynn kısık bir sesle, “Kim bilir bizim hakkımızda neler düşünüyorsun?” diye sordu.

Sonra onun bir şey söylemesini beklemeden geldiği yoldan aşağı, çiftliğe doğru koşmaya başladı.

David kaşlarını çatarak arkasından baktı. Genç kızın kendisini bırakarak her zaman yuvalarına dönen posta güvercinleri gibi Rowley’ye gitmesi tahmin edebileceğinden de çok canını sıkıyordu.

Başını kaldırarak yeniden tepeye doğru baktı ve, “Hayır Frances,” diye mırıldandı. “Hiç şansın yok. Çok kötü bir gün seçtin.”

Ve hırsla, hızlı adımlarla tepeye tırmandı.

Küçük bahçe kapısından girdi, açelyaların arasından geçti; çimenlerin üzerinden yürüyerek salonun kapısına ulaştığında Frances Cloade’in, “Keşke daha açık olarak anlatabilseydim,” dediğini duydu. “Ama inan bana Rosaleen, bunu sana açıklamam çok zor...”

David daha fazla beklemedi ve Frances’in arkasından, “Demek çok güç, öyle mi?” diye söze karıştı.

Frances Cloade birden irkilerek arkasını döndü. Adela Cloade’in aksine onun Rosaleen’i yalnız yakalamak gibi bir düşüncesi yoktu. Çünkü isteyeceği para bir hayli yüksekti ve genç kadının bu kadar parayı ağabeyine danışmadan veremeyeceğini çok iyi biliyordu. Onun için bu meseleyi iki kardeş birlikteyken, David’le konuşmanın daha uygun olacağını düşünmüştü. David’in kendisinin evde olmadığı bir sırada Rosaleen’den para koparmaya çalıştığını düşünmesiye asla istemediği bir şeydi.

David’in bahçe kapısından girdiğini duymamıştı, çünkü konuyu Rosaleen’e ne şekilde açabileceğini düşünüyordu. Delikanlının ansızın konuşması onu korkutmuştu; onun da pek iyi bir gününde olmadığı belliydi.

Hiç çekinmeden, “Oh, David,” dedi. “Geldiğine sevindim. Rosaleen’e durumumuzu anlatmaya çalışıyordum. Gordon’ın ölümü bizim için çok büyük bir darbe oldu. Jeremy kendini dipsiz bir kuyuya düşmüş gibi hissediyor, gerçek anlamda bir çıkmazda. Belki Rosaleen bize yardım edebilir diye düşündüm. Sorun şu...”

Söyleyeceği şeyleri önceden ezberlemiş gibiydi. Gordon’ın yardımlarından verilen sözlerden, ipoteklerden, vergilerin ağırlığından, borçlardan ve son olarak da gereken yüksek meblağdaki paradan bahsetti.

David elinde olmadan bu yaşlı kadını takdir ettiğini hissetti. Ne kadar iyi bir yalancıydı! Anlattığı öykü son derece akla yatkındı. Ama gerçek değildi. Bu konuda her şeyine bahse girebilirdi. Gerçek değildi. Peki, ama gerçek *neydi*? Bu kadar parayı ne yapacaklardı? Yoksa Jeremy kötü yola sapmış, başını derde mi sokmuştu? Karısını yollayıp para istemesine izin verdiğine göre gerçekten çaresizlik içinde olmalıydı. Üstelik Frances Cloade gururlu bir kadındı.

Bir süre düşündükten sonra, “Demek *on bin sterlin*?” dedi David.

Rosaleen çekingen bir sesle, “Çok para,” diye mırıldandı.

Frances onlara aldırmadan, “Öyle olduğunu ben de biliyorum,” dedi. “Zaten küçük bir meblağ olsaydı size gelmezdim. Jeremy, Gordon’ın kendisini destekleyeceğinden emin olmasaydı asla bu işe girişmezdi. Gordon’ın bu şekilde birden ölmesi bizim için çok büyük bir felaket oldu...”

David kaba bir sesle, “Hepiniz birden açıkta kaldınız, değil mi?” dedi. “Yıllarca onun kanatları altında yaşadıktan sonra.”

Frances’in gözlerinde bir an bir parıltı belirdi ama hemen kayboldu.

“Çok açık bir ifade şekliniz var. Açık ve net!”

“Bildiğiniz gibi Rosaleen’in anaparaya dokunma hakkı yok. Yalnızca geliri onun. Bu gelir karşılığında da çok yüksek oranda vergi ödüyor.”

“Oh, biliyorum. Bugünlerde vergiler çok arttı. Ama isterseniz yine de bunu *halledebilirsiniz*, değil mi? Kısa zamanda aldığımız parayı size öder...”

David onun sözünü kesti.

“*Halledilebilir. Ama halledilmeyecek!*”

Frances hızla Rosaleen’e döndü.

“Rosaleen, senin ne kadar cömert bir insan olduğunu biliyorum...”

Ama David onun daha fazla konuşmasına izin vermedi. Araya girdi.

“Siz Cloade’ler, Rosaleen’in ne olduğunu sanıyorsunuz, sağılacak inek mi? Hepiniz onun peşindesiniz, yalvarıyor, yakarıyor, para dileniyorsunuz. Peki ya arkasından ne yapıyorsunuz. Onunla alay ediyor, onu aşağılıyor, nefret ediyor, *ölümünü istiyorsunuz...*”

Frances, “Bu doğru değil,” diye haykırdı.

“Değil mi? Hepinizden bıktım. *Rosaleen* de bıktı. Sizden tiksiniyorum! Kardeşimi rahat bırakın artık. Bundan böyle bizden beş para alamazsınız, onun için artık buraya gelip, yalvarmayı bırakın. Anlıyor musunuz?”

Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Frances birden ayağa kalktı. Yüzü tahtadan oyulmuş bir heykel kadar donuk ve ifadesizdi. Dalgındı ama sanki çok önemli bir iş parçasına büyük bir dikkatle, ağır ağır ince deri eldivenlerini giydi.

“Ne demek istediğinizi çok açık ifade ettiniz David,” dedi.

Rosaleen hiç kımıldamıyor, durmadan, “Affedersiniz, çok affedersiniz,” diye mırıldanıyordu.

Frances ona hiç bakmadı. Rosaleen odada yokmuş gibi davranıyordu. Pencereye doğru bir adım attı. Sonra durdu ve David’e döndü.

“Rosaleen’den nefret ettiğimi söylediniz. Bu kesinlikle doğru değil. Asla ondan nefret etmedim. Nefret ettiğim biri var, o da *sizsiniz!*”

“Ne demek istediğinizi anlamadım.” David öfkeli gözlerle yaşlı kadına bakıyordu.

“Kadınlar yaşamalıdırlar. Ve bunun için çaba gösterirler. Rosaleen de bunun için kendisinden çok yaşlı, ama zengin bir er-

kekle evlendi. Neden evlenmesin? Ama siz! Erkek olduğunuz halde sırtınızı kardeşinize dayamışsınız, onun parasıyla geçiniyorsunuz. Tam bir asalak gibi.”

“Ben onu sizin gibi acımasız insanlardan, sömürölmekten koruyorum.”

Karşılıklı durmuş, birbirlerine bakıyorlardı. David yaşlı kadının öfkesinin farkındaydı, onun kendisi için çok tehlikeli bir düşman olduğunu anlıyordu. Ona karşı dikkatli olması gerekiyordu çünkü o gözü kara, vicdansız ve ahlak kurallarını umursamayan bir insandı.

Frances Cloade’in konuşmak için yeniden ağzı açıldığında anlık bir endişeye kapıldı. Ama yaşlı kadın yalnızca, “Söylediklerini asla unutmayacağım David,” dedi ve onun yanından geçerek cam teras kapısından dışarı çıktı.

David onun tehditkâr sözlerinden neden bu kadar çekindiğini anlayamıyordu.

Rosaleen ağlamaya başlamıştı.

“Ah David, ah David, onunla bu şekilde konuşmamalıydın. Cloade’lerin içinde bana en iyi davranan oydu.”

David öfkeyle, “Kapa çeneni, küçük budala!” diye bağırıldı. “Hepsinin başına üşüşmesini ve seni beş parasız bırakmalarını mı istiyorsun?”

“Ama bu para, aslında... yani eğer... benim hakkım olmayan...”

David’in öfkeli bakışlarını görünce birden sustu.

“Şey, yani, öyle demek istemedim, David.”

“Umarım öyledir.”

David, vicdan çok kötü bir şey, diye düşünüyordu.

Rosaleen’in vicdanını hesaba katmamıştı. Bu gelecekte durumları içinden çıkılmaz bir hale sokabilirdi.

Gelecek. Genç kadının yüzüne baktı ve geleceği düşünmeye çalıştı. Kafasından düşünceler hızla geçiyordu. Rosaleen'in geleceği... Kendininki... Her zaman ne istediğini bilen bir adam olmuştu... Şimdi de biliyordu... Ama Rosaleen? Rosaleen'in ne gibi bir geleceği olabilirdi?

Rosaleen onun giderek asılan yüzüne bakarken birden haykırdı.

"Oh! Kendimi ölecekmiş gibi hissediyorum!"

Genç adam meraklı bakışlarla onu süzerek, "Bunun başına gelebileceğini anlıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun David?"

"Demek istiyorum ki, buradaki altı, yedi kişi seni zamanı gelmeden mezara sokmaya hazır, bekliyorlar!"

"Yani, cinayet... demek istediğin bu mu?" Genç kadının korkudan sesi titriyordu. "Onların cinayet işleyebileceklerini mi düşünüyorsun? Cloade'lerin hepsi iyi, nazik ve saygın insanlar."

"Cloade'ler gibi saygın insanların cinayet işlemeyecekleri konusunda seninle aynı kanıda değilim. Ama burada olduğum sürece seni öldürmeyi başaramazlar. Bunun için önce beni ortadan kaldırmaları gerekir. Eğer bunu başarır, beni ortadan kaldırırlarsa –şey– o zaman kendine çok dikkat etmelisin!"

"David böyle korkunç şeyler söyleme, ne olur!"

David onun kolunu yakalayarak, "Dinle beni," dedi. "Ben burada olmadığım zamanlarda kendini kolla Rosaleen. Unutma, yaşam asla güvenli değildir; tehlikelerle doludur, çok büyük tehlikelerle. Ve özellikle de senin için çok tehlikeli olabilir."

7. BÖLÜM

I

“Rowley, bana beş yüz sterlin borç verebilir misin?”

Rowley hayretle genç kızın yüzüne baktı. Lynn soluk soluğaydı, yüzü sapsarıydı ve dudakları kasılmıştı.

Sanki azgın bir atı sakinleştirircesine bir ses tonuyla, “Sakin ol hayatım,” dedi. “Ne oldu? Sorun ne?”

“Beş yüz sterlin istiyorum.”

“Bu parayı bulsam ben de çok mutlu olacağım.”

“Ama Rowley, ben şaka yapmıyorum, çok *ciddiyim*. Bana beş yüz sterlin borç verir misin?”

“Emin ol, hiç param kalmadı. Şu yeni traktör...”

“Evet, evet...” Lynn o anda çiftliğin sorunlarını konuşabilecek durumda değildi. “Paran olmadığını biliyorum, ama gereğinde bu parayı bulabilirsin, değil mi?”

“Bu parayı neden istiyorsun Lynn? Başın derde mi girdi?”

“Bu parayı onun için istiyorum...” Bunu söylerken başı ile tepedeki malikâneyi işaret ediyordu.

“Hunter için mi? Aman Tanrım, neden!”

“Annem yüzünden. Bu parayı onlardan borç almış. Annem... şey... şu sıralar para konusunda çok büyük sıkışıklık yaşıyor da.”

Rowley anlayışla, “Bunu tahmin ediyordum,” dedi. “Annen şu sıralar çok zor günler geçiriyor. Keşke bende olsaydı da yardım edebilseydim, ama yok işte.”

“Onun David’den borç almasına dayanamam!”

“Neden bu kadar kızdığını anlayamıyorum. Annene parayı veren aslında Rosaleen. Onun da bunu isteyerek yaptığından eminim. Hem bunda ne var?”

“*Ne mi var?* Rowley, nasıl böyle konuşabiliyorsun?”

“Rosaleen’in arada sırada aileye yardım etmemesi için bir neden yok, bu çok doğal. İhtiyar Gordon vasiyetname yapmadan öldüğü için bizi beş parasız ortalıkta bıraktı. Bu Rosaleen’e açıkça anlatıldığı takdirde kendisi de bize yardımcı olması gerektiğini anlayacaktır.”

“Yoksa *sen* de mi ondan borç istedin?”

“Hayır, şey... bu başka. Ben bir erkek olarak bir kadına gidip borç isteyemem. Ben böyle şeylerden hiç hoşlanmam.”

“Anlamıyor musun, ben de David Hunter’a borçlu olmayı kabullenemiyorum.”

“Ona borçlu değilsin ki. Para onun değil.”

“Aslında onun sayılır. Rosaleen tamamen onun kontrolü altında.”

“Evet, korkarım öyle. Ama yasal olarak para onun değil.”

“Yani şimdi sen bana borç para bulamayacak mısın?”

“Dinle beni Lynn, eğer gerçekten sıkışık bir durumda olsaydın veya biri sana şantaj yapsaydı ya da borçların olsaydı, mahsulü hatta topraklarımdan bir kısmını satar sana yardım ederdim. Ama bu çaresizlik karşısında yapılan bir işlem olurdu. Bildiğin gibi zaten kendimi zar zor idare ediyorum. Üstelik bu hükümetin başımıza daha neler getireceği de hiç belli değil. Her konuda zorluk çıkıyorlar –her şey için bir sürü belge hazırlamak gerekiyor– daha

geçen akşam gece yarısına kadar vergi formları doldurdum. İnan bu çiftliğin yönetimi tek başına katlanılır gibi değil.”

Lynn içtenlikle ve acı bir sesle, “Oh! Biliyorum,” dedi. “Eğer Johnnie sağ olsaydı...”

Rowley birden bağırdı.

“Johnnie’yi buna karıştırma! Bu konuda konuşmak istemiyorum!”

Lynn onu şaşkın bakışlarla süzdü. Rowley’nin öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Lynn, yavaşça onun yanından ayrıldı ve ağır ağır evine doğru yürümeye başladı.

II

“Bu parayı geri veremez misin anne?”

“Nasıl veririm Lynn, hayatım? Çeki alır almaz doğruca bankaya gittim. Daha sonra da Arthurs’a, Bodgham’a ve Knebworth’a olan borçlarımı ödedim. Knebworth her gördüğü yerde parasını istiyor ve neredeyse küfrediyordu. Borçları bitirdiğim zaman nasıl *rahatladığımı* anlatamam. Bu yüzden kaç gecedir gözüme uyku girmiyordu. Gerçekten de Rosaleen bana karşı çok anlayışlıydı ve çok iyi davrandı.”

Lynn üzüntülü bir sesle, “Tabii artık her başın sıkıştığında gidip ondan borç isteyeceksin, değil mi?” dedi.

“Umarım buna gerek kalmaz tatlım. Bundan sonra daha hesaplı davranmaya çalışacağımı biliyorsun. Ama ne kadar dikkat edersen et her şey o kadar pahalı. Üstelik durum giderek kötüleşiyor.”

“Ve ekonomi kötüleştikçe *biz* de avuç açmayı sürdüreceğiz, öyle değil mi?”

Adela kızardı.

“Bu şekilde konuşmamalısın Lynn, bu hiç hoş değil. Rosaleen’e de anlattığım gibi biz hep Gordon’a güvendik.”

“Bunu yapmamalıydık. Yanlış olan da bu zaten, bunu asla yapmamalıydık, yaşamını bir başkasına bağlamak doğru değil. Bizi aşağılamakta çok haklı o!”

“Kimmiş bizi aşağılayan?”

“David Hunter denen iğrenç adam.”

Bayan Marchmont kendinden emin bir havada, “David Hunter’ın ne düşündüğü beni hiç ilgilendirmiyor,” dedi. “Neyse ki bu sabah Furrowbank Malikânesi’nde değildi, onunla karşılaşmadım. Evde olsaydı hiç kuşkusuz kız kardeşini olumsuz yönde etkilemeye çalışırdı. Zavallı kızcağızı parmağında oynatıyor.”

Lynn ağırlığını bir ayağına, sonra diğerine verdi. Sabretmekte zorlanıyordu.

“Eve geldiğim ilk gün, ‘Tabii David onun gerçekten *kardeşi*yse,’ gibi bir laf etmiştin. Bununla neyi kastediyordun?”

Bayan Marchmont sıkılmış görünüyordu.

“Şey, onlara ilişkin bazı dedikodular duymuştum da.”

Kızının merakla açıklama beklediğini görünce hafifçe öksürdü ve ekledi.

“Bu tip kadınlar –yani maceracı tipler– erkekleri kolayca etkileri altına alırlar (Zavallı Gordon da kadına öyle kapılmıştı ki gözü hiçbir şeyi görmüyordu.) ve daima yedekte genç bir sevgilileri olur. Belki de David aslında Rosaleen’in ağabeyi değil sevgilisi. Evlendikten sonra Gordon’a bir erkek kardeşi olduğunu söyledi ve Kanada’ya ya da artık her neredeyse oraya telgraf çekerek genç adamı yanına çağırdı. Ve adam geldi. *Gordon*, onların kardeş olmadıklarını nereden bilecekti ki? Zavallı Gordon, kadına öylesine tutulmuştu ki her söylediğine inanıyordu. Böylece “sözde ağabey”

de onlarla birlikte Londra'ya geldi. Zavallı Gordon da tabii hiçbir şeyden şüphelenmedi.”

Lynn birden hışımla, “Buna inanamam,” diye bağırdı. “*İnanmıyorum buna.*”

Bayan Marchmont kaşlarını kaldırdı.

“Ama tatlım...”

“David öyle biri değil. Rosaleen’sse —o da değil, o iyi bir kadın. Belki biraz aptal, ama tatlı ve iyi biri— kesinlikle iyi kalpli. Bunlar kötü niyetli insanların düşünceleri. Kesinlikle inanmıyorum buna.”

Bayan Marchmont ağırbaşlı bir havada, “İyi de *bağırmana* hiç gerek yok tatlım,” dedi.

8. BÖLÜM

I

Bir hafta kadar sonra Warmasley Heath İstasyonu'na gelen 17.20 treninden bronz tenli, uzun boylu ve sırt çantalı bir adam indi.

O sırada karşıdaki platformda birkaç golf oyuncusu tren bekliyorlardı. Uzun boylu ve sakallı adam biletini vererek istasyondan dışarı çıktı. Kısa bir süre tereddüt içinde durakladı; sonra yolun kenarında, üzerinde *Warmasley Vale Patikası* yazan tabelayı gördü ve kararlı adımlarla o yönde ilerledi.

II

Rowley Cloade, Long Willows Çiftliği'nin mutfağında kendisi için çay hazırlamayı henüz bitirmişti. Birden mutfak masasının üzerine düşen gölgeyi fark ederek başını kaldırdı.

Bir an için kapının eşiğinde duran kadının Lynn olduğunu sandı, ama başını çevirip, dikkatle bakınca onun Rosaleen Cloade olduğunu gördü ve çok şaşırdı.

Genç kadın genellikle köylü kadınlarının giydiği türde bir kumaştan bol, yeşil ve sarı çizgili bir elbise giymişti. Rowley'nin

hayal bile edemeyeceği kadar parası olan kadının üzerindeki elbisenin pahalılığına rağmen sözde basitliği Rowley'nin ilk anda dikkatini çekmişti.

Oysaki Rosaleen her ne kadar üzerinde iğreti dursa da daima şehre uygun, pahalı giysiler giyer ve bunlarla defilede kendine değil de temsil ettiği firmaya ait giysileri taşıyan bir manken havasında dolaşırdı.

O akşamüzeryise karşısında yalın, çizgili elbisesiyle bambaşka bir Rosaleen vardı. Siyah dalgalı saçları ve iri mavi gözleri ile İrlandalı olduğu her zamankinden çok daha belirgindi. Her zaman yaptığı gibi konuşmasını da kontrol etmiyor, tamamen İrlandalı aksanı ile konuşuyordu.

Genç kadın, “Ne güzel bir sabah,” dedi. “Bu güzel havayı kaçırmak istemedim. Yürüyüşe çıktım.”

Ve bir an sonra da ekledi. “David Londra’ya gitti.”

Bunu söylerken mahcup bir havası vardı. Birden yüzü kızardı ve çantasını karıştırarak sigara tabakasını çıkardı. Tabakayı Rowley’ye uzattı ama genç adam başını sallayarak içmediğini belirtti. Sonra genç kadının sigarasını yakmak için kibrit aramaya başladı. Bu arada Rosaleen pahalı olduğu ilk bakışta anlaşılan altından küçük bir çakmağı beceriksiz hareketlerle çakmaya çalışıyordu. Rowley elini uzatarak küçük altın çakmağı aldı ve genç kadının sigarasını yaktı. O sırada Rosaleen’in yanaklarına düşen uzun ve kıvrık kirpikleri dikkatini çekti. İhtiyar Gordon işini biliyormuş... diye düşündü.

Rosaleen geriye doğru bir adım atarak, hayranlığını belirten bir tonda, “Üstteki çayırdaki gördüğüm buzağı sizin galiba,” dedi. “Çok şirin bir hayvan.”

Onun bu ilgisi karşısında çok şaşırان Rowley ona çiftlikten bahsetmeye başladı. Kesinlikle yapmacık bir ilgi değildi bu. Rowley genç kadının çiftlik işleri konusunda çok da bilgili olduğunu

anlayınca şaşkınlığı iyice arttı. Rosaleen, süt sağmaktan ve tereyağı yapmaktan çok doğal bir şekilde söz ediyordu.

Gülümseyerek, “Sen, tam çiftçi karısı olabilecek bir kadınsın Rosaleen,” dedi.

Genç kadının yüzündeki canlılık ve neşe birden kayboldu.

Anlık bir tereddüdün ardından, “İrlanda’da küçük bir çiftliğimiz vardı,” dedi. “Yani –buraya gelmeden– şeyden önce...”

“Sahne hayatına atılmadan önce mi?”

Rosaleen özlemle ama kayıtsızlıkla, “Çok uzun zaman olmadı...” dedi. Her nedense Rowley’ye Rosaleen’in içinde tuhaf bir suçluluk duygusu varmış gibi gelmişti. “Her şeyi çok iyi anımsıyorum. İstersen ineklerini bile sağabilirim, Rowley, hem de hemen şimdi.”

Rosaleen tamamen değişmişti. David Hunter kardeşinin geçmişteki çiftlik yaşantısından özlemle söz ettiğini duysa ne yapardı acaba? Rowley onun hiç hoşlanmayacağından emindi. David köklü, seçkin bir İrlanda ailesinden geldikleri izlenimi yaratmak peşindeydi. Rosaleen’in açıklamaları gerçeğe çok daha yakındı. Basit çiftlik yaşamı, sahnelerin ışıltısına duyulan özlem, bir tiyatro kumpanyasıyla Güney Afrika’ya gidiş, evlilik, orta Afrika’da izole bir yaşam, kaçış, boşluk, en sonunda New York’ta bir milyonerle evlilik...

Evet, çiftlikte son inek sağışından sonra Rosaleen çok uzun bir yol kat etmişti. Rowley onun yüzüne bakıyor, buna inanası gelmiyordu. Genç kadının yüzünde her zaman olduğu gibi masum hatta aptalca denilecek kadar saf bir ifade vardı. Sanki geçmişte hiçbir şey yaşamamış gibi. Üstelik o kadar genç görünüyordu ki, yirmi altı yaşından çok daha genç.

Rosaleen sanki bir şeylerden ürküyordu, aynen o sabah mezbahaya götürdüğü zavallı danalar gibi acınası bir görünümü vardı. Rowley’yi danalar gibi dokunaklı bakışlarla süzüyordu. Zavallı hayvanlar, kesilecek olmaları ne kadar acıydı ama bu gerekliydi.

Genç kadının gözlerinde birden bir endişe ışığı görülüp kayboldu.

Çekingen bir sesle, “Ne düşünüyorsun Rowley?” diye sordu.

“Çiftliği ve süthaneyi görmek ister misin? İstersen gezdirebilirim.”

“Oh, teşekkür ederim, tabii çok isterim.”

Rowley onun bu ilgisinden çok hoşlanmıştı. Genç kadını yanına alarak bütün çiftliği dolaştırdı. Ancak gezinin ardından içeri girip bir çay içmelerini önerdiğinde Rosaleen’in gözlerinde endişeli bir ifade belirdi.

“Oh, hayır, çok teşekkür ederim Rowley, eve dönsem iyi olur.” Saatine baktı ve heyecanla, “Ne kadar geç olmuş!” dedi. “David, 17.20 treniyle gelecekti. Beni merak eder, ben... ben acele etmeliyim.” Sonra ürkek, çekingen bir sesle ekledi. “İlgine çok teşekkür ederim Rowley, çok iyi zaman geçirdim.”

Rowley bunun doğru olduğunu düşünüyordu. Gerçekten *eğlenmişti*. Doğal bir biçimde davranmış, içindeki gerçek, samimi kişiliğini ortaya çıkarabilmişti. Yanında David olmadığı için istediği gibi hareket etmiş, korkusuzca gezip konuşmuştu. David’den korktuğu anlaşılıyordu. David ailenin beyniydi, kardeşine istediğini yaptırabiliyordu. Rosaleen ağabeyinin evde bulunmamasını fırsat bilip bir gün izin yapmıştı, evet izinli bir hizmetçi gibi istediği gibi dolaşıp eğlenmişti. Zengin Bayan Gordon Cloade!

Rowley bahçe kapısında durdu ve yüzünde acı bir gülümsemeyle koşarak Furrowbank Malikânesi’ne doğru giden genç kadının arkasından baktı. Genç kadın yokuşun ortalarına vardığında önünden bir adam geçti. Adam bir an durdu ve Rosaleen’e baktı. Rowley önce bunun David olabileceğini düşündüyse de adam David’e hiç benzemiyordu. Daha uzun boylu ve daha iriydi. Rosa-

leen onun geçmesini bekledikten sonra koşar adım yokuşu çıktı ve bahçe kapısından içeri girdi.

Evet, Rosaleen hoş vakit geçirmişti ama Rowley'nin bir saat gibi kıymetli bir zamanını çalmıştı! Hoş belki de boşuna harcanmış bir zaman değildi bu. Rosaleen ondan hoşlanmış olmalıydı. İleride bundan yararlanabilirdi. Sevimli bir kadın olduğunda hiç kuşku yoktu: aynen sabah mezbahaya götürdüğü danalar gibi sevimli ve çaresiz... Zavalılıklar!

Derin düşüncelere dalmıştı, birden bir ses duyarak irkildi ve başını kaldırdı.

Bahçe kapısının önünde uzun boylu, iriyarı, şapkalı ve sırt çantalı bir adam duruyordu.

Rowley'ye bakarak, "Warmsley Vale'e buradan mı gidiliyor?" diye sordu.

Rowley'nin şaşırdığını görünce aynı soruyu yineledi. Rowley zorlukla da olsa daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve yanıt verebildi.

"Evet, bu patikayı izleyin ve ilerideki tarladan geçin. Yola çıktığınız zaman sola dönün, üç dakika sonra köyde olursunuz."

Rowley birçok yabancıya belki de yüzlerce kez aynı sözcüklerle yolu tarif etmişti. İstasyondan çıkıp patikayı takip eden yabancılar, tepeyi aştıktan sonra köyü göremeyince kaybolduklarını sanıyor ve ilk gördükleri insana köye nasıl gidileceğini soruyorlardı. Blackwell Copse, Warmsley Vale'i kapadığı için köy yamaçtan görünmüyordu. Dikkatli bir göz bile ancak kilisenin küçük çan kulesini görebilirdi.

Adamın ikinci sorusu: Nerede kalabilirim? Sık rastladığı bir soru değildi ama Rowley fazla düşünmeden ona da yanıt verdi.

"Köyde iki han var. The Stag ya da Bells ve Motley. Bana sorarsanız Stag'ı seçin. Gerçi ikisi de aynı derecede iyi –ya da kötü ama– neyse, orada oda bulacağınızı sanıyorum."

Adamın kalacak bir yer araması dikkatini çekmişti. Son günlerde insanlar gidecekleri yerlerde kalacakları oteli önceden seçiyor ve gitmeden önce yer ayırtıyorlardı...

Adam uzun boylu, yüzü bronzdu; masmavi gözleri ve sakalı vardı. Kırk yaşlarındaydı ve gücü kuvveti yerinde görünüyordu. Yüzünde insanı rahatsız eden küstah bir ifade vardı.

Rowley, denizaşırı bir yerlerden gelmiş olmalı, diye düşündü. Konuşmasında hafif de olsa sömürgelerden birinin aksanı mı seçiliyordu, yoksa yanılıyor muydu? Tuhaftı ama bu yüz Rowley'ye hiç de yabancı gelmiyordu...

Acaba bu yüzü ya da buna benzer bir yüzü nerede görmüştü?

Rowley umutsuzca buna bir yanıt bulmaya çalışırken, yabancı onu çok daha şaşırtan bir şey sordu.

"Acaba buralarda Furrowbank adlı bir malikâne var mı?"

Rowley ağır ağır, "Evet, var," dedi. "Şuradaki tepede. Buraya gelirken önünden geçmiş olmalısınız, tabii patikayı izlediyseniz."

Yabancı başını kaldırarak tepeye doğru baktı ve, "Patikadan geldim," dedi. "Demek o beyaz büyük ev Furrowbank Malikânesi."

"Evet, o."

Adam, "Öyle büyük bir malikâneyi idare etmek zor olsa gerek," dedi. "Masrafı kim bilir ne kadar çoktur?"

Rowley, hem de nasıl, diye düşündü. Üstelik harcanan para da *bizim* paramız.

Birden öfkelenmiş ve sanki nerede olduğunu unutmuştu...

Kendini toparlayıp yabancıya baktığında onun meraklı gözlerle tepedeki malikâneye baktığını gördü.

"Orada kim oturuyor?" diye sordu yabancı. "Bayan Cloade isminde biri mi?"

Rowley, "Evet, bu doğru," dedi. "Orası Bayan Cloade'in malikânesi."

Yabancı kaşlarını kaldırdı. Bundan hoşlanmış görünüyordu.

“Demek öyle! Bayan Cloade! Onun için çok hoş olmalı.”

Bunu söyledikten sonra başıyla hafifçe selam verip, çantasını sırtına attı.

“Teşekkürler dostum.” dedi.

Ve Warmasley Vale’e doğru ilerledi.

Rowley yavaşça dönerek ağır ağır çiftliğe doğru yürüdü. Kafasını kurcalayan şeyin ne olduğunu hâlâ bulamamıştı.

Bu adamı daha önce nerede görmüş olabilirdi?

III

O gece saat dokuz buçukta Rowley mutfak masasının üzerini kaplayan kâğıtları bir yana topladı ve masadan kalktı. Bir süre dalgın gözlerle Lynn’in şöminenin üzerinde duran fotoğrafına baktı, sonra kaşlarını çatarak evden çıktı.

On dakika sonra Stag Han’ın barından içeri giriyordu. Barın arkasında duran Beatrice Lippincott onu görünce hafifçe gülümsedi. Genç kadın Rowley Cloade’in yakışıklı ve cazip bir erkek olduğunu düşünüyordu. Rowley, bir bardak bira ısmarladıktan sonra barda bulunan birkaç kişiyle havadan sudan, hükümetten, ekinlerden bahsetti.

Bir süre sonra Beatrice’in yakınına kayarak, hafif bir sesle, “Bugün buraya bir yabancı gelip oda istedi mi?” diye sordu. “İriyarı, geniş kenarlı fötr şapkalı bir adam?”

“Evet, Bay Rowley. Altıya doğru geldi. Herhalde onu soruyordunuz.”

Rowley başını salladı.

“Evet, çiftliğin önünden geçerken yolu sordu da.”

“Evet, o olmalı. Adam buraların yabancısı gibi görünüyor.”

Rowley, “Acaba kim?” dedi.

Sonra Beatrice’e bakarak gülümsedi. Beatrice de onun gülümsemesine karşılık vermekte gecikmedi.

“Bunu öğrenmek çok kolay Bay Rowley.”

Barın altından geçerek dışarı çıktı ve birkaç saniye sonra elinde büyük, deri ciltli, hana girişlerin kaydının yapıldığı defterle döndü. Sonra en son sayfayı açarak parmağıyla yabancının ismini işaret etti.

Enoch Arden. Cape Town. İngiliz vatandaşı.

9. BÖLÜM

I

Güzel bir sabahıtı. Kuşlar cıvıldıyor, pahalı köylü giysileriyle merdivenlerden kahvaltıya inen Rosaleen kendisini çok mutlu hissediyordu.

Son günlerde onu rahatsız eden korku ve endişelerinden kurtulmuşa benziyordu. David de neşeliydi, gülüyor ve onunla şakalaşıyordu. Önceki gün yaptığı Londra yolculuğundan mutlu dönmüştü. Kahvaltı zengin ve lezizdi, üstelik çok da iyi hazırlanmıştı. Tam kahvaltılarını bitirmişlerdi ki posta geldi.

Rosaleen'in adına yedi sekiz mektup vardı. Bunlar faturalar, yardım istekleri, yerel davetiyelerdi. İlgi çekici bir şey yoktu.

David ilk iki zarfa bir göz attıktan sonra kenara itti. Üçüncü zarfıysa açtı. Mektup da zarfın üzerindeki yazı gibi karakteristik bir elyazısı ile yazılmıştı.

Azizim Bay Hunter;

Bu mektubun kız kardeşiniz Bayan Cloade'de şok etkisi yaratabileceği kaygısıyla, doğrudan sizinle bağlantı kurmanın daha doğru olacağını düşündüm. Kısacası size Yüzbaşı Robert

Underhay'le ilgili bazı bilgiler verebilirim. Kız kardeşiniz sanırım söyleyeceklerimi duymaktan mutlu olacaktır. Stag Han'da kalıyorum ve eğer bu akşam oraya uğrarsanız sizinle bu konuyu görüşmekten mutluluk duyacağım.

*Saygılarımla,
Enoch Arden*

David bir an boğulur gibi bir ses çıkardı. Rosaleen ona gülümseyerek bakarken bir anda heyecanla, “David... David... ne oldu sana?” diye haykırdı.

David bir şey söylemeden elindeki mektubu kardeşine uzattı. Rosaleen mektubu alarak bir çırpıda okudu.

“Ama, David, hiç anlayamıyorum. Bu ne anlama geliyor?”

“Okuman yazman yok mu?”

Rosaleen başını kaldırarak korkulu gözlerle baktı.

“David, yani bu... peki şimdi ne yapacağız?”

David kaşlarını çatmış, tüm zekâsını kullanıp, içinde bulundukları çıkmazdan kurtulmanın çarelerini arıyordu.

Bir süre sonra, “Endişelenme Rosaleen, sorun yok,” dedi. “Bir çaresini bulacağım...”

“Ama bu mektuptan anladığıma göre...”

“Hiç endişelenme tatlım, her şeyi bana bırak. Şimdi beni dinle; sana yapman gerekenleri söyleyeceğim. Hemen kendine küçük bir valiz hazırlayıp Londra'ya gidiyorsun. Doğruca oradaki dairemize git ve benden haber alıncaya kadar bir yere ayrılma. Anlıyor musun?”

“Evet, tabii, tabii anlıyorum David, ama...”

“Sen yalnızca dediğimi yap, gerisine karışma.” Gülümseyerek kız kardeşinin kolunu okşadı. Sevecen ve güven vericiydi. “Hemen

git toparlan. Seni istasyona kadar otomobille ben götüreceğim. 10.30 trenini yakalayabilirsin. Apartmana gidince kapıcıya hiç kimseyi görmek istemediğini söyle. Eğer seni soran biri olursa şehir dışında olduğunu söylesin. Ona biraz bahşiş ver. Anlıyor musun? Benim dışımda hiç kimseyi içeri almasın ve seninle görüştürmesin.”

“Oh.” Rosaleen ellerini yanaklarına götürdü ve korku dolu gözlerle ona baktı.

“Her şey yolunda Rosaleen; bu bir dalavere. Sen bu gibi konulardan anlamazsın. Bu benim işim. Yanımda sen olmazsan ben daha özgür olurum. Hepsi bu.”

“Burada kalamaz mıyım David?”

“Hayır Rosaleen, bu ikimiz için de iyi olmaz. Biraz mantıklı ol. Bu adam her kimse onunla başa çıkmak için yalnız olmam gerek.”

“Acaba bu adam gerçekten... sen... sen, onun...”

David üzerine basa basa, “Şu anda hiçbir şey bilmiyorum,” dedi. “İlk olarak senin buradan uzaklaşman gerek. Ondan sonra durumu gözden geçirebilirim. Haydi tartışmayı bırak, cici bir kız ol. Hazırlan.”

Rosaleen arkasını döndü ve odadan çıktı.

David yalnız kalınca kaşlarını çatarak elindeki mektuba baktı.

Mektup tarafsız –kibar– ustalıkla bir dille yazılmıştı; bu her anlama gelebilirdi. Tuhaf bir durumdan duyulan içten kaygıyı belirliyor olabilirdi. Tabii üstü kapalı bir şantaj da olabilirdi. Mektuptaki cümleleri tekrar tekrar okudu: Yüzbaşı Robert Underhay’le ilgili bilgi verebilirim... Sizinle bağlantı kurmanın daha doğru... Sizinle bu konuyu görüşmekten mutluluk duyacağım. “Bayan Cloade” Lanet olsun, tırnak içine alınmış sözcüklerden hoşlanmıyordu. “*Bayan Cloade*”

İmzaya baktı. Enoch Arden. Birden bir şeyler anımsar gibi oldu –edebi bir şey– bir mısra.

II

O akşamüzeri David, Stag'ın giriş holüne girdiğinde her zaman olduğu gibi etrafta kimseler yoktu. Sol taraftaki kapının üzerine *Kahve Salonu* yazılmıştı. Sağ taraftaki kapının üzerinde ise *Han Personeline Ait* yazan bir tabela vardı. Daha ilerideki bir kapının üzerindeyse *Yalnızca Han Misafirleri İçin* yazıyordu. Sağ taraftaki koridorun sonundaki bardan birtakım sesler duyuluyordu. Ön tarafı camlı küçük bir oda ofis olarak ayrılmıştı ve sürgülü pencerenin hemen yanındaki masada da bir zil duruyordu.

David bazı hanlarda zile beş, altı defa basmadan kimsenin gelip yardım etmediğini bilecek kadar deneyimliydi. Buna birçok defalar tanık olmuştu. Yemek zamanları dışında Stag Han'ın holü de Robinson Crusoe'un adası kadar boş oluyordu.

David üçüncü kez zile basarken, Miss Beatrice Lippincott bara giden koridorun sonunda belirdi. Bir eliyle saçındaki büyük Pompadour stili topuzuna çekidüzen vermeye çalışıyordu. Hemen cam bölmeye geçip oturdu ve gülümseyerek David'in yüzüne baktı.

“İyi akşamlar Bay Hunter. Bu mevsim için hava oldukça serin, değil mi?”

“Evet sanırım öyle. Hanınızda Bay Arden isminde biri kalıyor mu acaba?”

Miss Lippincott, Stag'ın ciddi bir müessese olduğunu vurgulamak istercesine defteri karıştırarak, “Bir bakalım,” dedi. “Oh, evet. Bay *Enoch* Arden. Birinci kat, 5 numarada kalıyor. Odayı kolayca bulabilirsiniz Bay Hunter. Yukarı çıkınca ileri doğru gitmeyip sola dönün ve üç basamak inin. Oda tam orada.”

David, kadının tarifine uyarak 5 numaralı odayı buldu ve kapıyı tıklattı. İçeriden birinin, “Girin,” diyen sesi duyuldu.

David içeri girdi.

III

Beatrice Lippincott, ofisten çıkarak, “Lily,” diye seslendi. İri, patlak, açık mavi gözlü bir genç kız kıkırdayarak merdivenlerde göründü.

“Biraz burayla ilgilenir misin Lily? Benim çarşaf çıkarmam gerekiyor.”

Lily, “Peki Miss Lippincott,” dedi kıkırdayarak. “Şu Bay Hunter ne kadar yakışıklı bir erkek, değil mi?” diye ekledi.

Miss Lippincott bilgiç bir tavırla, “Savaş sırasında onun gibilerini çok gördüm,” dedi. “Yakındaki hava meydanından hep buraya gelirlerdi; genç pilotlar, askerler filan. Asla verdikleri çeklerden emin olamazdın. Yine de öyle kibar bir davranışları vardır ki, dayanamaz verdikleri çeki karşılığı çıkmayabileceğini bile bile alırsın. Tabii ben bu konuda biraz tuhafım, *klas* erkeklerden hoşlanırım. Hep derim, bir centilmen her zaman centilmendir; hatta traktör kullansa bile.”

Bu gizemli sözcüklerin ardından Lily’nin şaşkın bakışlarına aldırmadan merdivenlere doğru yürüdü.

IV

David Hunter 5 numaralı odaya girince kapıyı kapadı ve kendini Enoch Arden olarak tanıtan adama baktı.

Adam kırk yaşlarındaydı, çok şeyler yaşamış, görmüş geçirmiş, sert biri olduğu anlaşılıyordu. Zor bir hasım olduğu, hiç de kolay bir lokma sayılamayacağı belliydi. David’in ilk andaki izlenimi buydu. Karanlık bir adamdı karşısındaki, anlaşılmazdı.

Arden onun bir şey söylemediğini görünce, “Merhaba,” dedi. “Bay Hunter, değil mi? Oturmaz mısınız? Ne içersiniz? Viski?”

David, onun çok rahat oturduğuna dikkat etti. Masanın üzerinde birkaç şişe vardı. bu nemli bahar akşamında şöminede ateş yanıyordu. Adamın üzerindeki elbiseler İngiliz malı değildi, ama tipik bir İngiliz giysisi gibi aşınmıştı. Adamın yaşı da bahsedilen kişiye uygundu...

David, “Teşekkürler,” dedi. “Bir kadeh viski alabilirim.”

“Soda?”

“Evet, ama fazla olmasın.”

Birbirlerinin etrafında dönen ve birbirlerini ısırmaya, hırlamaya ya da sevimli olmaya hazır, buyruk ekleyen köpeklere benziyorlardı. Karşılıklı oturmuş, birbirlerini tartıyorlardı.

Arden, “Şerefe,” dedi.

“Şerefe.”

İçkilerinden birer yudum aldıktan sonra bardaklarını masanın üzerine bıraktılar, ikisi de rahatlamış görünüyorlardı. Birinci raunt bitmişti.

İsminin Enoch Arden olduğunu söyleyen adam, “Mektubumu aldığınız zaman şaşırdınız mı?” diye sordu.

David, “Doğrusunu isterseniz ne demek istediğinizi pek anlamadım,” dedi.

“Öyle mi? Hımm, olabilir, belki de anlamamışsınızdır.”

“Anladığım kadarıyla kız kardeşimin ilk eşi, Robert Underhay’i tanıyorsunuz.”

“Evet, Robert’ı çok iyi tanırdım.” Arden gülümsüyor, sigarasının dumanını ağır ağır tavana doğru üflüyordu. “Onu hiç kimse benim kadar iyi tanıyamaz. Siz onu hiç görmediniz, değil mi Bay Hunter?”

“Hayır.”

“Hımm, belki böylesi daha iyi.”

David sert bir sesle, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

Arden sakın bir havada, “Aziz dostum,” dedi. “Onu tanımıyor olmanız her şeyi çok daha kolaylaştıracak, hepsi bu. Buraya gelmenizi isteyip sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama en doğrusunun bu olduğunu düşündüm.” Sözlerine kısa bir ara verdi. “Böylece Rosaleen her şeyin dışında kalmış olacak. Ona boşu boşuna acı çekirtmeye hiç hakkımız yok.”

“Artık ne istediğinizi söyler misiniz?”

“Tabii, tabii. Şey, acaba hiç Underhay’ın ölümünde kuşkulu bir yön, nasıl diyeyim, bir *bit yeniği* sezdiniz mi?”

“Ne demek istiyorsunuz, Tanrı aşkına?”

“Biliyor musunuz, Underhay değişik bir insandı, çok tuhaf fikirleri vardı. Nedenini tam olarak bilmiyorum, belki de bunun nedeni ondaki şövalye ruhuydu; ama Underhay her nedense birkaç yıl önce ortadan kaybolmak, herkesi öldüğüne inandırmak istedi. Yerlileri idare etmeyi çok iyi bilirdi, her zaman onlara her istediğini yaptırırdı. Sonuçta onu çok sevdikleri için, onun sözde ölüm haberini hiç itiraz etmeden etrafa yaymakta da hiçbir sakınca görmediler. Bu durumda Underhay’ın tek yapması gereken ortadan kaybolmak ve binlerce kilometre uzakta başka bir isimle hayatını devam ettirmekti.”

David, “Bu, bana inanılması zor bir öykü gibi göründü,” dedi.

“Öyle mi dersiniz? Gerçekten anlattıklarımı inanılmaz mı buluyorsunuz?” Arden gülümsedi ve David’in dizine hafifçe vurarak ekledi: “Peki, ya bütün bu söylediklerim doğruysa Bay Hunter? Evet, diyelim ki doğru?”

“Bana bunu kanıtlamalısınız. Sağlam kanıtlar görmek isterim.”

“Demek, kanıt istiyorsunuz. Maalesef size sağlam bir kanıt göstermem olanaksız. Ama tabii Underhay kendisi günün birinde, birden Warmsley Vale’e gelebilir. Bunu kanıt olarak kabul eder miydiniz acaba?”

David soğuk bir sesle, “Bunun son nokta olacağı açık,” dedi.

“Oh, evet, son nokta olur elbette. Ama bu Bayan Gordon Cloade için hiç de iyi olmaz, değil mi? Çünkü böyle bir durumda artık Bayan Gordon Cloade *olamayacaktır*. Üzücü, değil mi? Böyle bir durumun ortaya çıkmasının sizin için de hiç iyi olmayacağını takdir edersiniz herhalde, değil mi Bay Hunter?”

“Kız kardeşimin vicdani açıdan hiçbir sorunu olmayacaktır. Ona kocasının öldüğü bildirilmişti.”

“Ahlaki anlamda sorun olmadığı kesin. Hiçbir yargıç kardeşinizi suçlayamaz. Bu işte onun hiçbir kötü niyeti olmadığı belli.”

David sert bir sesle, “Yargıç mı?” diye sordu.

Arden özür dilercesine mahcup mırıldandı.

“Düşünüyorum da kardeşinizin iki erkekle birden evli olması gibi bir durum söz konusu olursa...”

David öfkelenmişti.

“Ne demek istiyorsunuz siz?”

“Hemen heyecanlanmayın canım! Tek isteğim sizinle kafa kafa verip ne yapılması gerektiğine karar vermek. Kısacası kız kardeşiniz için en uygun çözümü bulmak. Hiç kimse isminin bir skandala karışmasını istemez. Underhay’e gelince, o her zaman iyi, şövalye ruhlu bir insandı.” Arden bir an durdu. “Hoş, hâlâ da öyle ya...”

David heyecanla, “Hâlâ mı?” dedi.

“Evet, hâlâ...”

“Robert Underhay’in sağ olduğunu iddia ediyorsunuz. O halde kendisi şimdi nerede?”

Arden hafifçe öne doğru eğildi. Karşısındakine büyük bir sır açıklayacak gibi ses tonu fısıltı halini almıştı.

“*Bunu gerçekten bilmek istiyor musunuz Hunter? Öğrenmeniz daha iyi olmaz mı sizin için? Gerek kız kardeşiniz Rosaleen, gerekse sizin için, Underhay’i Afrika’da ölmüş olarak kabul etmek*

daha uygun değil mi? Aynen şimdiye kadar olduğu gibi... Neyse ki Underhay sağ olsa bile karısının ikinci kez evlendiğinden haberdar değil. Bilseydi hiç kuşkusuz ortaya çıkardı. Bildiğiniz gibi Rosaleen hiç hakkı olmadığı halde çok zengin bir adam olan ikinci kocasının mirasına kondu. Underhay çok dürüst bir insandır. Karısının hakkı olmayan bir mirasa sahip olmasını asla kabullenmez.” Bir an sustuktan sonra ekledi. “Dediğim gibi Underhay, karısının ikinci defa evlendiğinden habersiz ve öyle de kalabilir. Zaten zavallı adam kötü bir durumda, çok kötü.”

“Nasıl yani?”

Arden üzüntüyle başını salladı.

“ok hasta, sağlığı bozuk. Özel tedavi görmesi gerekiyor; ama bildiğiniz gibi özel bakım ve tedaviler çok *pahalı*.”

şimdi her şey yerli yerine oturmuştu işte. David, onun böyle bir şey söylemesini, odaya girdiği ilk andan beri bekliyordu. Adam nihayet baklayı ağzından çıkarmıştı.

“Pahalı mı?”

“Evet, maalesef artık her şey para. Zavallı Underhay”inse durumu berbat. Beş parası yok, ama direnmeye...”

David gözlerini odanın içinde gezdirdi. Sandalyenin üzerinde duran sırt çantası dışında odada valiz filan görünmüyordu.

“Acaba,” dedi David hiç de hoş olmayan küstah bir ses tonuyla. “Underhay, gerçekten sizin dediğiniz gibi şövalye ruhlu bir adam mı?”

Arden kendinden emin bir tavırla, “Bir zamanlar öyleydi,” dedi ve sonra yumuşak bir sesle ekledi. “Ama yaşam insanları değiştiriyor tabii, toplumsal değerleri küçümseyecek bir hale getirebiliyor.” Sustu ve kısa bir süre sonra yumuşak bir sesle devam etti: “Duyduğum kadarıyla Gordon Cloade çok zengin bir adammış. Böylesine bir zenginlik bazı insanların temel içgüdülerini uyandırabilir.”

David birden ayağa kalktı.

“Size tek bir yanıtlım var. Cehenneme kadar yolunuz var.”

Arden kızmış görünmüyordu. Hafifçe gülümseyerek, “Evet, bunu söyleyeceğinizi biliyordum,” dedi.

“Siz adi bir şantajcıdan başka bir şey değilsiniz. Blöf yapıyorsunuz, başka bir şey değil.”

“Demek bu öykünün açıklanmasını, rezil olmayı göze alıyorsunuz? Demek umurunuzda değil. Aslında bunu açıklamam hiç hoşunuza gitmez, zaten benim amacım da bu değil ama inanın... Bu bilgiyi siz istemezseniz, başka alıcıları olur.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Cloade’lerden bahsediyorum. Onlara gidip de, “Affedersiniz, öldüğünü sandığınız Robert Underhay’in yaşadığını öğrenmek sizi ilgilendirir miydi?” diye sorsam, bu bilginin üzerine atlayacaklarından eminim.”

David aşağılayıcı bir havada, “Onlardan metelik alamazsınız. Hiçbirinin parası yok,” dedi.

“Haklısınız, ama onlarla bir tür iş anlaşması yapabilirim. Robert Underhay’in sağ olduğunu kanıtladığım, dolayısıyla Bayan Cloade’in aslında Bayan Underhay olduğu anlaşıldığı ve doğal olarak Gordon Cloade’in mirasının evlilik öncesindeki koşullara uygun şekilde yasal olarak onlara verildiği gün...”

David birkaç saniye sessiz oturduktan sonra küstah bir ifadeyle, “Anlaşıldı,” dedi. “Ne kadar?”

Yanıt da aynı derecede kabaydı.

“Yirmi bin sterlin.”

“Bu olanaksız. Söz konusu bile değil. Kız kardeşimin anapara dokunmaya hakkı yok. Yalnızca paranın gelirini alabiliyor.”

“O halde on bin. Herhalde kardeşiniz bu parayı kolayca bulabilir. Kıymetli mücevherleri var, değil mi?”

David bir süre hiçbir şey söylemeden oturdu.

Sonra birden hiç beklenmedik bir şekilde, “Peki,” dedi.

Arden ne söyleyeceğini şaşırdı. Zaferi bu kadar kolay kazanmayı beklemiyor olmalıydı.

“Çek istemiyorum,” dedi. “Nakit.”

“Parayı bulabilmemiz için bize biraz zaman vermeniz gerekecek.”

“Kırk sekiz saat zaman veriyorum.”

“Gelecek salı diyelim.”

“Peki, tamam. Parayı buraya getirirsiniz.” Bir an sustu ve David’in konuşmasına fırsat vermeden ekledi. “Size ıssız bir korulukta ya da nehir kenarında randevu vereceğimi hayal edip, aklınıza başka şeyler getirmeyin sakın. Parayı buraya Stag Han’a getireceksiniz. Salı akşamı saat dokuzda.”

“Her şeyden kuşkulaniyorsunuz, değil mi?”

“Sizin gibileri çok iyi tanırım. Özellikle de senin gibileri.”

“Peki, dediğiniz gibi olsun.”

David, başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve merdivenlerden aşağı indi. Yüzü hiddetten kıpkırmızı olmuştu.

Onun aşağıya inmesinden birkaç saniye sonra Beatrice Lippincott, 4 numaralı odanın kapısını açarak dışarı çıktı. 4 ve 5 numaralı odalar arasında bir bağlantı kapısı vardı ama kapı 5 numaralı odada önüne gardırop konulduğu için o odadakiler tarafından görülemiyordu.

Miss Lippincott’un yanakları heyecandan kıpkırmızı olmuştu, gözleri parlıyordu. Sinirli bir hareketle topuzunu gevşetti.

10. BÖLÜM

Mayfair'deki Shepherd Konakları lüks ve geniş dairelerden oluşan büyük bir apartman blokuydu. Düşman bombardımanlarında zarar görmemiş olan ender binalardan biri olsa da savaş öncesindeki konfor standartlarının aynen korunduğu söylenemezdi. Servis hizmeti pek iyi olmasa da hâlâ veriliyordu. Savaş öncesinde kapıda iki üniformalı kapıcı bulunurken bunların sayısı bire indirilmişti. Daireler pansiyon olarak kiraya verildiği için alt kattaki lokanta yemek servisine devam ediyor, ama kahvaltı dışında dairelere yemek servisi yapılmıyordu.

Bayan Gordon Cloade'in kiraladığı daire üçüncü kattaydı. Daire bir köşesinde küçük bir barı olan bir salon, gömme dolaplı iki yatak odası, fayansları ve krom aksesuarları pırıl pırıl parlayan geniş bir banyodan oluşmaktaydı.

Oturma odasında David sinirli adımlarla bir aşağı bir yukarı dolaşüyor, Rosaleen'se oturduğu geniş kanepeden onu seyrediyordu. Genç kadının yüzü sapsarıydı, korkmuş gibi bir hali vardı.

Genç adam, "Şantaj," diye mırıldandı. "Şantaj! Tanrım, şantajcıya para kaptıracak adam mıyım ben?"

Rosaleen çaresizlik içinde şaşkınlık ve endişeyle başını salladı.

Bu arada David, "Bilsem," diye mırıldanıyordu. "Bir *bilebilsem!*"

Rosaleen hafifçe hıçkırdı. Ağlamak üzereydi.

David, “Hiçbir şey bilmiyoruz, bu karanlıkta dövüşmek gibi bir şey,” dedi. “Elin kolun bağlı, körlemesine işe koyulmak!” Birden Rosaleen’e döndü. “Şu senin zümrütleri Bond Sokağı’ndaki ihtiyar Greatorex’e götürdün mü?”

“Evet götürdüm.”

“Ne kadar verdiler?”

Rosaleen titrek bir sesle mırıldandı.

“Dört bin. Dört bin *sterlin*. Kuyumcu onları satmak istemezsem rehin de bırakabileceğimi söyledi.”

“Evet. Kıymetli taşların değeri neredeyse iki kat arttı. Neyse, o parayı *toparlayabileceğiz*. Çok para –aslında bu adamın dediğini yapıp istediği parayı versek bile– bu yalnızca başlangıç olacak Rosaleen, adam peşimizi bırakmayacak, kanımızı emecek.”

Rosaleen haykırdı.

“İngiltere’den kaçalım. Uzaklaşalım buralardan! İrlanda’ya, Amerika ya da başka *bir yerlere* gidemez miyiz?”

David birden dönerek onun yüzüne baktı.

“Hiç cesur değilsin Rosaleen, savaşmaktan çekiniyorsun. Mücadeleyi göze alamıyor, hemen kaçmayı düşünüyorsun.”

Rosaleen inledi.

“Başımıza bunların geleceğini biliyordum zaten. Hataydı bu –tamamen yanlıştı bu– günah...”

“Dindarlığın mı tuttu şimdi de. Bana bunu yapma. Buna hiç gelemem. İşlerimiz yolundaydı. Belki de tüm yaşamım boyunca hiç olmadığı kadar. Yaşamımda belki de hiç bu kadar rahat ettiğimi bilmiyorum –neredeyse tüm isteklerime ulaşmıştım– ve bütün bunların elimden uçup gitmesine izin verecek de değilim. Ah, şu karanlıkta savaşmak olmasaydı! Anlıyorsun değil mi?

Adamın tüm söyledikleri blöf olabilir, yalnızca bir blöf! Belki de Underhay gerçekten de düşündüğümüz gibi Afrika'nın ortasında bir yerde gömülü.”

Rosaleen hafifçe titredi.

“Böyle konuşma David, beni korkutuyorsun.”

David yeniden onun yüzüne baktı ve gözlerindeki derin korku ifadesini görünce tavrını değiştirdi. Ağır adımlarla onun yanına geldi ve kızın soğuk ellerini avuçlarının arasına aldı.

“Hiç endişelenme,” dedi. “Her şeyi bana bırak ve dediklerimi yap, yeter. Hiç olmazsa bu kadarını yapabilirsin, değil mi? Yalnızca sana söylediklerimi yap.”

“Peki David. Zaten hep öyle yapıyorum.”

David güldü.

“Evet canım, söz dinlediğini biliyorum. Hiç korkma, bunu da atlatacağız. Enoch Arden'i alt etmenin bir yolunu bulacağım.”

“Buna benzer bir isme, bir şiiirde rastlamıştım David. Sanırım geriye dönen bir adamdan bahsediyordu...”

David, “Evet,” diyerek onun sözünü kesti. “Beni endişelendiren de bu... Ama hiç merak etme, işin içyüzünü öğreneceğim.”

“Parayı ona salı gecesi mi götüreceksin?”

David başını salladı.

“Beş bin. Paranın kalan kısmını da en kısa zamanda tamamlayacağımızı söyleyeceğim. Onun, bir şekilde Cloade'lere gitmesine engel *olmalıyım*. Adamın blöf yaptığını sanıyorum, ama bundan *emin* olmam lazım.”

Sustu, gözleri uzaklara dalıp gitti. Kafası hızla çalışıyor, neler yapacağını, nasıl hareket edeceğini planlamaya çalışıyordu.

Sonra birden gülmeye başladı. Tuhaf, insanı rahatsız eden bir gülüştü bu. Tehlikeli bir işe girişmeye hazırlanan bir adamın gülüşü gibi. Hem zevk hem meydan okuma vardı bu gülüşte.

Agatha Christie

“Sana güveniyorum Rosaleen,” dedi. “Tanrı’ya şükür, sana tam anlamıyla güveniyorum.”

“Güvenmek mi?” Rosaleen soran gözlerle onun yüzüne bakıyordu. “Ne anlamda?”

“Sana söylediklerimi aynen yapacağına güveniyorum Rosaleen. Yapacağımız harekâtın başarısının sırrı bunda gizli.”

Güldü ve ekledi. “Enoch Arden Harekâtı.”

11. BÖLÜM

Rowley elindeki eflatun zarfa şaşkın şaşkın baktıktan sonra açtı. Ona böyle bir zarfla mektup gönderen kim olabilirdi? Üstelik bu zarfı nereden bulmuştu? Savaş sonrasında bu tip zarflar piyasadan kalkmıştı.

Mektubu hemen okudu.

Sevgili Bay Rowley,

Size bu şekilde mektup yazma cesaretini gösterdiğim için beni başışlayacağınızı umarım. Ancak burada olan bazı şeyleri size bildirmem gerektiğini düşündüm.

Rowley merak ve şaşkınlıkla izleyen satırları okudu.

Geçen akşam buraya gelerek bana bir yabancıyı sormuştunuz. Eğer Stag Han'a kadar gelebilerseniz size onunla ilgili bildiklerimi anlatmaktan mutluluk duyacağım. Hepimiz amcanızın ani ölümünü ve mirasının yabancı ellere geçmesini çok büyük bir talihsizlik olarak nitelendirmiş ve çok üzülmüştük.

'Umarım bana kızmazsınız. Burada olup biteni gerçekten de bilmeniz gerektiğine inanıyorum.

*Saygılarımla,
Beatrice Lippincott*

Rowley, elindeki mektuba bakarak düşünmeye başladı. Bilmesi gereken neydi? Stag Han'da neler oluyordu? Sevgili Bee! Beatrice'i çocukluğundan beri tanırdı. Küçükken onun babasının dükkânından tütün alır ve zamanının çoğunu, kızla beraber tezgâhın arkasında geçirirdi. Beatrice güzel bir kızdı. Kızın Warm-sley Vale'de bulunmadığı sürede hakkında çıkarılan dedikoduları hâlâ anımsıyordu. Yaklaşık bir yıl kadar köyden uzakta kalmıştı. Herkes onun gayrimeşru bir çocuk doğurmak için uzaklara gittiğini söylemeye başlamıştı. Söylenenler belki doğru, belki de yalandı. Ama Beatrice'in geri döndüğünden beri çok düzgün ve saygın bir yaşantısı vardı. Gerçi hâlâ arkasından konuşan ve kıkırdayanlar oluyordu ama bunlar çok küçük, kendini bilmez bir azınlıktı.

Rowley başını kaldırarak duvardaki saate baktı. Stag Han'a hemen gidebilirdi. Vergi beyannamelerini sonra doldursa da olurdu. Beatrice'in ne söyleyeceğini çok merak ediyordu.

Rowley, hanın salonuna girdiğinde saat sekizi birkaç dakika geçiyordu. İçeride oturan birkaç kişiye, "Merhaba," deyip, birkaçıyla da başıyla selamlaştıktan sonra bara giderek bir bardak bira ısmarladı.

Beatrice hemen gülümseyerek yanına geldi.

"Sizi gördüğüme memnun oldum Bay Rowley."

"İyi akşamlar Beatrice. Gönderdiğin nota teşekkürler."

Genç kadın muzip bakışlarla onu süzdü.

"Biraz bekler misiniz? Hemen geleceğim Bay Rowley."

Genç adam başını salladı ve birasını yudumlayarak müşterilerine hizmet eden Beatrice'i izledi. Genç kadın bir süre sonra seslenerek yardımcısı Lilly'yi yardıma çağırdı ve Rowley'nin yanına geldi.

"Benimle gelir misiniz Bay Rowley?"

Genç adamı küçük bir koridordan geçirdi ve kapısında “Özel” yazılı odaya aldı. Burası birkaç eski model minderli koltuk, bir radyo, çok sayıda porselen biblonun bulunduğu küçük bir odaydı. Koltuklardan birinin üzerine eski görünümlü bir oyuncak palyaço oturtulmuştu.

Beatrice radyoyu kapatarak Rowley’ye oturmasını söyledi.

“Geldiğinize çok memnun oldum Bay Rowley. Umarım size mektup yazdığım için bana kızmamışsınızdır. Mektubu yazmadan önce bütün hafta sonu bunu düşündüm. Mektupta da belirttiğim gibi bence olanları bilmeniz gerekiyor.”

Genç kadın önemli bir iş başarmış insanlar gibi mutluydu.

Rowley merakla sordu.

“Neler oluyor?”

“Şey, geçen gün buraya kalmaya gelen yabancıyı biliyorsunuz, hani şu gelip sorduğunuz Bay Arden.”

“Evet?”

“Sizin gelişinizden bir gün sonra, yine akşamüzeri Bay Hunter da geldi ve onu sordu.”

“Bay Hunter mı?”

Rowley oturduğu yerde hafifçe doğruldu.

“Evet Bay Rowley. Onun 5 numaralı odada kaldığını söyledim, Bay Hunter başını salladı ve doğruca yukarıya çıktı. Çok şaşırmıştım, çünkü Bay Arden, Warmsley Vale’de tanıdığı biri olduğundan bahsetmemiştii, dolayısıyla ben de onun bir yabancı olduğunu ve kimseyi tanımadığını sanıyordum. Bay Hunter çok öfkeliydi. Onun bir şeye kızmış olduğu anlaşılıyordu ama *o zaman* bunun ne olduğunu anlayamamıştım tabii.”

Sözlerine ara verip derin bir soluk aldı. Rowley hiçbir şey söylemiyor, onun devam etmesini bekliyordu. İnsanları telaşlandır-

mak, bir şeyi aceleye getirmek gibi bir huyu yoktu. Karşısındakinin rahatlamasını bekleyecek kadar sabırlıydı.

Beatrice kendinden emin bir havada anlatmaya devam etti.

“Onun yukarıya çıkmasından birkaç dakika sonra, yatak çarşafalarını ve havluları düzeltmek için 4 numaraya çıkmam gerekti. Orası 5 numaranın hemen yanındaki oda, arada bir bağlantı kapısı var ama 5 numaralı odada kalan biri bu kapıyı fark edemez, çünkü 5 numaranın gardırobu bu kapının tam önündedir. Dolayısıyla 5 numaradaki biri orada bir kapı *olduğunu* asla bilemez. Bu kapı tabii ki her zaman kapalı durur, ama o akşam her nedense hafifçe aralıktı: *Kimin* açtığını bilmiyorum tabii ama *açıldı* işte!”

Rowley yine bir şey söylemedi, yalnızca başını salladı.

Kapıyı Beatrice’in açtığından emindi. Genç kadın hiç kuşkusuz iki adamın ne konuşacağını merak etmiş ve 4 numaraya çıkarak kapıyı aralamıştı.

“İşte böylece ister istemez onların neler konuştuklarına kulak misafiri oldum Bay Rowley. Söyledikleri şeyler beni o kadar şaşırttı ki...”

Rowley büyük bir ciddiyetle hiç sözünü kesmeden Beatrice’in iki erkek arasında geçen konuşmayı anlatmasını dinledi. Genç kadın sözünü bitirdiği zaman merakla onun ne söyleyeceğini bekledi.

Genç adam daldığı düşüncelerden ancak neden sonra uyanabildi. Birden ayağa kalktı.

“Teşekkür ederim Beatrice,” dedi. “Çok teşekkür ederim.”

Sonra başka bir şey demeden odadan dışarı çıktı. Beatrice bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Ben de Rowley’nin çok heyecanlanıp, bir şeyler söyleyeceğini *sanmıştım*, diye düşünüyordu.

12. BÖLÜM

Rowley, Stag Han'dan çıktıktan sonra evine doğru yürümeye başladı, ama birkaç yüz metre yürüdükten sonra kararını değiştirdi ve birden geriye döndü.

Beatrice'in anlattığı şeylerin ne kadar önemli olduğunu daha yeni algılamaya başlamıştı. Eğer genç kadının anlattıkları doğruysa ki Rowley'nin bunda en ufak bir şüphesi bile yoktu, bu Cloade ailesinin bütün bireylerini yakından ilgilendiren bir durumla karşı karşıya oldukları anlamına geliyordu. Bu durumla ilgili olarak en doğru yorumu yapabilecek kişi hiç şüphesiz Jeremy amcaydı. Jeremy Cloade iyi bir avukattı, Beatrice'in anlattıklarından ne gibi bir sonuç çıkarılması gerektiğini de, bundan sonra ne yapmaları gerektiğini de en iyi o bilirdi.

Aslında Rowley başlangıçta bu konuyla bizzat ilgilenmeyi düşünmüştü, ama sonra zeki bir avukata açılmanın daha doğru olacağını düşünerek bunu amcasına açmaya karar vermişti. Duyduklarını Jeremy amcaya ne kadar önce anlattırsa aile için o kadar iyi olacaktı. Dolayısıyla genç adam evine gitmekten vazgeçmiş ve Jeremy Cloade'in, High Sokağı'ndaki evine doğru hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı.

Ona kapıyı açan hizmetçi kız Bay ve Bayan Cloade'in yemekte olduklarını söyledi. Rowley'ye onu yemek odasına götürmeyi önerdi, ama genç adam amcasını çalışma odasında bekleyebileceğini belirtti. Frances'in hiç olmazsa şimdilik bu konuşmaya katılmamasını istiyordu. Ne yapacakları konusuna kesin bir karar verinceye kadar bu konuyu ne kadar az insan bilirse onlar için o kadar iyi olacaktı.

Rowley, Jeremy'nin çalışma odasında sabırsızlık içinde bir aşağı, bir yukarı gidip geliyordu. Masanın üzerinde müteveffa Sir William Jessamy'ye ait küçük, teneke bir evrak kutusu duruyordu. Kütüphanenin raflarında ciltli kanun kitapları göze çarpıyordu. Kütüphanenin rafında ayrıca Frances'in eski bir fotoğrafıyla babası Lord Edward Trenton'ın süvari kıyafetindeki bir fotoğrafı vardı. Çalışma masasının üzerinde ise Jeremy'nin savaşta şehit olan oğlu Anthony'nin üniformalı bir fotoğrafı duruyordu.

Rowley bir süre bu resme baktıktan sonra yüzünü buruşturarak masanın yanından ayrıldı. Sonra bir sandalyeye oturdu ve Lord Edward Trenton'ın fotoğrafına bakmaya başladı.

Aynı anda yemek odasında Frances kocasına, "Acaba Rowley ne istiyor?" diye soruyordu.

Jeremy yorgun ve dalgındı.

"Herhalde hükümetin yeni vergi düzenlemeleriyle ilgili bir sorunu vardır," dedi. "Çiftçilerin hemen hiçbiri formlarının nasıl doldurulacağını bilemiyor. Rowley bu gibi konularda çok titiz. Bir şeyi yapamazsa endişeleniyor."

Frances, "Rowley iyi bir genç," dedi. "Ama biraz fazla ağır. Bana öyle geliyor ki bugünlerde Lynn'le araları da pek iyi değil."

Jeremy dalgın dalgın mırıldandı.

"Lynn'le mi? Oh, evet, tabii. Bağışla, kafam biraz meşgul, konsantre olamıyorum. Bu durum beni..."

Frances hızla onun sözünü kesti.

“O konuyu düşünme artık. Sana, her şeyin yoluna gireceğini söyledim.”

“Bazen beni korkutuyorsun Frances. Bazı şeyler konusunda o kadar gözü karasın ki! Bu umursamazlığın beni endişelendiriyor. Anlamıyor musun...”

“Çok iyi anlıyorum. Hiç de korkmuyorum. Hatta bu konu beni eğlendirmeye bile başladı...”

“İşte beni kaygılandıran da bu ya!”

Yaşlı kadın hafifçe gülümsedi.

“Gel haydi,” dedi. “Genç çiftçiyi daha fazla bekletme. Formunu hata yapmadan doldursun.”

Onlar yemek odasının kapısından çıkarlarken sokak kapısının hızla çarpılarak kapandığını duydular. Birkaç dakika sonra Edna geldi ve Bay Rowley’nin daha fazla beklemek istemeyip gittiğini söyledi. Genç adam konuşacağı konunun da çok önemli olmadığını söylemişti.

13. BÖLÜM

O salı günü Lynn Marchmont uzun bir yürüyüşe çıkmıştı. Giderek artan huzursuzluğu ve işlerin içinden çıkılmaz bir hal almaya başlaması onu üzüyor, ne yapacağını bilemiyordu. Bunun için yalnız başına bir süre yürümek ve düşünmek istemişti.

Rowley'yi birkaç gündür görmemişti. Ondan beş yüz sterlin istediği sabah birbirlerine kırgın olarak ayrılmış olmalarına rağmen daha sonraki günlerde yine her zamanki gibi görüşmüşlerdi. Lynn ondan para istediği için kendisini suçluyordu. Lynn isteğinin anlamsız olduğunun bilincindeydi ve Rowley'ye kendisine para vermediği için hak da veriyordu ama insanın sevdiği bir insanın isteğini yerine getirmesi için her zaman mantıklı bir neden olması da gerekmezdi ki. Görünüşte Rowley'yle aralarında her şey aynen eskisi gibiydi, ama Lynn içten içe bunun pek de öyle olmadığını düşünüyordu. Son birkaç gün çok monoton ve sıkıcı geçmişti. Lynn bu can sıkıntısının nedeninin David Hunter'ın birdenbire kızkardeşini de yanına alıp Londra'ya gitmesiyle bağlantılı olabileceğini hissediyor, ama bunu kendine bile itiraf etmekten çekiniyordu. Açıkçası David Hunter çekici, heyecan uyandıran bir erkekti...

Akrabalarına gelince, son günlerde onları çekilmez buluyordu. Annesininse keyfi yerindeydi, daha o gün yemekte ikinci bir bahçıvan daha bulmaları gerektiğini söylemişti.

Annesi, “İhtiyar Tom işleri yalnız başına idare edemiyor,” demişti.

Lynn şaşkınlıkla, “Ama anneciğim, ikinci bahçıvanın parasını nasıl ödeyebiliriz?” diye sormuştu.

“Saçma. Bence Gordon da bahçenin bu kadar bakımsız kaldığını görseydi çok üzülürdü. Biliyorsun her zaman gelip çimenlerin biçilip biçilmediğine bakar, tarhların düzgün olmasını isterdi; bir de şimdiki duruma bak. Eminim Gordon da bahçeyi düzene sokmamı isterdi. Onun anısına saygı olarak bile yapmalıyız bunu.”

“Bunu yapmak için onun dul karısından borç almamız gerekse bile mi?”

“Sana Rosaleen’in bu konuda çok anlayışlı ve nazik davrandığını söylemiştim Lynn. Beni anladığından eminim. Ayrıca verdiği çeki bozdurarak bütün borçlarımı ödedikten sonra elimde bankaya yatıracak bir miktar para da kaldı. Sonra ikinci bir bahçıvan tutarsak daha fazla sebze yetiştirip, dolayısıyla *ekonomi* yapmış olacağımız kanısındayım tatlım.”

“Bahçıvana haftada üç sterlin vereceğimiz yerde bu paranın yarısıyla bile dünya kadar sebze satın alabiliriz.”

“Belki çok daha düşük bir ücretle çalışacak birini bulabiliriz. Şu sıralar askerden dönmüş, iş *arayan* çok insan varmış. Gazetede okudum.”

“Warmsley Vale’de ya da Warmasley Heath’de olduğunu hiç sanmıyorum.”

Annesinin Rosaleen’i başı sıkıştığında başvurabileceği bir kaynak olarak görmesi Lynn’i çok kızdırıyordu. Bunu düşündükçe aklına David’in o alaylı sözcükleri geliyordu.

Sonuçta canı çok sıkılan Lynn biraz olsun öfkesini yatıştırmak için evden çıkmış, yürümeye başlamıştı.

Postanenin önünde Kathie yengeye rastladığı zaman da öfkesi henüz geçmemişti. Yaşlı kadın oldukça neşeli görünüyordu.

“Lynn,” dedi. “Sanırım çok yakında iyi haberler alacağız.”

“Ne demek istiyorsun Kathie yenge?”

Bayan Cloade hafifçe gülümseyerek başını bilgiç bilgiç salladı.

“Ruhlardan çok ilginç, çok şaşırtıcı bilgiler aldım, gerçekten inanılır gibi değil. Bana tüm dertlerimizin yakında sona ereceğini söylediler. Bir başarısızlığım oldu ama geçen gün yeniden *dene, dene, dene*, mesajı iletiler. İlk denemede başaramadıysan bile, filan... Bazı sırları açıklayamam ve bir şeyler belli olmadan insanların yanlış umutlara kapılmalarına neden olmak istemem ama her şeyin çok yakında *tamamen düzeleceğine* inanıyorum. Hem de tam zamanında. Dayın için çok üzülüyorum. Savaş esnasında çok çalıştı. Artık emekli olup, kendini tamamen deneylerine, kendi çalışmalarına vermesi gerek; ama bunu yapabilmesi için de iyi bir gelirimiz olması gerekiyor tabii. Bazen çok sinirli oluyor, onun için çok endişeleniyorum. Son günlerde gerçekten çok tuhaf.”

Lynn düşünceli düşünceli başını salladı. Lionel Cloade'deki değişim de, hiç keyfinin olmadığı da gözünden kaçmamıştı. Bunu dayısının sinirlerini yatıştırmak için sık sık ilaç kullanmasının sonucu olduğunu düşünüyor, hatta bağımlı olabileceğinden bile kuşkulanıyordu. Böyle bir durum anlaşılmaz sinirini ve değişken ruh halini açıklayabilirdi. Acaba Kathie yengenin bu konuda bir bilgisi var mıydı? Lynn, onun görüldüğü gibi aptal bir kadın olmadığından emindi.

High Sokağı'ndan geçerken bir an Jeremy dayının evinin kapısından içeri girdiğini gördü. Lynn onun son üç haftada birdenbire çıktığını ve ihtiyarladığını düşünüyordu.

Adımlarını sıklaştırdı. Bir an evvel Warmesley Vale'den ayrılmak, açık havaya, kırlara kavuşmak istiyordu. Hızlı yürümek iyi

gelmişti, kendini şimdi biraz daha rahat hissediyordu. Altı, yedi kilometre kadar ağır adımlarla yürüyecek; her şeyi derinlemesine düşünecekti. Yaşamı boyunca hep ne istediğini bilen bir insan olmuştu. Şimdiye dek hiç böyle kararsız kaldığını, kendini olayların akışına bıraktığını anımsamıyordu...

Evet, buraya geldiği günden beri akıntıya kapılmış gidiyordu. Amaçsız, anlamsız, plansız programsız bir yaşamdı bu! Savaştan döndüğünden beri böyleydi. Birden o günlere bir özlem duydu. Görevlerin açıkça tanımlandığı, yaşamın planlı ve düzenli olduğu: kişisel kararlarının ağırlığının üzerinden alındığı günlere... Ancak bu aklına gelenler onu aynı zamanda korkuttu da. Acaba başka insanlar da aynı duyguları yaşıyorlar mıydı? Acaba onun gibi mi düşünüyorlardı? Bu savaşın etkisi miydi? Hayır, fiziksel tehlikelerden duyulan korku değildi bu etkiyi yaratan; denizdeki mayınlar, uçaklardan atılan bombalar veya kulağının dibinden vızıldayarak geçen kurşunlar olamazdı. Hayır, tamamen insanın içinde hissettiği bir şeydi bu, *düşünmekten* vazgeçen insanların daha kolay bir yaşamları olacağını öğrenmek... Kendisi de artık, o vatani görevini yapmaya giden akıllı, sağlıklı düşünebilen, azimli, zeki kız değildi. O günlerde zihni tamamen belirli yöne kanalize edilmiş, beyni yıkanmış, belli özel bir amaca yönelik olarak kullanılmıştı. Şimdiyse kendi kendinin efendisiydi ve yaşamını kendisinin düzenlemesi gerekiyordu; ama zihninin kendi sorunlarını ele almak ve onlara sıkı sıkı sarılmak konusundaki isteksizliği onu dehşete düşürüyordu.

Lynn o anda aklına gelen buruk bir düşünceyle yüzünü ekşitti. Savaşın onu gazetelerdeki “tipik ev” kadınları gibi düşünmeye yönlendirmiş olması çok tuhaftı. Sayısız “olmazlarla” engellenen, “olurların” da onlara bir yarar sağlamadığı kadınlar... Planlamak, düşünmek, doğaçlama olarak sorunları halletmek, zekâ ve bece-

rilelerini sonuna kadar kullanmak, hatta kendilerinde olduğunun bilincinde bile olmadıkları hünerler ortaya çıkarmak zorunda kalan kadınlar! O kadınlar yine de destek almadan ayakta kalıp, kendilerinin ve diğerlerinin sorumluluklarını yüklenebilmişlerdi. Ve o, Lynn Marchmont zeki, tahsilli, beynini kullanması gereken bir işe sahip, önemli işler başarmış bir insan olarak şimdi savaş sonrasında ne yapacağını, yaşamını ne şekilde düzenleyeceğini bilemiyordu... Çözümünden yoksun, amaçsız, dümensiz –evet, nefret ettiği bir sözcük olsa da– dalgaya kapılmış *sürükleniyordu*...

Peki ya savaşa katılmayanlar, örneğin Rowley?

Lynn'in düşünceleri birden belirsiz karmaşık genellemelerden kendi özeline yöneldi. *Kendini ve Rowley'yi düşündü. Çözülmesi gereken gerçek ve asıl sorun buydu; tek sorun. Gerçekten Rowley'yle evlenmek istiyor muydu?*

Hava kararmaya, gölgeler uzamaya başlamıştı. Lynn tepenin yamacındaki bir ağacın dibine oturdu ve çenesini avuçlarının arasına alarak aşağı vadiye baktı. Vaktin geç olduğunu biliyor ama evine “White House”a dönmek istemiyordu. Aşağıda sol tarafta Long Willows Çiftliği görünüyordu. Rowley’yle evlenirse oturacağı yer, Long Willows Çiftliği!

Eğer! Evet, eğer evlenirse! Eğer, eğer, eğer!

Ağaçların arasından çıkan bir kuş kızgın bir çocuk sesini andıran bir sesle ötmeye başladı. Vadiden geçen trenin dumanı gökyüzüne doğru yükseliyor, sanki kocaman soru işaretleri oluşturunuyordu.

?? ??

Rowley'yle evlenecek miyim? Onunla evlenmek *istiyor muyum?* Onunla *evlenmeyi* hiç istedim mi? Rowley'yle evlenmemeyi kaldırabilir miyim?

Tren puflaya puflaya yoluna devam ediyordu; dumanları gökyüzüne dağılmış, kaybolmuştu ama Lynn'in zihnindeki soru işaretleri olduğu yerde kalmıştı.

Buradan ayrılmadan önce Rowley'yi seviyordu.

Ama değişmiş bir insan olarak buraya geldim, diye düşündü. Artık eski Lynn değilim.

Aklına bir şiirden bir mısra geldi.

“Yaşam, dünya ve *ben*, *kendim* değiştim...”

Ya Rowley? Rowley *değişmemişti*.

Evet, gerçek buydu. Rowley değişmemişti. Rowley hâlâ yıllar önce burada bıraktığı aynı Rowley'ydi.

Rowley'yle evlenmek istiyor muydu? Eğer istemiyorsa, istediği neydi?

Birden arka tarafındaki çalılıklardan bir ses duyarak başını çevirdi ve bir erkeğin küfrettiğini duydu.

“David!” diye haykırdı.

“Lynn!” Çalılıkların arasından çıkan genç adamın şaşırması olduğu yüzünden açıkça anlaşıyordu.

Genç adam hayretle, “Lynn. Burada ne arıyorsun?” diye sordu. Soluk soluğaydı. Koşmuş olmalıydı.

“Bilmem. Burada oturmuş, düşünüyordum.” Sonra ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi güldü. “Sanırım bir hayli geç oldu...”

“Saatin farkında değil misin?”

Lynn isteksizce kolundaki saate baktı.

“Yine durmuş. Saatleri bile bozuyorum.”

David, “Yalnız saatleri mi?” dedi. “Sendeki elektrik: Canlılık. Yaşam.”

Lynn, David'in kendisine doğru yaklaştığını görünce tuhaf bir heyecana kapılarak ayağa kalktı.

“Hava kararıyor, artık eve dönmeliyim. Saat kaç David?”

“Dokuzu çeyrek geçiyor. Delicesine koşmam gerekiyor. 21.20’deki Londra trenini yakalamalıyım.”

“Buraya geldiğini bilmiyordum!”

“Furrowbank Malikânesi’nden bazı şeyler almam gerekiyordu. Bu trene yetişmem gerekiyor. Rosaleen şehirde yalnız. Londra’da yalnız kaldığı zaman özellikle geceleri korkudan ödü patlıyor.”

“Bütün daireleri dolu bir apartmanda mı?” Lynn’in sesi alaycıydı.

“Korkunun mantığı yoktur. Özellikle de bombardıman altında kalmış birinde...”

Lynn birden pişman oldu.

Mahcup bir sesle, “Özür dilerim,” dedi. “Unutmuştum.”

David buruk bir sesle haykırdı.

“Evet, her şey unutulup gidiyor! Özellikle de kötü şeyler yaşamamış insanlar için. Yine eskisi gibi sakın bir yaşama kavuştuk değil mi? Güvenli! Tekdüze! Her şeyin başladığı yere döndük, olanları unuttuk, kendimizi rahat ve güvende görüyoruz, değil mi? Lynn... Lynn, sen de diğerleri gibisin!”

Genç kız, “Değilim!” diye bağırdı. “Ben onlar gibi *değilim* David! Biraz önce düşünüyordum...”

“Beni mi?”

Delikanlının çevikliği Lynn’i şaşırtmış, savunmaya geçmek aklına bile gelmemişti. Birden kendini David’in kollarında buldu. Genç adam onu kendine çekerek, öfkeli ve sıcak dudaklarıyla öptü.

David, “Rowley Cloade!” diye fısıldadı. “O sersemi çıkar aklından Lynn! Sen bana aitsin! Sen benimsin.”

Ardından onu kollarına aldığı gibi yine birden yere bıraktı.

“Treni kaçıracağım.”

Yamaçtan aşağı doğru koşarak inmeye başladı.

“David...”

Genç adam başını geriye çevirerek seslendi.

“Londra’ya gider gitmez sana telefon edeceğim...”

Lynn onun karanlıklara doğru kayboluşunu seyretti; ince ve çevikti, hareketleri uyum içindeydi.

Sonra ne düşüneceğini bilemeden, altüst olmuş bir halde eve doğru yürümeye başladı. Çok sarsılmıştı, kalbi heyecanla çarpıyordu. Kafasının içi karmakarışıktı.

İçeri girmeden önce kısa bir süre durakladı. İçinden içeri girmek gelmiyordu. Annesinin sevgi ve coşku dolu sözlerini, meraklı sorularını duymak istemiyordu...

Annesi onun nefret ettiği insanlardan beş yüz sterlin borç almıştı.

Genç kız ağır adımlarla merdivenlerden çıkarken, Rosaleen ve David’i aşağılamaya hiç hakkımız yok, diye düşünüyordu. Biz de onlardan farklı değiliz. Biz de para için *her şeyi* yapmaya hazırız.

Yatak odasında aynanın önüne geçti ve uzun uzun yüzüne baktı. Bu sanki onun değil de bir yabancıнын yüzüydü...

Birden müthiş bir öfkeye kapıldı.

Rowley beni hakikaten sevseydi, ne yapar eder o beş yüz sterlini bulur, bana verirdi, diye düşündü. Verirdi, *vermeliydi*. David’in karşısında böylesine küçük düşmeme izin vermezdi... David...

David, Londra’ya gider gitmez ona telefon edeceğini söylemişti.

Sanki rüyadaymış gibi aşağıya indi...

Bu arada, rüyalar bazen çok tehlikeli olabilir, diye düşünüyordu.

14. BÖLÜM

Adela, kızını görünce coşkulu bir sesle, “Oh, Lynn, nihayet geldin,” dedi. Sesinden rahatladığı anlaşılıyordu. “İçeri girdiğini duymadım tatlım. Geleli çok oldu mu?”

“Evet, çok oldu. Yukarıdaydım.”

“Eve geldiğinde bana bir merhaba dersen çok mutlu olacağım Lynn. Hava karardıktan sonra senin yalnız başına dışarıda olduğunu düşünmek beni çok endişelendiriyor.”

“Ama anne! Ben kendimi koruyamaz mıyım sanıyorsun? Dünkü çocuk değilim artık!”

“Son günlerde gazetelerde çok korkunç şeyler okuyoruz. Şu terhis olan askerlerden bazıları işsiz, güçsüz kalınca önlerine çıkan kızlara saldırıyorlarmış.”

“Sanırım bunu kızlar da istiyordur.”

Lynn bunu söyledikten sonra acı acı güldü.

Evet, kızlar tehlikeden hoşlanırdı... Zaten güvende olmayı isteyen kimdi ki?...

“Lynn tatlım, beni dinliyor musun?”

Lynn birden irkilerek, daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Annesi konuşmayı sürdürüyordu.

“Ne dedin anne?”

“Nedimelerinden bahsediyordum yavrum. Umarım zamanında kuponlarını almayı başarırlar. Terhis olurken tüm kuponlarını alabildiğin için şanslısın. Bu zamanda evlenecek olan diğer kızlara acıyorum doğrusu, özellikle de tek kaynakları alacakları kuponlar-
sa. Çünkü evlerine yeni bir şey almaları hemen hemen olanaksız. Yani dışarıdan. Bu yeni hükümet yüzünden neredeyse herkesin iç çamaşırı bile aynı oldu. Neyse Lynn, sen gerçekten şanslısın.”

“Oh, evet, hem de çok şanslıyım.”

Odada bir ileri bir geri dolaşıyor, can sıkıntısından farkında bile olmadan bir yerden aldığı bibloyu bir başka yere koyuyordu.

“Bir şeye canın mı sıkılıyor? Bu huzursuzluğunun nedeni ne? Beni de gerginleştiriyorsun.”

“Affedersin anneciğim.”

“Canını sıkın bir şey yok, değil mi?”

Lynn telaşlı ve sert bir sesle, “Yok!” dedi. “Ne olabilir ki?”

“Peki yavrum, böyle lafı ağzıma tıkmana hiç gerek yok. Neyse, düğününde sana yardımcı olacak nedimelerini seçerken Macrae’lerin kızına da sormayı unutma. Biliyorsun, annesi çok yakın arkadaşım, kırılmalarını hiç istemem...”

“Joan Macrae’den nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Biliyorum canım ama bu o kadar önemli mi? Bunu yapmazsan Marjorie gerçekten çok incinir...”

“İyi de bu benim düğünüm, öyle değil mi anne?”

“Evet Lynn biliyorum, senin düğünün, ama...”

“Tabii bir düğün olursa!”

Aslında böyle bir şey söylemek istemiyordu ama sözcükler ağzından çıkmıştı bir defa. Olan olmuştu, söylediklerini geriye alamazdı. Bayan Marchmont hayretle kızına bakıyordu.

“Lynn tatlım, ne demek istiyorsun?”

“Oh, hiçbir şey değil anneciğim.”

“Yoksa Rowley’yle kavga mı ettiniz?”

“Yoo, tabii ki hayır! Hiç endişelenme, her şey yolunda.”

Ama Adela endişeli gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu, kızının içindeki fırtınanın farkına varmış gibiydi.

Yürek parçalayıcı bir sesle, “Hep Rowley’yle evlenirsen güvende olacağını düşünüyordum Lynn,” dedi.

Lynn dudak bükerek, kızgın bir sesle yanıt verdi. “Güvende olmayı isteyen kim?” dedi. Sonra birden dönerek, “Telefon mu çaldı?” diye sordu.

“Hayır, neden sordun? Birinden telefon mu bekliyorsun?”

Lynn başını salladı. Telefonun çalmasını beklemek gurur kırıcı bir durumdu. Ama David o akşam telefon edeceğini söylemişti. Etmeliydi. İçinden, delisin sen, diye söylendi kendi kendine. Delinin tekisin.

Bu adam onu neden bu kadar etkilemişti? O anda David’in hüznü, esmer yüzü geldi gözlerinin önüne. Bu yüzü zihninden silip, yerine Rowley’nin içtenlikli, gülen yüzünü koymak istediye de başaramadı. Hoş gülümseyişini, sevecen bakışlarını. Acaba Rowley gerçekten beni seviyor mu, diye düşündü aynı anda. Sevseydi o gün gidip de beş yüz sterlin istediğim zaman beni anlar, bu sevgisini gösterirdi. Beni haklı olsa bile mantık oyunları ile kandırmaya çalışmazdı.

Ve ister istemez düşündü. Rowley’yle evlenirse çiftlikte yaşayacak, bir daha buralardan ayrılamayacak, yabancı ufuklara yelken açamayacak ve egzotik kokuları koklayamayacaktı: Bir daha asla özgür olamayacaktı...

O anda telefonun zili çalmaya başladı. Lynn derin bir soluk aldı, hole çıkarak telefon ahizesini eline aldı.

Telefonun diğer ucunda Kathie yengenin ince sesini duyunca yüzünü buruşturdu.

“Lynn sen misin hayatım? Seni evde bulduğuma çok sevindim. Kafam karmakarışık, korkarım her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım, hani şu enstitü toplantısı için yaptığım hazırlıklar var ya...”

Yaşlı kadın ince titrek sesiyle hiç durmadan konuşuyor, Lynn’sesini çıkarmadan onu dinliyordu.

“Ne kadar iyisin Lynn, her zaman o kadar nazik ve anlayışlısın ki. İşleri nasıl oldu da bu kadar karıştırdım, hiç bilemiyorum.”

Bunu Lynn de bilemiyordu. Kathie yengenin en basit şeyleri bile karmakarışık hale getirmede özel bir yeteneği vardı.

Kathie yenge, “Her zaman derim, balık baştan kokar,” diyerek sözlerini tamamladı. “Bir iş ters gitmeye başladı mı devamı çorap söküğü gibi gelir. Üstüne üstlük bir de telefonumuz bozuldu, bu yüzden seni dışarıdaki bir telefon kulübesinden aramak zorunda kaldım. Yanımda bozuk para da yoktu, iki peni gerekiyordu, halbuki yalnızca yarım penim vardı, bir de bozuk para bulmam...”

Sonunda Kathie yenge telefonu kapadı. Lynn de telefonu kapatarak salona döndü. Adale Marchmont merakla onu bekliyordu.

Kızının içeri girdiğini görünce merakla, “Kimdi o?” diye sordu.

Lynn hemen, “Kathie yenge,” dedi.

“Ne istiyormuş?”

“Ah, yine her zamanki gibi her şeyi birbirine karıştırmış.”

Lynn saate baktıktan sonra eline bir kitap alarak oturdu. Evet, henüz çok erkendi. Şimdilik aramasını beklemek anlamsızdı. On biri beş geçte telefon yeniden çaldı. Lynn ağır ağır telefona gitti. Umulanmamalıydı, arayan büyük olasılıkla yine Kathie yengeydi...

Ama hayır. “Warmesley Vale 34 mü efendim? Miss Lynn Marchmont Londra’dan aranıyor? Kendisi görüşebilecek durumda mı?”

Kalbi heyecanla çarpmaya başladı.

“Buyrun, Lynn Marchmont benim.”

“Bekleyin lütfen.”

Bekledi. Karışık birtakım sesler, gürültüler... ardından sessizlik. Telefon bağlantısı giderek bozuluyordu. Lynn bekledi, sonunda kızgınlıkla telefonun ahizesindeki düğmeye birkaç kez üst üste bastı.

Sonunda santralden başka bir kadının sesi duyuldu.

“Kapatın lütfen, biraz sonra yeniden aranacaksınız.”

Lynn telefonu hırsla kapadı ve yeniden salona doğru yürümeye başladı. Tam salon kapısını açacağı sırada telefon yeniden acı acı çalmaya başladı.

“Alo?”

Bir erkek sesi, “Warmesley Vale 34 mü?” diye sordu. “Londra’dan Miss Lynn Marchmont’u arıyorlar.”

“Karşınızda.”

“Bir dakika lütfen.” Birkaç saniye sonra zayıf bir ses, “Londra... Konuşabilirsiniz, hattı bağlıyorum...” dedi.

Derken David’in sesi duyuldu.

“Lynn sen misin?”

“David!”

“Seninle konuşmam gerekiyor.”

“Evet...”

“Dinle beni Lynn. Benim buralardan uzaklaşmam gerekiyor...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sanırım en doğrusu benim İngiltere’den ayrılmam. Aslında bu kolay. Yalnızca Warmesley Vale’den ayrılmak istemediğim için Rosaleen’e buradan ayrılmamızın zor olduğunu söyledim. Ama bu, hiçbir işe yaramayacak. Sen ve ben, olacak şey değil bu. Sen çok iyi bir kızsın Lynn. Bense serserinin, ahlaksızın tekiyim. Sakın senin hatırın için değişebileceğimi düşünme, bu kendini kandırmak olur. Bunu isteyebilirim ama başaracağımı sanmıyorum. Hayır, hayır,

bence de en doğrusu senin Rowley'yle evlenmen. Onunla yaşamın boyunca tek bir gün bile kaygı duymazsın, güvende olursun. Bense sana ancak cehennemi vaat edebilirim.”

Lynn, ahize elinde kalakalmıştı.

“Lynn, beni duyuyor musun?

“Evet duyuyorum.”

“Bir şey söylemiyorsun.”

“Söyleyecek ne var ki?”

“Lynn?”

“Evet?...”

Lynn aralarındaki bunca mesafeye rağmen onun heyecanını hissedebiliyordu...

David birden hiddetle, “Kahretsin, herkesin canı cehenneme!” diye küfretti ve telefonu kapattı.

Bayan Marchmont salondan çıkarak, “Bu seferki kimdi?” diye sordu.

Lynn, “Yanlış numara,” dedi ve koşar adımlarla yukarıya çıktı.

15. BÖLÜM

Stag Han'da kalan konuklar belirli bir saatte uyandırılmak istedikleri zaman çalışanlardan birinin odalarının kapısına gidip, kapıyı hızla tıklatması ve bağırarak, "Saat sekiz otuz," ya da isteğe göre, "Sekiz," diye bilgi vermesi alışkanlık haline gelmişti. Konuğun isteğine göre, erken saatte çay isteyenlerin çayları da bir tepsi içinde, kapacak tıktırıları içinde kapının önündeki paspasın üzerine bırakılırdı.

O çarşamba sabahı da genç Gladys her zamanki gibi 5 numaralı odanın kapısının önünde durdu ve, "Saat sekiz on beş efendim," diye seslendikten sonra elindeki çay tepsisini büyük bir şangırtıyla kapının önüne bıraktı. Hatta sütlükteki süt çalkalanıp hafifçe döküldü. Gladys daha sonra diğer konukları da uyandırmak üzere oradan ayrıldı.

5 numarada kalan konuk için bıraktığı çay tepsisinin hâlâ kapının önünde durduğunu fark ettiğinde saat on olmuştu.

Kapıyı birkaç kez tıklattıktan sonra birkaç kez de yumrukladı ve hiçbir yanıt alamayınca yavaşça içeri girdi.

5 numaradaki konuk geç saatlere kadar uyuyan bir kimse değildi. Genç kadın odanın ön tarafında küçük bir balkon bulunduğunu anımsamıştı. Acaba adam parasını ödemedен sıvışmış mıydı? Bazen böyle durumlarla karşılaşıyorlardı.

Ama hanın defterine ismini Enoch Arden olarak yazdırmış olan adam handan gizlice kaçmamıştı. Odanın ortasında yüzükoyun yatıyordu. Gladys en ufak bir tıbbi bilgisi olmamasına rağmen görür görmez onun ölmüş olduğunu anlamıştı.

Durumun ciddiyetini algılamasıyla birlikte çığlık çığlığa kapıdan fırladı ve kendisini merdivenlere attı. Avazı çıktığıınca haykırıyordu.

“Oh, Miss Lippincott... Miss Lippincott... Tanrım...”

Miss Lippincott odasındaydı. Doktor Lionel Cloade genç kadının kesilmiş olan parmağını sarıyordu. Gladys’in haykırarak içeri girdiğini görünce ikisi de ilk anda şaşırdılar. Hatta Doktor Cloade elindeki bandajı yere düşürdü.

“Ah, Miss Lippincott!”

Doktor öfkeyle homurdandı.

“Ne var? Ne oldu?”

Beatrice de, “Bir şey mi var Gladys?” diye sordu.

“5 numaradaki adam, odanın ortasında yüzükoyun yatıyor. Ölmüş.”

Doktor, önce kızın, sonra da Miss Lippincott’un yüzüne baktı. Miss Lippincott şaşkınlık içinde önce Gladys’e, sonra doktora baktı.

Sonunda Doktor Lionel Cloade kararsızlıkla, “Saçma bu,” dedi. “Ölmemiştir.”

Gladys’in gözleri korkuyla açılmıştı.

Israrla, “Ölmüş diyorum size,” diye bağırdı. “Kafası parçalanmış!”

Doktor yeniden Miss Lippincott’un yüzüne baktı.

“Belki de gidip bakmamız...”

“Evet, bu çok iyi olur Doktor Cloade lütfen! Gerçi ben böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanamıyorum ama...”

Hep beraber yukarı çıktılar. Gladys önden gidiyor, sanki onlara yol gösteriyordu. İçeri girdiklerinde Doktor Cloade önce yere uzanmış olan adama baktı, sonra yanına giderek diz çöktü.

Bir süre sonra da başını kaldırarak Beatrice'e döndü. Yüzünün ifadesi tamamen değişmişti. Kısa bir duraksamanın ardından ciddi bir sesle, "Polise telefon etseniz iyi olacak," dedi.

Beatrice Lippincott peşinde Gladys'le dışarı çıktı.

Gladys korku dolu bir sesle, "Acaba onu öldürdüler mi Miss Lippincott?" diye fısıldadı.

Beatrice sinirli bir hareketle alnına düşen sarı saçlarını topladı.

Sert bir sesle, "Kapa çeneni Gladys," dedi. "Bir olayın cinayet olduğunu kesin olarak *bilmeden* onu cinayet olarak nitelemek suçtur. Bu yüzden yargılanabilirsin bile. Ayrıca böyle bir dedikodunun yayılması Stag için de hiç iyi olmaz." Sonra ağırbaşlı, kendinden emin bir havada ekledi. "Şimdi mutfağa git ve kendine bir bardak çay yap. Sanırım buna ihtiyacın var."

"Evet Miss Lippincott, gerçekten öyle. Midem altüst oldu! Size de bir fincan getireyim mi?"

Beatrice buna hayır diyebilecek durumda değildi.

16. BÖLÜM

Başmüfettiş Spence düşünceli bir ifadeyle masanın karşı tarafında oturan Beatrice Lippincott'a baktı. Genç kadının dudakları sıkı sıkıya kasılmıştı.

“Teşekkür ederim Miss Lippincott,” dedi. “Anımsayabildiğinizin tamamı bu mu? Bunları görevlilere yazdırıp size okutacağım. Eğer ifadenizi kabul ediyorsanız ve söyleyeceğiniz başka bir şey yoksa sizden imzalamanızı...”

“Aman Tanrım, umarım mahkemede de ifade vermem gerekmez.”

Başmüfettiş Spence onu rahatlatmak istercesine gülümsedi.

“İşlerin o noktaya geleceğini sanmıyorum.”

Beatrice umutla sordu. “İntihar etmiş de olabilir, değil mi?”

Başmüfettiş Spence intihar etmiş bir kimsenin kafatasının ağır bir cisimle arkadan parçalanmış olamayacağını biliyordu, ama bunu söylemek istemedi. Özellikle de söz konusu kişinin bunu ağır çelik ateş maşasıyla yapmış olması kesinlikle olanaksızdı.

Yine de sakın, rahat bir tonda genç kadına yanıt verdi.

“Şimdilik hiçbir şey söyleyemeyeceğim. Sonuca varmak için henüz erken. Teşekkür ederim Miss Lippincott. Bizim çağırmanızı beklemeden ifade vermeye gelmeniz çok iyi oldu.”

Genç kadın dışarı çıkınca başmüfettiş onun ifadesini zihninde toplamaya çalıştı. Beatrice Lippincott'u iyi tanıyordu ve onun sözlerine ne derece güvenilebileceğini de çok iyi biliyordu. Yalnızca kulak misafiri olunmuş bir konuşmadan anımsananlara göre anlatılanlar biraz fazlaydı. Tabii ki genç kadın heyecanının etkisiyle bazı şeyleri yanlış görmüş ya da yanlış değerlendirmiş, hatta biraz abartmış olabilirdi. Ama her şeye rağmen sonuçta çok kötü ve kuşku bir durumla karşı karşıya oldukları kesindi.

Başmüfettiş önündeki masaya baktı. Masanın üzerinde camı kırılmış bir kol saati, üzerinde harfler olan küçük bir altın çakmak, bir ruj ve baş kısmı kurumuş olan kanlarla kahverengiye boyanmış olan ağır bir maşa vardı.

O sırada Çavuş Graves kapıdan başını uzatarak içeri baktı ve Bay Rowley Cloade'in beklediğini söyledi. Spence'in başıyla onaylamasının ardından Graves, Rowley'yi içeri aldı.

Başmüfettiş Spence, Beatrice Lippincott gibi Rowley Cloade'i de çok iyi tanıyordu. Eğer Rowley söyleyeceği bir şey olmasa kalkıp karakola kadar gelmezdi. Ve bu söyleyeceği her neyse hiç şüphesiz önemli, güvenilir, doğru, hayal gücünün payı olmayan bir şeydi. En azından dinlemeye değer olacağı kesindi. Ancak Rowley Cloade gibi insanlar aceleyle gelmezlerdi, söyleyeceklerini toparlaması zaman alacaktı. Rowley Cloade gibi tiplerden acele etmelerini isterseniz sinirlenir, afallar, kendi kendilerini tekrarlamaya başlarlardı ki bu durumda iki misli fazla zamana ihtiyaç olurdu...

"Günaydın Bay Cloade hoş geldiniz. Sizi gördüğüme sevindim. Bu olaya biraz olsun ışık tutabilecek bir şey biliyorsanız çok mutlu olacağım. Stag Han'da ölen adamdan söz ediyordum."

Ancak Rowley'nin söze bir soruyla girmesi başmüfettişi şaşırttı.

Genç adam birden, "Öldürülen kişinin kimliğini saptayabildiniz mi?" diye sordu.

Spence ağır ağır, “Hayır,” dedi. “Saptadığımızı söyleyemem. Hanın defterine ismini Enoch Arden olarak yazdırtmış, ama üzerinde Enoch Arden *olduğunu* kanıtlayacak hiçbir şey bulamadık.”

Rowley kaşlarını kaldırdı.

“Bu tuhaf, değil mi?”

Ölenin üzerinde kimliğini belirtecek bir şeyin bulunmaması tuhaf olmasına tuhaftı ama Başmüfettiş Spence’in o anda Rowley’yle bunu tartışmaya hiç niyeti yoktu.

Nazıkçe, “İzninizle soruları ben sorayım Bay Cloade,” dedi. “Dün akşam ölen adamı ziyaret etmişsiniz. Bunun nedeni neydi?”

“Stag’da çalışan Beatrice Lippincott’u tanıyorsunuz değil mi başmüfettiş?”

Başmüfettiş Spence, “Evet, elbette,” dedi ve konuşmayı fazla uzatmamak için, “Onun anlattıklarını da dinledim,” diye ekledi. “Kendisi gelip bildiklerini anlattı.”

Rowley rahatlamış gibiydi.

“Güzel. Polisi ilgilendiren bir olaya karışmak istemeyebileceğinden korkuyordum. İnsanlar bazen bu gibi durumlarda çok tuhaf davranabiliyorlar.” Başmüfettiş başını salladı. “Neyse, Beatrice bana kulak misafiri olduğu konuşmayı anlatınca –nasıl diyeyim– bu işte bir bit yeniği olabileceğini düşündüm. Sonuçta bu konu –şey– bizi yakından ilgilendiriyordu.”

Başmüfettiş yeniden başını salladı. Gordon Cloade’in ölümüyle o da ilgilenmişti, o çevrede yaşayan tüm insanlar gibi o da Cloade ailesine haksızlık yapıldığı kanısındaydı. O da herkes gibi Bayan Gordon Cloade’in gerçek bir lady olmadığını, Bayan Cloade’in kardeşininse savaştaki yararlılığı bir kenara bırakılırsa, kesinlikle güvenilir bir adam olmadığını düşünüyordu.

“Bildiğiniz gibi başmüfettiş, eğer Bayan Cloade’in ilk kocası sağsa bu, ailenin şu andaki durumunu temelden değiştirebilir.

Beatrice'in anlattıklarını dinleyince böyle bir olasılığın olabileceğini düşündüm. Önceden böyle bir şeyin olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ben onun gerçek bir dul olduğunu sanıyordum. Bunu duyunca çok sarsıldığımı itiraf etmeliyim. Konuyu algılayabilmem biraz zaman aldı. Sonra kafama dank etti.”

Spence yine başını salladı. Delikanlının kafasının ağır çalıştığını, her konuyu zihninde tekrar tekrar ele alması gerektiğini zaten biliyordu.

“Önce konuyu avukat olan amcama açmayı düşündüm.”

“Bay Jeremy Cloade’e mi?”

“Evet, onun evine gittim. Sanırım saat sekizi biraz geçiyordu. Ben gittiğimde yemekten henüz kalkmamışlardı. Amcamın çalışma odasına giderek oturdum ve konuyu yeniden düşünmeye başladım.”

“Evet?”

“Sonunda amcamı bu işe karıştırmadan önce konuyu biraz daha incelemem gerektiğine karar verdim. Avukatlar hep birbirlerine benzerler. Bir konuda harekete geçmeden önce çok düşünürler, olaya şüpheyile yanaşır ve çok ağır hareket ederler. Emin olmadıkça da harekete geçmezler. Bildiğiniz gibi sonuçta bu konuyu el altından öğrenmiştim. Amcam belki de duyduklarıma inanmayacak, kem küm edecekti. Dolayısıyla Stag Han’a gidip, bu adamla kendim görüşmeye karar verdim.”

“Peki, bu kararınızı uyguladınız mı?”

“Evet. Hemen oradan ayrılarak Stag’a gittim...”

“O sırada saat kaçtı?”

Rowley kısaca düşündü.

“Ah, evet, amcamlara gittiğim zaman saat sekizi yirmi ya da yirmi beş geçiyordu. Orada beş dakika kadar kaldığımı düşünsek, şey... tam olarak söyleyemeyeceğim ama sanırım hana vardığımda saat sekiz buçuktu ya da dokuza yirmi vardı.”

“Evet, Bay Cloade?”

“Adamın hangi odada kaldığını biliyordum. Beatrice onun 5 numarada kaldığını söylemişti. Onun için doğruca oraya çıktım ve kapıyı tıklattım. Beni hiç bekletmeden içeri girmemi söyledi.”

Rowley sustu ve derin bir soluk aldı.

“Sanırım işi pek iyi idare edemedim. Onunla gerektiği şekilde konuşabildiğimi sanmıyorum. İçeriye girdiğim zaman tüm kozların elimde olduğunu sanıyordum, ama adam çok akıllı çıktı. Onu hiçbir şey anlatmaya mecbur edemedim. Yaptığı şantajı öğrendiğimi söylediğimde korkacağını sanıyordum ama bu onu eğlendirdi bile. Hatta bana küstahça, “Siz de mi pazara giriyorsunuz?” diye sordu. O zaman öfkeme hâkim olamadım ve, “Senin pis oyunlarına gelmem ben, benim gizleyecek bir şeyim yok,” diye bağırdım. Bunun üzerine oldukça alaycı bir tavırla, kendisini yanlış anladığımı belirtti ve, “Benim satacak bir şeyim var? Alıcı mısınız?” diye sordu. Sonra söyleyeceği şeylerin aslında beni yakından ilgilendirdiğini söyledi ve kaç para verebileceğimi sordu. “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordum. “Afrika’da öldüğü zannedilen Robert Underhay’in sağ olduğunu kanıtlarsam sen ya da ailen bana kaç para verirsiniz?” dedi. Kızdım. “Bunun için niçin para verelim?” diye sordum. O da bu sorumu gülerek, “Çünkü bu akşam gelen konuğum, Robert Underhay’in öldüğünü söylemem için bana küçük çapta bir servet ödemeye hazır,” diye yanıtladı. Korkarım o anda kendimi kaybettim ve hiddetle bağırarak ailemin böyle pis işlere karışmayacağını söyledim. “Underhay gerçekten sağsa bunu kolayca ortaya çıkarabiliriz,” dedim. Güldü ve çok tuhaf bir ses tonuyla, “Benim yardımım olmadan bu işi beceremezsiniz” diye mırıldandı. Bunu söylerken çok tuhaftı.”

“Peki, sonra ne oldu?”

“Öfke içinde oradan ayrılıp eve gittim. İşleri içinden çıkılmaz bir hale soktuğumu hissediyor, bunun için kendi kendime kızıyorum. Keşke önceden karar verdiğim gibi bunu halletmeyi Jeremy

amcama bıraksaydım, diye düşündüm. Sonuçta avukatlar böyle sahtekârlarla konuşmayı benden çok daha iyi bilirler.”

“Stag Han’dan saat kaçta ayrıldınız?”

“Bilmiyorum. Bir dakika. Dokuzdan birkaç dakika önce olacak, çünkü köyden geçerken açık pencerelerden birinden radyodan haber anonsunu duydum.”

“Arden, beklediği adamın kim olduğunu söylemiş miydi? Hani şu konuğun adını?”

“Hayır, ama ben beklediği kimsenin David Hunter olduğunu düşündüm. Başka kim olabilirdi ki?”

“Bu olası konuk onu bir şekilde korkutmuyor muydu?”

“Yoo hayır! Adam durumundan çok hoşnuttu, gülümseyip duruyordu!”

Spence parmağı ile masanın üzerinde duran ağır, çelik maşayı işaret etti.

“Şöminede duran bu maşa dikkatinizi çekmiş miydi, Bay Cloade?”

“Bu mu? Hayır, sanmıyorum. Şömine yanmıyordu.” Kaşlarını çattı ve sahneyi zihninde canlandırmaya çalıştı. “Şöminede birkaç parça demir eşya vardı, bundan eminim, ama ne olduklarına tam olarak dikkat ettiğimi söyleyemem.” Ve merakla ekledi. “Adamı bununla mı?...”

Spence başıyla onayladı.

“Evet, kafasının arka tarafını parçalamışlar.”

Rowley kaşlarını çattı.

“Hayret! David, ince yapılı bir insan. Arden ise oldukça iriyarı bir adamdı... güçlü.”

Başmüfettiş sakın bir sesle, “Adli tabibin söylediğine göre başına arkadan ve hafif yukarıdan darbe almış,” dedi. “Maşanın sap kısmındaki tokmakla vurmuşlar.”

Rowley düşünceli bir tavırla mırıldandı.

“Arden kendine çok güveniyordu. Ben olsam parasını sızdırmaya çalıştığım bir adama, özellikle de o adam savaşta birçok kez ölümle burun buruna gelmiş bir adamsa sırtımı dönmezdim. Demek ki Arden yeterince tedbirli ve zeki bir adam değilmiş.”

Başmüfettiş, “Dikkatli *olsaydı*, şu anda sağ olurdu,” diye mırıldandı.

Rowley heyecanla, “Tanrım, keşke sağ olsaydı,” dedi. “Her şeyi berbat etmişim gibi bir his var içimde. Eğer düşünceli hareket edip, onunla sakın sakın konuşsaydım belki ondan işe yarar bir şeyler öğrenebilirdim. Aslında belki onunla *pazarlığa girişmem* gerekirdi, ama böyle şeylere alışık değilim, gülünç olurdum. Biz kimiz ki Rosaleen ve David’le rekabet edelim? Para onlarda. Biz hepimiz birleşsek bile beş yüz sterlini bir araya getiremeyiz.”

Başmüfettiş masanın üzerindeki altın çakmağı aldı.

“Bunu daha önce gördünüz mü?”

Rowley’nin kaşları çatıldı. Ağır bağır, “Evet, bu çakmağı bir yerde gördüm,” dedi. “Ama nerede olduğunu anımsamıyorum. Hem de yakın bir zamanda gördüm. Hayır, hayır, anımsamıyorum.”

Spence çakmağı Rowley’nin uzattığı eline vermedi. Çakmağı yerine bırakarak ruju aldı ve kapağını açtı.

“Peki ya bunu?”

Rowley hafifçe gülümsedi.

“Bu gibi şeylerden hiç anlamam, başmüfettiş, benim kalemim değil.”

Spence düşünceli bir tavırla elinin üzerine biraz ruj sürdü ve sonra başını hafifçe yana doğru eğerek dikkatle inceledi.

“Sanırım esmer kadınların kullandığı renkte bir ruj bu.”

Rowley gülümsedi. “Siz polisler neler de biliyorsunuz.” Sonra ayağa kalkarak ekledi. “Demek öldürülen adamın *kim* olduğundan emin değilsiniz, öyle mi?”

“Bu konuda sizin bir fikriniz yok mu Bay Cloade?”

Rowley ağır ağır, “Hayır, ne yazık ki yok” dedi. “Yalnızca merak ettim de. Bu adam belki de bize Underhay hakkında bilgi verebilecek tek insandı. Ama öldü. Artık Underhay’i aramak, saman yığnında iğne aramak gibi bir şey olacak.”

Spence, “Olay gazetelere yansıyacak Bay Cloade,” dedi. “Eğer Underhay sağsa ve bu olanları gazetede okursa ortaya çıkabilir.”

Rowley şüpheyle, “Belki çıkar,” dedi.

“Buna pek inanmıyor gibisiniz?”

Rowley, “Sanırım,” dedi. “Birinci raundu David Hunter kazandı.”

Spence başını sallayarak, “Acaba?...” dedi.

Rowley dışarı çıktıktan sonra, Spence çakmağı yeniden eline alarak üzerindeki D. H. harflerine baktı. Sonra yardımcısı Çavuş Graves’e dönerek, “Pahalı bir çakmak,” dedi. “Herkeste bulunan fabrikasyon çakmalardan değil. Greatorex’ten ya da Bond Sokağı’ndaki diğer kuyumculardan birinden alınmış olmalı. Bunu araştıralım.”

“Peki efendim.”

Spence çakmağı bıraktı ve camı kırılmış olan saate baktı. Saat dokuzu on geçe durmuştu.

Bir süre düşündükten sonra Graves’e döndü.

“Bu saat hakkındaki raporu aldın mı Graves?”

“Evet efendim. Zembereği kırılmış.”

“Ya mekanizması?”

“Mekanizma tamamen sağlam efendim.”

“Bu saat sana ne anlatıyor Graves?”

Graves yorgun bir hâlde, “Sanırım cinayetin işlendiği saati,” diye mırıldandı.

Spence gülümsedi.

“Ah, sen de benim kadar orduda kalmış olsaydın, bu şekilde ezilmiş saatler gibi kanıtlardan kuşkulanmayı öğrenmiş olurdun. Tabii gerçek de olabilir; ama bu aslında çok eski, bilinen bir taktik. Saati

istediğin saate ayarla, sonra camı kır, saat dursun. Böylece kendin için tartışılmaz bir kanıt yarat, cinayet saatinde başka yerde olduğunu iddia et. Ama bu kez işlemeyecek bu oyun. Ben saat konusunda karar vermek için henüz erken olduğu kanısındayım. Doktor raporuna göre adam, saat 20.00 ile 23.00 arasında öldürülmüş, bundan yola çıkacağız.”

Graves hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

“Furrowbank Malikânesi’nde çalışan ikinci bahçıvan Edwards, David Hunter’ın, yan kapıdan 19.30 sıralarında çıktığını gördüğünü söylüyor. Hizmetçiler onun Bayan Gordon’la birlikte Londra’da olduğunu sanıyorlarmış. Bu da onun cinayet saatinde buralarda olduğunu gösteriyor.”

Spence, “Evet,” dedi. “Onu da bir dinleyelim bakalım, burada ne yapıyormuş?”

Graves, çakmağın üzerindeki harflere bakarak, “Durum apaçık ortada sayılır,” diye mırıldandı.

Başmüfettiş, “Hımm,” dedi ve ruju işaret etti. “Ama bunun da bir açıklaması olmalı,” diye ekledi.

“Onu komodinin altında bulduk efendim. Belki de uzun zamandan beri oradaydı.”

“Bunu araştırdım. O odada en son üç hafta önce bir kadın kalmış. Bugünlerde hanlarda hizmet kalitesinin oldukça düştüğünü biliyorum; ama odadaki eşyaların altını hiç olmazsa haftada bir defa süpürürler. Ayrıca Stag çevredeki hanların en temiz ve düzenlisi.”

“Arden’i hiç kimse bir kadınla beraber görmemiş.”

Başmüfettiş, “Biliyorum,” dedi. “İşte bu yüzden de bu ruj ilgi-mi çekiyor.”

Graves, “*Cherchez la femme*,”⁽¹⁾ dememek için kendini zor tuttu. Çok iyi Fransızca biliyordu ama şefinin yanında konuşarak onun dikkatini buna çekmek ve onu kızdırmak istemiyordu. Graves düşünceli, ince ruhlu bir gençti.

(1) Kadın parmağı

17. BÖLÜM

Başmüfettiş Spence, Mayfair'deki Shepherd Konakları'nın gösterişsiz ancak şık kapısından girmeden önce başını kaldırarak büyük binaya baktı. Shepherd Market civarındaki yapı aslında lüks ve pahalı bir apartman olmasına rağmen ilk anda göze çarpmıyordu, çevreyle uyum içindeydi.

Giriş holünde insanın ayağının adeta gömüldüğü büyük yumuşak bir halı, kadife bir koltuk ve kenarda içinde çeşitli bitkilerin bulunduğu büyük bir camlı saksılık vardı. Tam karşıda küçük otomatik bir asansör, bunun yan tarafındaysa ferah merdivenler görünüyordu. Holün sağ tarafında, üzerinde 'Ofis' yazılı bir kapı vardı. Spence bu kapıyı açarak içeri girdi. Küçük odada camlı bir banko, gerisindeyse bir masa, üzerinde bir daktilo ve iki sandalye vardı. Sandalyelerden biri masanın arkasına konmuştu, diğeryse pencerenin kenarındaydı ama ortada kimse görünmüyordu.

Spence bankonun üzerinde küçük bir zil görerek bastı. Hiç kimsenin karşılık vermediğini görünce kuvvetle yeniden bastı. Yaklaşık bir dakika kadar sonra karşı duvarda bir kapı açıldı ve üzerinde üniforma olan bir adam görüldü. Üzerindeki giysiye bakan onu yabancı bir general hatta mareşal sanabilirdi. Ama konuşmasından, adamın Londralı, hem de cahil bir Londralı olduğu anlaşılıyordu.

“Buyrun efendim?”

“Bayan Gordon Cloade’i arıyorum.”

“Üçüncü katta efendim. Kendilerine haber vermemi ister misiniz?”

Spence, “Kendisi burada mı?” dedi. “Taşrada olduğunu düşünüyordum da.”

“Hayır efendim. Cumartesiden beri buradalar.”

“Ya Bay David Hunter?”

“Bay Hunter da buradaydılar efendim.”

“Hiçbir yere gitmedi mi?”

“Hayır efendim.”

“Dün gece burada mıydı?”

General kılıklı kapıcı birden öfkелendi. “Neler oluyor, Tanrı aşkına?” dedi. “Herkesin yaşamöyküsünü mü öğrenmek istiyorsunuz?”

Spence hiç sesini çıkarmadan kimliğini gösterdi. Adam hemen özür diledi ve yardıma hazır olduğunu söyledi.

“Affedersiniz efendim, polis olduğunuzu anlayamazdım, değil mi?”

“Neyse, şimdi söyle bakalım, Bay Hunter dün gece burada mıydı?”

“Evet efendim buradaydı. Yani en azından ben burada olduğunu sanıyorum. Kendisinin dışarı çıktığını görmedim, bana da dışarı çıkacağından bahsetmedi.”

“Gitseydi, senin haberin olur muydu?”

“Şey, doğrusunu isterseniz hayır. Bana görünmeden dışarı çıkmış olabilir elbette. Burada oturanlar genellikle evde olmadıkları zaman bunu bana bildirir ve kendilerine gelecek mektupları saklamamı ya da gelen telefonlarına istedikleri yanıtı vermemi isterler.”

“Telefon görüşmeleri bu ofis aracılığıyla mı yapılıyor?”

“Hayır, dairelerin çoğunun kendi hatları vardır. Yalnız bir, iki kişi telefon istemiyor. Onlar da arandığı zaman yukarıya haber veriyoruz, gelip buradan konuşuyorlar.”

“Bayan Cloade’in kendi telefon hattı var, değil mi?”

“Evet efendim.”

“Demek sen dün gece her ikisinin de burada olduğunu düşünüyorsun?”

“Evet, bu doğru.”

“Burada oturanlar yemek konusunu nasıl hallediyorlar?”

“Apartmanda bir lokantamız var, ama Bayan Cloade ve Bay Hunter bu hizmetten pek yararlanmıyorlar. Genellikle akşam yemeğini dışarıda yiyorlar.”

“Peki ya kahvaltı?”

“Dairelere kahvaltı servisi yapılır.”

“Bu sabah onlara kahvaltı gidip gitmediğini öğrenebilir misin?”

“Evet efendim. Oda servisine sorabiliriz.”

Spence başını salladı.

“Ben yukarıya çıkıyorum. Aşağıya indiğim zaman bana ne öğrendiğini söylersin.”

“Peki efendim.”

Spence asansöre binerek üçüncü katın düğmesine bastı. Her katta iki daire vardı. Spence 9 numaralı dairenin ziline bastı.

Kapıyı David Hunter açtı.

Başmüfettişi tanımadığı için kaba bir sesle, “Buyrun, ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Bay Hunter?”

“Evet.”

“Ben Oastshire Polis Merkezi’nden Başmüfettiş Spence. Sizinle biraz konuşabiliriz miyiz?”

David sırtarak, “Affedersiniz başmüfettiş,” dedi. “Tanıyamadım, şu pazarlamacılarından biri olduğunuzu sandım. Buyrun.”

Spence’i güzel döşenmiş, modern, ferah bir odaya aldı. Rosaleen Cloade pencerenin yanında duruyordu. Onların girdiğini duyunca geriye döndü.

Hunter hemen, “Başmüfettiş Spence ziyaretimize gelmiş Rosaleen,” dedi. “Buyrun oturun. Bir şey içer misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim Bay Hunter.”

Rosaleen başını hafifçe yana eğerek pencerenin önündeki koltuğa oturdu ve ellerini dizinde kenetledi. Artık pencereye arkası dönüktü.

“Sigara?” David tabakasını Spence’e doğru uzattı.

“Teşekkür ederim.” Spence bir sigara aldı ve bekledi... David elini cebine soktu, arandı ve sonuçta boş olarak çıkardı. Sonra kaşlarını çatarak etrafta kibrit aramaya başladı. Sonunda bir kutu kibrit buldu ve Spence’in sigarasını yaktı.

“Teşekkür ederim.”

David, kendi sigarasını yakarken, “Evet, başmüfettiş, ziyaretinizin nedenini öğrenebilir miyim? Warmesley Vale’de bir şey mi oldu?” diye sordu. “Yoksa aşçımız karaborsadan alışveriş yaparken mi yakalandı? Bize her zaman olağanüstü yemekler hazırlıyor. Hep bunun arkasında başka bir şeyler olabileceğinden şüphelendim.”

Spence, “Konu düşündüğünüzden çok daha ciddi,” dedi. “Dün gece Stag Han’da kalan bir adam öldü. Belki de gazetelerde okumuşsunuzdur.”

David başını salladı.

“Hayır, dikkatimi çekmedi. Ne olmuş?”

“Ölümü normal değil. Ölmemiş, öldürülmüş. Yani cinayet. Kafasını parçalamışlar.”

Rosaleen birdenbire boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

David hemen telaşla atıldı.

“Lütfen, başmüfettiş, ayrıntılara girmeyin. Kardeşimin sinirleri çok zayıf. Yanında kandan, dehşet verici olaylardan bahsedildiğinde fenalık geçiriyor.”

Spence, “Oh, affedersiniz,” dedi. “Ama bu olayda fazla kan yoktu zaten. Ancak olayın cinayet olduğu apaçık ortadaydı.”

David kaşlarını çatmış, merakla Spence’i süzüyordu.

Kibarca, “Çok ilginç, beni meraklandırıyorsunuz,” dedi. “Bu cinayetin bizimle ilgisi ne?”

“Bize öldürülen adam hakkında bilgi verebileceğinizi umuyoruz. Bay Hunter.”

“Ben mi?”

“Cumartesi akşamı onu görmeye gittiniz. Bu adamın ismi (ya da Stag’da beyan ettiği ismi) Enoch Arden.”

“Evet, şimdi anımsadım.” David hiç heyecanlanmamıştı, gayet sakin bir sesle konuşuyordu.

“Evet Bay Hunter?”

“Ne yazık ki size bu konuda yardımcı olamayacağım. Çünkü bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Adı gerçekten Enoch Arden miydi?”

“Hiç sanmıyorum, bunda ciddi şüphelerim var.”

“Onu görmeye gitmenizin nedeni neydi?”

“Bilinen şeyler. Kötü şans öykülerinden biri işte. Bana, bulunduğu bazı yerlerden, savaş anılarından ve tanıdığı insanlardan bahsetti...” David omuzlarını silkeli. “Korkarım benden para sızdırmaya çalışıyordu. Anlattıkları tamamen saçmaydı.”

“Ona para verdiniz mi Bay Hunter?”

David kısa bir duraklamanın ardından, “Evet, beş sterlin; şans parası olarak,” dedi. “Gerçekten savaşa katıldığına inandım.”

“Size bildiğiniz bazı isimlerden bahsetti, değil mi?”

“Evet.”

“Bu isimlerden biri de Yüzbaşı Robert Underhay mıydı?”

Söylediği bu son sözcükler etkisini göstermişti. David bir an için yumruklarını sıktı, kaskatı kesildi. Rosaleen’inse soluğu hızlandı, ufak bir çığlık attı.

David kısa bir süre düşündükten sonra, “Bunu da nereden çıkardınız, başmüfettiş?” diye sordu. Dikkatle ve merakla Spence’i süzüyordu.

Spence sakın bir sesle, “Bu konuda bazı bilgiler aldık,” dedi.

Odada kısa bir sessizlik oldu. Spence, David’in keskin gözlerle kendisini süzdüğünün, bakışlarıyla onu adeta tarttığının, ne *bildiğini* anlamaya çalıştığının farkındaydı... Sakin sakın bekledi.

David neden sonra, “Robert Underhay’in kim olduğunu biliyor musunuz, başmüfettiş?” diye sordu.

“Sanırım bunu bana *siz* söyleyebilirsiniz.”

“Robert Underhay kız kardeşimin ilk kocasıydı. Birkaç yıl önce Afrika’da öldü.”

Spence hemen sordu.

“Bundan emin misiniz Bay Hunter?”

“Kesinlikle eminim. Öyle değil mi Rosaleen?” Bunu söylerken genç kadına dönmüştü.

“Oh, evet.” Rosaleen çabuk çabuk, soluk soluğa yanıt verdi. Konuşurken tıkanacak gibi oluyordu. “Robert sıtmadan öldü, karasu hummasından. Çok üzücü bir olaydı.”

“Bazen gerçeklerle hiç ilgisi olmayan söylentiler yayılır Bayan Cloade.”

Genç kadın hiçbir şey söylemedi. Spence’e değil, David’e bakıyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Robert öldü,” dedi.

Başmüfettiş Spence, “Bana verilen bilgiye göre,” dedi. “Kendisini Enoch Arden olarak tanıtan bu adam, size Robert Underhay’ın arkadaşı olduğunu ve onun sağ olduğunu söylemiş.”

David başını salladı.

“Saçma,” dedi. “Tamamen saçma.”

“Yani, konuşmalarınızda Robert Underhay ismi hiç geçmedi mi?”

David gülümseyerek, “Oh, *geçti* tabii,” dedi. “Bu zavallı adam Underhay’i tanıyormuş.”

“Size şantaj yapmak istedi mi Bay Hunter?”

“Şantaj mı? Ne demek istediğinizi anlamıyorum başmüfettiş.”

“Gerçekten anlamıyor musunuz Bay Hunter? Sırası gelmişken şunu da sorayım, dün akşam saat yediyle on bir arasında neredeydiniz?”

“Ya bu sorunuza yanıt vermeyi reddedersem başmüfettiş?”

“Çocukça davranmıyor musunuz Bay Hunter?”

“Hiç sanmıyorum. Bu şekilde sorguya çekilmekten nefret ederim, her zaman da ettim.”

Spence, genç adamın bu sözünün doğru olabileceğini düşündü.

Daha önce de David Hunter’a benzeyen kişilerle karşılaşmıştı. Bu tipler polise zorluk çıkarmaktan zevk alır, saklayacak hiçbir şeyleri olmadığı halde varmış gibi davranırlardı. Davranışlarının hesabını vermek her nedense gururlarını incitir, tepki vermelerine neden olurdu. Bu durumda yasalara karşı zorluk çıkarmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı.

Başmüfettiş Spence, bir insan hakkında iyice araştırma yapmadan asla yargıya varmayan sağduyulu bir insan olmakla övünürdü. Zaten Shepherd Konakları’na gelirken de içinde asla David Hunter’ın katil olabileceği gibi bir önyargısı yoktu.

Ancak şimdi belki de ilk kez bu konuda yanılmış olabileceğini düşünüyordu. David'in bu çocukça öfkesi ve karşı koyması içinde ona karşı bazı kuşkular uyandırmıştı.

Başını çevirerek Rosaleen'e baktı. Genç kadın korkmuş gibiydi. Hemen kardeşine döndü.

"David, neden söylemiyorsun ona?"

"Çok haklısınız Bayan Cloade? Amacımız yalnızca gerçekleri açığa çıkarmak..."

David hışımla onların konuşmasını kesti.

"Kardeşimi sıkıştırmaktan vazgeçin, duydunuz mu beni? Dün gece nerede olduğum sizi hiç ilgilendirmez. Warmesley Vale ya da Timbuctoo, nerede olduğumdan size ne?"

Spence, "O zaman sizi sorgu hâkiminin karşısına çıkarmak durumundayım Bay Hunter," dedi. "Orada sorduklarımızı cevaplandırırsınız."

"O zaman resmi soruşturmada görüşürüz! Şimdi defolup gider misiniz?"

Spence soğukkanlılıkla ağır ağır ayağa kalktı.

"Peki Bay Hunter. Yalnız gitmeden önce Bayan Cloade'e sormam gereken bir şey var."

"Kardeşimin rahatsız edilmesini istemiyorum."

"Haklısınız. Ancak kimlik tespiti için onun cesedi görmesi ve tanıyıp tanımadığını söylemesi gerekiyor. Bunu istemeye yasal olarak hakkım olduğunu biliyorsunuz. Bunu er geç yapacak. Neden şimdi benimle birlikte gelip bundan kurtulmasın ki? Böylece bu da çözümlenmiş olur. Bay Arden'in, Robert Underhay'i tanıdığını söylediğini duyan bir tanışımız var –*dolayısıyla* ölen adam Bayan Underhay'le de tanışmış olabilir– tabii Bayan Underhay ya da pardon Bayan Cloade de onunla. Böylece onun gerçek isminin

Enoch Arden olup olmadığını, neyle karşı karşıya olduğumuzu da öğrenmiş oluruz.”

O anda Rosaleen birdenbire hiç beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı.

“Sizinle geleceğim, başmüfettiş,” dedi.

Spence, David’in yeniden bağırıp çağırmasını bekliyordu. Ama genç adam yalnızca gülümsemekle yetinerek onu şaşırttı.

David, “Çok iyi Rosaleen,” dedi. “İtiraf edeyim ki ben de merak ediyorum. Belki sen adamın gerçek ismini de biliyorsundur.”

Spence, Rosaleen’e bakarak sordu.

“Onu Warmasley Vale’de görmemiş miydiniz?”

Genç kadın başını salladı.

“Geçen cumartesiden beri Londra’dayım.”

“Ve Arden de oraya cuma günü geldi... evet.”

Rosaleen, “Sizinle *şimdi* mi gelmemi istiyorsunuz?” diye sordu.

Bunu, küçük bir çocuk uysallığıyla sormuştu. Spence ister istemez genç kadının iyi niyetli olduğunu düşündü. Rosaleen polise karşı hiç beklemediği kadar yumuşak başlı ve elinden geleni yapmaya istekli görünüyordu.

Spence, “Çok iyi olur Bayan Cloade,” dedi. “Bazı gerçekleri ne kadar çabuk öğrenirsek o kadar iyi. Ama ne yazık ki buraya polis arabasıyla gelmedim.”

David telefona doğru yürüdü.

“O zaman bir araba kiralayalım. Bu belki kuralların dışına çıkmak olur; ama sanırım bunu ayarlayabilirsiniz, değil mi başmüfettiş?”

“İstediğinizi yapabilirsiniz Bay Hunter.”

Spence ayağa kalktı ve, “Sizi aşağıda bekleyeceğim,” dedi.

Alt katta asansörden indikten sonra yeniden ofisin kapısını açtı.

General giysili kapıcı onu bekliyordu.

“Evet, ne öğrendin?”

“Dün gece ikisi de kendi yataklarında yatmışlar efendim. Banyo ve havlular kullanılmış. Sabah saat dokuz buçukta da kahvaltılarını etmişler.”

“Bay Hunter’ın dün akşam kaçta geldiğini bilmiyorsun, değil mi?”

“Maalesef size verebileceğim başka bilgi yok efendim.”

Spence, neyse bu kadarı da yeterli, diye düşünüyordu. Acaba David’in konuşmak istememesinin gerisinde çocukça bir meydan okumanın ötesinde bir şeyler olabilir miydi? Cinayetle suçlanabileceğinin farkında olmalıydı. Hiç şüphesiz bildiklerini ne kadar erken açıklarsa o kadar iyi olacağının bilincindeydi. Polise karşı gelmek asla doğru değildi. Ama David gibi insanlar polise karşı çıkmaktan özel bir zevk duyarlardı.

Yolda çok az konuşular. Morga geldiklerinde Rosaleen Cloade’in yüzü sapsarı olmuştu. Elleri titriyordu. David onunla küçük bir çocukmuş gibi konuşuyor, onu yatıştırmaya çalışıyordu.

“Birkaç dakika içinde her şey bitecek canım. Korkma bu kadar, endişelenecek bir şey yok. Sen başmüfettişle içeri gir, ben dışarıda bekleyeceğim. Göreceksin, korkacak bir şey yok. Gözünde büyütme. Uyuyan birine bakmak gibi bir şey bu.”

Genç kadın hafifçe başını salladı ve ona elini uzattı. David kendisine uzatılan eli hafifçe sıktı.

“Haydi, cesur bir kız olduğunu göster canım.”

Genç kadın Spence’i takip ederken yumuşak bir sesle, “Herhalde benim çok korkak bir kadın olduğumu düşünüyorsunuzdur, başmüfettiş,” diye mırıldandı. “Ama herkesin öldüğü o korkunç gece –etrafımdaki herkesin öldüğü, bir tek benim dışımda– Londra’daki o korkunç gece...”

Spence anlayışla, “Sizi çok iyi anlıyorum,” dedi. “Blitz Otel’de kocanızın öldüğü o günün sizin için çok korkunç olduğunun bilincindeyim. Ama hiç korkmayın, bu iş bir iki dakika içinde bitecek.”

Spence’in işareti üzerine morgdaki görevli cesedin üzerindeki örtüyü kaldırdı. Rosaleen Cloade eğilip Enoch Arden isimli adama baktı. Spence kadının yan tarafında durmuş, onun yüzüne bakıyordu.

Rosaleen meraklı gözlerle, belki biraz da şaşkınlıkla adama uzun uzun baktı. Ne irkildi ne de yüzünde adamı tanıdığını belirtecek bir ifade, bir heyecan belirdi. Sonra kolunu yavaşça kaldırdı ve haç çıkardı.

“Tanrı günahlarını affetsin, ruhunu huzura kavuştursun,” dedi. “Bu adamı hayatımda ilk kez görüyorum. Onun kim olduğunu bilmiyorum.”

Spence, ya gerçeği söylüyorsun ya da sen şimdiye dek gördüğüm en iyi oyuncusun, diye düşündü.

Spence, Bayan Cloade’den ayrıldıktan sonra Rowley’yi telefonla aradı.

“Amcanın, dul karısını morga götürüp cesedi gösterdim,” dedi. “Ölen adamın Robert Underhay olmadığını ve onu ilk defa gördüğünü kesinlikle belirtti. Şimdilik *durum bu*, konu kapandı.”

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Rowley ağır ağır, “Peki şimdi ne olacak, konu gerçekten *kapandı mı?*” diye sordu.

“Sanırım aksini kanıtlayacak bir delil bulunamadığı sürece jüri ona inanacaktır.”

Rowley, “E-e-evet,” dedi ve telefonu kapadı.

Sonra kaşlarını çatarak Londra telefon rehberini aldı ve P harfi ile başlayan isimleri araştırmaya başladı. Bir süre sonra aradığını bulmuştu.

İKİNCİ KİTAP

1. BÖLÜM

I

Hercule Poirot uşığı George'un kısa süre önce alıp getirdiğı gazeteleri gözden geçirdikten sonra katlayıp bir kenara koydu. Gazetelerde ayrıntılı bilgi verilmemişti. Adli tabibin yaptığı açıklamaya göre adam kafasına ağır bir cisimle birkaç kez vurulması sonucunda ölmüştü. Resmi soruşturma on beş gün sonra yapılacaktı. Enoch Arden isimli ya da Cape Town'dan son zamanlarda geldiğı sanılan bir adam hakkında bilgisi olanların, Oastshire Polis Merkezi'ne başvurmaları isteniyordu.

Poirot gazeteyi özenle katlayıp, masanın üzerinde katlı duran diğer gazetelerin üzerine bıraktıktan sonra düşünmeye başladı. Bu olay ilgisini çekmişti. Eğer birkaç gün önce Bayan Lionel Cloade kendisini ziyaret etmemiş olsa belki de gazetedeki bu haber hiç ilgisini çekmeyecekti. Ama bu ziyaret ona hava saldırısı sırasında kulüpte duyduklarını anımsatmıştı. Binbaşı Porter'ın, "Belki bir Bay Enoch Arden buradan binlerce kilometre uzakta ortaya çıkmış ve yepyeni bir yaşama başlamıştır," diyen sesi hâlâ kulaklarındaydı. Dolayısıyla Warmesley Vale'de öldürülen Enoch Arden isimli bu adam hakkında daha ayrıntılı bilgi sahibi olmak istiyordu.

Oastshire Polis Merkezi'nden Başmüfettiş Spence'le daha önce de birkaç kez karşılaşmış ve işbirliği yapmıştı. Ayrıca o gece kulüpte birlikte olduğu genç Mellon'un yaşadığı yer de Warmlesley Heath'e çok yakındı ve üstelik Mellon, Jeremy Cloade'i de tanıyordu.

Poirot, genç Mellon'a telefon etmeyi düşünürken George odaya girdi ve Rowley Cloade isimli genç bir adamın onu görmek istediğini bildirdi.

Poirot mutlulukla, "Hah!" diye mırıldandı. Sonra gülümseyerek George'a baktı ve, "Söyle içeri gelsin," dedi.

İçeriye giren yakışıklı gencin yüzünden kaygılı olduğu anlaşıyordu. Söze nereden başlayacağını bilemez gibi bir hali vardı.

Poirot, ona yardım etmek ümidiyle, "Buyrun Bay Cloade," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Rowley Cloade şüpheli gözlerle Poirot'ya bakıyordu. Poirot'nun gösterişli bıyıkları, dikkat çekici şıklığı, sivri burunlu rugan ayakkabılarının klasik bir İngiliz taşralısı olan genç adamı ürküttüğü anlaşılıyordu.

Poirot onun bu şaşkınlığının farkındaydı ve bu onu çok eğlen-diriyordu.

Uzun bir duraksamanın ardından Rowley Cloade ağır ağır konuşmaya başladı.

"Affedersiniz, sanırım öncelikle size kendimi tanıtmam gerekiyor. Beni tanıımıyorsunuz..."

Poirot elini hafifçe kaldırarak onun sözünü kesti.

"Yanılıyorsunuz Bay Cloade, ailenizi çok iyi biliyorum. Daha geçen hafta yengenez beni görmeye geldi."

"Yengem mi?" Genç adamın ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı. Gözlerini iri iri açmış, büyük bir hayretle Poirot'ya bakıyordu. Böyle bir şeyi hiç beklemediği açıktı.

Poirot'nun ilk bakışta bu iki ziyaret arasında bağlantı kurabilmiş olması aslında o kadar da şaşılacak bir şey değildi. Okuduğu haberle bağlantılı olarak aile bireylerinden iki kişinin bu kadar kısa bir zaman sürecinde ona başvurması ilk anda ilginç bir rastlantı gibi görünüyordu, ama aslında pek de rastlantı sayılmazdı, ne de olsa içinde bulundukları durum ve ortak çıkarları onları doğal olarak buna sürüklemişti.

Poirot, “Bayan Lionel Cloade yengeniz, *değil mi?*” diye sordu.

Rowley'nin şaşkınlığı daha da artmıştı. Duyduklarına inanmıyor gibiydi.

“Kathie yenge mi?” diye kekeledi. “Bayan *Jeremy* Cloade'den söz ediyorsunuz, değil mi?”

Poirot başını salladı.

“İyi de Kathie yenge durup dururken ne diye...”

Poirot sır vermiş gibi, “Kendisini buraya ruhların gönderdiğini söyledi,” dedi.

Genç adam, “Aman Tanrım!” diye mırıldandı. Birden rahatlamıştı, hatta bu hoşuna bile gitmişti. Bir an düşündükten sonra Poirot'yu teskin etmek istiyormuş gibi, “Biliyor musunuz, yengem kesinlikle zararsız bir insandır,” dedi.

Poirot mırıldandı.

“Bundan pek emin değilim.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Hiç kimse tam anlamıyla zararsız değildir.”

Rowley şaşkınlıkla ona baktı. Poirot iç çekti.

“Sanırım bana bir şey danışmaya gelmiştiniz?”

Rowley'nin yüzünde yine aynı kaygılı ifade belirdi.

“Korkarım ki, bu oldukça uzun bir hikâye...”

Poirot da bundan korkuyordu. Rowley Cloade'in, hemen asıl konuya giremeyecek bir tip olduğunu da anlamıştı. Yavaşça arkasına yaslandı ve gözlerini yarı kapayarak genç adamı dinlemeye başladı.

“Bakın efendim, Gordon Cloade benim amcamdı...”

Poirot sözün fazla uzamaması için, “Gordon Cloade hakkında her şeyi biliyorum,” dedi.

“Güzel, o zaman onu tanıtmama gerek kalmadı. Neyse, kendisi ölümünden birkaç hafta önce –Underhay isimli genç bir dulla– evlendi. Onun ölümünden beri bu genç kadın erkek kardeşi ile birlikte Warmesley Vale’de yaşıyor. Hepimiz onun ilk kocasının Afrika’da sıtmadan öldüğünü sanıyorduk. Ama şimdi duyduğumuz bazı şeyler bizi bu konuda şüpheyne düşürdü; bu doğru olmayabilir.”

Poirot hafifçe doğrularak, “Demek öyle!” dedi. “Peki, bu şüphelerinizin nedeni ne?”

Rowley; Enoch Arden’i, Warmesley Vale’e gelişini anlattı ve, “Herhalde bu adamın başına gelenleri gazetelerde okumuşsunuzdur,” dedi.

“Evet okudum.”

Rowley konuşmayı sürdürerek, Arden hakkındaki düşüncelerini, Beatrice Lippincott’tan aldığı mektup üzerine Stag Han’a gidişini ve Beatrice’den duyduklarını anlattı.

“Tabii konuşmanın tamamen Beatrice’in *duyduğunu söylediği* gibi olduğundan emin olamayız. Abartıyor olabileceği gibi, duyduklarını yanlış anlamış da olabilir.”

“Size söylediklerini polise de anlattı mı?”

Rowley başını salladı.

“Evet, ona duyduklarını polise anlatmasının doğru olacağını söyledim.”

“İyi de ben hâlâ *bana* neden geldiğinizi anlayabilmiş değilim Bay Cloade. Benim bu cinayeti araştırmamı mı istiyorsunuz? Olay cinayetti, değil mi?”

“Şey hayır! Benim böyle bir isteğim yok! Bu polisin işi. Adamın cinayete kurban gittiği belli, kafasına aldığı darbeden ölmüş. Hayır,

sizden istediğim bu değil, ben bu adamın gerçekte *kim* olduğunu ortaya çıkarmanızı istiyorum.”

Poirot gözlerini kıstı.

“Onun kim olduğunu düşünüyorsunuz Bay Cloade?”

“Şey... bence Enoch Arden gerçek bir isim değil. Daha doğrusu bu aslında Tennyson’ın bir şiirinde geçen bir isim. Bunu araştırdım. Şiir; evine döndüğü zaman, karısının başka bir erkekle evlendiğini öğrenen bir adamla ilgili.”

Poirot sakın bir sesle, “Yani sizce Enoch Arden aslında Robert Underhay mı? Bu takma bir isim mi?” diye sordu.

Rowley ağır ağır, “Bilmiyorum, ama olabilir,” dedi. “Underhay sanırım onun yaşlarında, ona benzeyen bir tipmiş. Beatrice’le bu konuyu tekrar tekrar konuştum. Tabii adamların ne konuştuklarını *tam olarak* anımsayamıyor. Arden, Robert Underhay’in durumunun çok bozulduğunu, hasta ve paraya ihtiyacı olduğunu söylemiş. Kim bilir belki de bunu söylerken kendinden bahsediyordu. Ayrıca David Hunter’a, Underhay’in birdenbire ortaya çıkıp, Warmesley Vale’de görünmesinin işine gelmeyeceği gibi de bir şey söylemiş. Bu da onun takma bir isim kullanıyor olabileceğini göstermez mi?”

“İlk kovuşturmada kimlik tespiti yapılamadı mı?”

Rowley başını salladı.

“Hayır, hiç kimse onun kim olduğunu bilmiyordu. Stag Han’da çalışanlar onun yalnız olduğunu ve ismini Enoch Arden olarak kaydettirdiğini söylediler.”

“Ya belgeleri?”

“Üzerinden hiçbir şey çıkmamış.”

Poirot şaşırmıştı. “Nasıl yani? Adamın üzerinde kimlik filan yok muymuş?”

“Hayır, odasında yalnızca birkaç çift çorap, bir gömlek, bir diş fırçası filan bulunmuş ama kimlik yerine geçebilecek tek bir şey bile yokmuş.”

“Pasaport ya da yemek karnesi ya da herhangi bir mektup da mı yokmuş?”

“Hiçbir şey.”

Poirot, “Çok ilginç,” dedi. “Evet, gerçekten çok ilginç.”

Rowley ekledi. “David Hunter, yani Rosaleen’in erkek kardeşi, adamı geldiği akşam ziyaret etmiş. David polise verdiği ifadede adamın kendisine mektup yazdığını, mektupta Robert Underhay’in arkadaşı olduğundan bahsettiğini söylemiş. David kız kardeşinin ısrarı üzerine Stag’a gitmiş, adam sıkıntıda olduğunu belirterek ondan para istemiş. David de acıyıp, hiç tanımadığı bu adama beş sterlin vermiş. *Onun* polise anlattığı öykü aynen bu ve onun bu ifadesinin asla değişmeyeceğinden eminim. Tabii bu arada polis Beatrice’in duyduklarını herkesten gizliyor.”

“David Hunter, bu adamı daha önceden tanımadığını mı söylüyor?”

“Evet, öyle söylüyor. Anladığıma göre, David, Underhay’i daha önce hiç görmemiş.”

“Peki ya Rosaleen Cloade?”

“Polis onu kimlik teşhisi için morga götürdü. Rosaleen de adamı daha önce hiç görmediğini söylemiş.”

Poirot, “*Eh bien*,” dedi. “İşte sorunuzun yanıtı.”

Rowley hemen, dobra dobra, “Öyle mi dersiniz?” dedi. “Hiç sanmıyorum. Eğer öldürülen adam Underhay’s’e, Rosaleen yasal olarak amcamın karısı sayılmaz ve servetinden de beş kuruş bile alamaz. Sizce durum böyleyken kadın onu tanıdığını söyler miydi?”

“Ona güvenmiyor musunuz?”

“İkisine de güvenmiyorum.”

“Hiç şüphesiz ölen adamın Underhay olup olmadığını kesin olarak söyleyebilecek bir sürü insan vardır.”

“Bu iş o kadar da kolay değil. Sizden istediğim de bu zaten. Underhay’i tanıyan birini bulmanız. Bildiğim kadarıyla Underhay’in bu ülkede yakın bir akrabası yok, zaten adamın hep asosyal bir yaşantısı olmuş. Eminim onu tanıyan bazı kimseler vardır –eski bir hizmetçi, arkadaş, *herhangi biri*– ama savaş her şeyi altüst etti, herkes bir yere dağıldı. Bu işler nasıl yapılır bilmem, zaten zamanım da yok. Ben çiftçiyim ve yanımda da pek adam olmadığı için kendim çalışıyorum, elim darda.”

Hercule Poirot, “Peki neden ben?” diye sordu.

Rowley’nin yüzünde mahcup bir ifade belirdi.

Poirot’nun gözlerinde bir an için bir zekâ parıltısı görünüp kayboldu.

“Yoksa sizi de mi ruhlar yolladı?” diye mırıldandı.

“Tabii ki hayır!” dedi Rowley dehşetle. “Söz konusu bile değil.” Genç adam bir an duraksadı. “Tanıdığım biri sizin bu gibi durumlarda mucizeler yarattığınızı söyledi. Ücretinizi bilmiyorum –sanırım oldukça yüksektir– aslında paramız yok ama bu işi kabul ederseniz, aile arasında bir şeyler yapabiliriz.”

Hercule Poirot ağır ağır, “Evet, sanırım size yardımcı olabiliyim,” dedi.

Bir an Mellon’la gittiği, kulüpteki o sıkıcı geveze adamı, gazetenin hışırtısını ve o monoton sesi anımsadı. Adamın ismini unutmuştu, ama anımsayacağından emindi. Eğer anımsamasa bile genç dostu Bay Mellon’a sorabilirdi... Ama evet, anımsamıştı; Porter. Binbaşı Porter’dı bu isim.

Hercule Poirot birden ayağa kalktı.

“Bugün öğleden sonra yeniden buraya gelebilir misiniz Bay Cloade?”

“Şey... bilmiyorum. Ama gelmeye çalışırım. Herhalde bu kadar kısa bir zamanda bir şeyler bulamazsınız, değil mi?”

Hayretle açılan gözlerini Poirot'nun yüzüne dikmişti.

Poirot iş gösteriye gelince, hemen baştan çıkar, şovunu yapmadan edemezdi. Muhteşem hafızasındaki anıların etkisiyle kendinden emin, vakur bir havada, "Benim de kendime özgü yöntemlerim var Bay Cloade," dedi.

Tam anlamıyla doğru seçilmiş sözcüklerdi bunlar. Rowley'nin yüzünde saygı dolu bir hayranlık belirdi.

"Evet gerçekten, bu işleri nasıl beceriyorsunuz, hiç bilemiyorum."

Poirot açıklama yapmadı. Genç adam gittikten sonra masasına oturarak kısa bir not yazdı. Sonra mektubu George'a vererek, Coronation Kulüp'e gitmesini ve yanıt almadan dönmemesini söyledi.

Gelen yanıt tatmin ediciydi. Binbaşı Porter, Mösyö Hercule Poirot'ya saygılarını sunuyor ve kendisini dostuyla birlikte saat 17.00'de Campden Hill, Edgeway Sokağı 79'da bekleyeceğini bildiriyordu.

II

Rowley Cloade saat 16.30'da yeniden geldi.

"Bir şey bulabildiniz mi Mösyö Poirot?"

"Evet Bay Cloade, şimdi Robert Underhay'in eski bir arkadaşını görmeye gideceğiz."

"Ne?"

Rowley'nin ağzı açık kalmıştı. Poirot'ya şapkasından tavşan çıkaran sihirbazı seyreden küçük bir çocuk gibi bakıyordu. "Bu inanılır gibi değil! Bunu nasıl başarabildiniz hiç bilemiyorum, hem de yalnızca birkaç saat içinde?"

Poirot elini hafifçe salladı ve alçakgönüllü görünmeye çalıştı. Bunu göz açıp kapayana dek halletmenin kendisi için ne kadar

basit olduğunu açıklamaya hiç niyeti yoktu. Genç adamı şaşırtmış olmanın gururunu yaşamak istiyordu.

İki adam birlikte dışarı çıkıp, kendilerini Campden Hill'e götürecek taksiye bindiler.

III

Binbaşı Porter, küçük, eski bir evin birinci katında oturuyordu. Kapıyı açan güler yüzlü bir kadın onları alarak merdivenlerden çıkardı ve duvarları kitap raflarıyla çevrili olan kare bir odaya soktu. Yerdeki iki halının eski olmalarına rağmen kaliteli oldukları hemen anlaşıyordu. Odanın orta kısmındaki parkelerin yeni cilalanmış olduğu, duvar kısmındakilerinse oldukça soluk ve yıpranmış olduğu Poirot'nun gözünden kaçmadı. Duvar dipleri iyice cilalanmıştı. Yakın zamana kadar oralarda da çok güzel ve bugünlerde çok para eden halıların bulunduğu anlaşıyordu. Poirot başını kaldırarak şöminenin yanında çok yıpranmış olmasına rağmen usta bir terzi-nin elinden çıktığı anlaşılan takım elbisesiyle dimdik duran adama baktı. Emekli binbaşı olan Porter'ın geçim sıkıntısı çektiği gözden kaçmıyordu. Hayat pahalılığı ve vergilerin birdenbire artışı en çok bu eski askerleri etkilemişti. Poirot, binbaşının her şeye rağmen bazı şeylerden asla vazgeçmeyeceğini tahmin ediyordu. Örneğin kulüp üyeliğinden.

Binbaşı Porter, "Sizinle tanıştığımı hiç anımsamıyorum Mösyö Poirot," dedi. "Birkaç yıl önce kulüpte karşılaştığımızı söylemişsiniz değil mi? Ama tabii *isminizi* çok duydum."

Poirot, "Size Bay Rowley Cloade'i tanıstırayım," dedi.

Binbaşı Porter hiç değişmeyen gururlu havasıyla delikanlıyı başıyla hafifçe selamladı.

“Hoş geldiniz,” dedi. “Kusura bakmayın, size şeri ikram edemeyeceğim. Şarap aldığım dükkân bombardımanda yıkıldı. Cinim var. Fena sayılmaz. Yoksa birayı mı yeğlediniz?”

İkisi de bira içeceklerini söylediler. Binbaşı tabakasını çıkararak onlara doğru uzattı. “Alır mıydınız?” Poirot bir sigara aldı. Binbaşı çakmağıyla Poirot’nun sigarasını yaktı. Sonra Rowley’ye dönerek, “İçmiyordunuz değil mi?” dedi. “Bu arada ben pipo içerssem rahatsız olmazsınız, değil mi?”

Arkasından piposunu yakarak derin bir nefes çekti, önce Poirot’ya sonra Rowley’ye baktı.

“Evet, şimdi... sorun neydi?”

Poirot, “Warmsley Vale’de bir adamın öldürüldüğünü gazete-lerde okumuşsunuzdur,” dedi.

Porter başını salladı.

“Olabilir de gözüme böyle bir şey çarpmadı.”

“Ölen adamın ismi Arden’di. Enoch Arden.”

Porter yeniden başını salladı.

“Stag Han’da, kafasına ağır bir şeyle vurularak öldürülmüş.”

Porter birdenbire kaşlarını çatı.

“Bir dakika, birkaç gün önce galiba böyle bir şeye rastlamıştım, şimdi anımsıyorum.”

“Evet, bende bir fotoğrafı var. Ama gazeteden alındığı için pek net değil. Bize, bu adamı daha evvel görüp görmediğinizi söylerse- niz çok memnun olacağız binbaşı.”

Poirot bunu söyledikten sonra öldürülen adamın bulabildiği en iyi fotoğrafını ona uzattı.

Binbaşı Porter fotoğrafı alarak bir süre dikkatle inceledi. Son- ra, “Bir dakika,” diyerek gözlüklerini aldı. Burnuna yerleştirdi ve fotoğrafı yeniden inceledi. Birden yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

“Aman Tanrım, aklımı koru!” diye haykırdı. “Bu o!”

“Bu adamı tanıyor musunuz binbaşı?”

“Tabii tanıyorum. Bu adam Underhay: Robert Underhay.”

“Bundan emin misiniz?” Rowley’nin sesinde büyük bir zafer sevinci vardı.

“Tabii ki eminim. Robert Underhay’i nerede görsem tanırım. Buna yemin edebilirim...”

2. BÖLÜM

Telefon çalıyordu. Lynn koşarak ahizeyi kaldırdı.

Arayan Rowley'ydi.

“Lynn?”

“Rowley?”

Lynn'in sesi sıkıntılıydı.

“Son günlerde görünmüyorsun. Nereledesin?”

“Şey... ev işleri işte, biliyorsun. Elinde sepet çarşıya koş, balık bekle, çörek almak için kuyruğa gir, filan işte. Bazen de evde oturup yemek pişiriyorum. Böyle şeyler işte. Yaşamım evden ibaret.”

“Seni mutlaka görmem gerekiyor. Sana anlatacak şeylerim var.”

“Ne gibi şeyler?”

Rowley hafifçe güldü.

“Korkma, haberler oldukça iyi. Rolland Korusu'nda buluşalım. Şu sıralar oradaki tarlayı sürüyoruz.”

“Haberler iyi mi?” Lynn ahizeyi yerine bırakırken merak içindeydi. Acaba Rowley Cloade için iyi haber neydi? Para mı? Kredi mi temin etmişti? Acaba şu küçük buzağıyı umduğundan iyi bir fiyata mı satmıştı?

Heyecanına bakılırsa konu daha önemli olmalıydı. Evden çıkarak çiftliğe doğru yürümeye başladı. Rolland Korusu'nun ya-

kınındaki tarlaya doğru yürürken Rowley geldiğini gördü ve hemen traktörden inerek yanına geldi.

“Merhaba Lynn.”

“Merhaba. Bugün çok *farklı* görünüyorsun, neşelisin.”

Rowley güldü.

“Gerçekten öyleyim. Şansımız döndü Lynn!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Jeremy amcanın Hercule Poirot adında birinden bahsettiğini anımsıyorsun, değil mi?”

“Hercule Poirot mu?” Lynn bir an düşündü. “Evet, sanırım öyle *bir şeyler* anımsıyorum.”

“Amcam çok uzun zaman önce, savaş sırasında Londra’da üye olduğu bir kulüpte oturuyormuş, o sırada hava saldırısı olmuş.”

“Evet?” Lynn giderek sabırsızlanıyordu.

“O sırada kulüpte tuhaf giyimli bir yabancı varmış. Belçikalı ya da Fransız. Gerçekten çok tuhaf bir adam, ama zekâsı olağanüstü.”

Lynn kaşlarını çatı.

“Tamam, anımsadım, *dedektifti* değil mi?”

“Evet, doğru. Neyse, Stag Han’da öldürülen şu yabancıyı biliyorsun. Sana söylemedim, ama onun Rosaleen’in ilk kocası olmasından şüpheleniyordum.”

Lynn güldü.

“Kendisini Enoch Arden diye tanıttığı için mi? Bu çok saçma bir düşünce Rowley!”

“Hiç de saçma değil tatlım. Başmüfettiş Spence, Rosaleen’i morga götürerek cesedi gösterdi. Ama Rosaleen adamın kocası *olmadığını* söyledi.”

“Bu sorun da böylece kapandı, değil mi?”

“Başkaları için kapanmış olabilirdi, ama *benim* için değil!”

“Senin için değil mi? Peki *sen* ne yaptın?”

“Bu Hercule Poirot denilen adama gittim. Ona her şeyi anlattım ve onun da görüşünü almak istedim. Ona Robert Underhay’i tanıyan birini bulup bulamayacağını sordum. İnan bana, bu adam gerçek bir sihirbaz! Birkaç saat içinde Underhay’in en iyi arkadaşlarından birini bulup ortaya çıkardı. Adamın ismi Porter.” Rowley birden sustu. Sonra yeniden Lynn’i şaşırtan keyifli bir kahkaha attı. “Sana şimdi söyleyeceğim şeyi *hiç kimse duymamalı* Lynn. Başmüfettiş bunu kimseye söylememem için bana yemin ettirdi, ama ben senin de bilmeni istiyorum. Öldürülen adam Robert Underhay.”

“Ne?” Lynn şaşkınlıkla bir adım geriledi. Boş gözlerle Rowley’ye bakıyordu.

“Evet, ölen adam Robert Underhay.” Genç adam bir an durarak, derin bir nefes aldı ve sonra heyecanla ekledi. “Evet Lynn, *biz kazandık!* O lanet sahtekârları yendik!”

“Hangi lanet sahtekârları?”

“Hunter’la kız kardeşini. Kaybettiler, artık bitti. Rosaleen, Gordon’ın parasını alamayacak. *Bizim* olacak, *biz* alacağız. Gordon’ın Rosaleen’le evlenmeden önce yazdığı vasiyetname geçerli olacak ve servet yasalara göre bizim aramızda paylaştırılacak. Dörtte biri benim. Anlıyorsun değil mi? *Eğer* Gordon’la evlendiği zaman, ilk kocası hayattaysa doğal olarak *Gordon’la evliliği de yasal olarak geçersiz* oluyor.”

“Bunların doğru olduğundan *emin* misin?”

Şaşıрма sırası genç adama gelmişti. Genç kızı şaşkın bakışlarla süzdü.

“Tabii ki eminim. Olay ortada. Artık her şey yoluna girdi. Gordon da bunun böyle olmasını istedi. Bu iki sahtekâr hiç ortaya çıkmamış gibi her şey aynı olacak.”

Her şey aynı... Lynn başından geçenleri kolay kolay unutabileceğini hiç sanmıyordu. Olmuşu olmamış yapmak mümkün müydü?

Yavaşça, “Peki, onlar ne yapacaklar?” diye sordu.

“Efendim?” Genç adamın o ana kadar konunun bu tarafını hiç düşünmediği anlaşıyordu. Bir an düşündükten sonra, “Bilmiyorum,” dedi. “Sanırım geldikleri yere giderler. Ama bence *Rosaleen* için bir şey yapmamız gerekiyor. Gordon’la evlenmesinde bir kötü niyet olmadığına inanıyorum, sanırım gerçekten de ilk kocasının öldüğünü düşünüyordu. Bunda *onun* suçu yok. Evet, onun için bir şeyler yapmalıyız, ona bir miktar para verebiliriz. Bunu aramızda kararlaştırırız.”

Lynn, “Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Şey, evet.” Genç adam bir an düşündü. “Bir anlamda evet. *Rosaleen* iyi bir kız. Çiftlik işlerini de gayet iyi biliyor. İneklerden anlıyor.”

“Bense hiç anlamıyorum.”

Rowley nazikçe, “Ah, öğrenirsin,” dedi.

“Peki ya David ne olacak?”

Rowley’nin kaşları çatıldı.

“Cehenneme kadar yolu var! Bu para asla onun olmadı, onun hiç hakkı yoktu. Kız kardeşini sömürüp duruyordu.”

“Hayır, Rowley, onun hakkında yanılıyorsun, hiç de öyle değil. O asalak *değil*. Belki maceraperest bir insan, ama...”

“*Ve de* acımasız bir katil!”

Lynn’in bir an soluğu kesilir gibi oldu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Underhay’i kim öldürdü sanıyorsun?”

Lynn, “İnanmıyorum buna!” diye bağırdı. “İnanmıyorum!”

“Tabii ki Underhay’i o öldürdü. Başka kim yapmış olabilir ki? O gün buradaydı. O akşam istasyondan bazı şeyler satın alırken onu uzaktan gördüm.”

Lynn sert bir sesle, “O akşam onun Londra’ya döndüğünü biliyorum,” dedi.

Rowley, “Evet,” dedi. “Underhay’i öldürdükten sonra.”

“Böyle şeyler söylememelisin Rowley. Underhay saat kaçta öldürüldü?”

“Şey... *tam olarak* bilmiyorum.” Rowley duraklayarak düşündü. “Cinayet saatini ancak yarın resmi soruşturmadan sonra öğreneceğiz. Ama sanırım dokuzla on arasında öldürülmüş olacak.”

“David 21.20 treni ile Londra’ya gitti.”

“Bunu nereden *biliyorsun* Lynn?”

“İstasyona treni kaçırmamak için koşarken rastladım ona.”

“Treni kaçırmadığını nereden biliyorsun?”

“Çünkü o gece bana Londra’dan telefon etti.”

Rowley öfkeyle kaşlarını çatı.

“O serseri *sana* neden telefon ediyor? Ne istiyor senden? Bak Lynn, ben...”

“Şu anda bunun ne *önemi* var Rowley? Bırak bunu. Telefon etmesi onun 21.20 treniyle gittiğini gösterir, değil mi?”

“Underhay’i öldürdükten sonra da trene yetişmiş olabilir.”

“Ama cinayet dokuzdan sonra işlendiyse yetişmesi olanaksız.”

“Cinayet dokuz olmadan birkaç dakika önce de işlenmiş olabilir.”

Rowley’nin sesinin tonundan bu söylediğine kendisinin de inanmadığı anlaşılıyordu.

Lynn gözlerini hafifçe kapadı. Acaba Rowley’nin söyledikleri *doğru* olabilir miydi? David o akşam korudan soluk soluğa, ter içinde çıktığında, kurbanını yeni öldürmüş bir katil miydi? Onu kollarına alan o adam acımasız bir katil olabilir miydi? David’in o akşamki coşkusunu, heyecanını, pervasızlığını anımsıyordu. Acaba bu, cinayetin ondaki etkisi miydi? David kendisine hiç zararı

dokunmamış birini –geçmişten gelen bir hayaleti– soğukkanlılıkla öldürebilir miydi? Tek suçu Rosaleen’le miras arasına girmek –David ve Rosaleen’in paranın zevkini çıkarmalarını engellemeye kalkmak– olan bir adamı...”

“Underhay’i neden öldürmek istesin ki?” diye mırıldandı.

“Tanrım, neler *soruyorsun* Lynn? Daha biraz önce *anlattım*. Underhay’in sağ olması Gordon’ın servetini *bizim* almamız anlamına gelecekti. Underhay ona şantaj yapıyordu.”

Evet, şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. David kendisine şantaj yapılmasını kaldıracak bir insan değil. Zaten o bir şantajcıya ancak bu şekilde engel *olunabileceğini* düşünecek bir adam. Evet, her şey yerli yerine oturuyor. David’in acelesi, heyecanı, onu öptüğü andaki ihtirası, hatta hırsı. Daha sonra da, “Buralardan çekip gitmem daha iyi olacak,” demesi. Evet, her şey yerine oturuyordu.

O anda Rowley’nin sanki çok uzaklardan gelen sesini duydu.

“Ne oldu Lynn? Kendini kötü mü hissediyorsun?”

”Hayır, hayır bir şeyim yok.

”Öyleyse Tanrı aşkına, suratını asma öyle.” Rowley başını çevirerek aşağıya, Long Willows Çiftliği’ne doğru baktı. “Neyse, artık çiftliği biraz düzene sokabilir, gereken yerlerini tamir ettirebilirim. İstedğin şeyleri koyarım, böylece sen de rahat edersin. Senin kötü bir yerde yaşamayı istemiyorum Lynn.”

Orası onun evi olacaktı... Rowley’yle yaşayacağı ev...

Ve bir sabah, saat sekizde David, bir darağacında çırpınarak can verecekti...

3. BÖLÜM

David solgun bir yüz, endişeli gözlerle Rosaleen'i omuzlarından kavrayarak, "Her şey yoluna girecek," dedi. "İnan bana, her şey yoluna girecek. Ama kafanı toplamalı, soğukkanlılığını korumalı ve benim söylediklerimi aynen yapmalısın."

"Ama ya seni götürürlerse? Bunun olabileceğini sen söyledin! Seni götürebileceklerini söyledin!"

"Evet, bu olabilir. Ama böyle bir şey olsa bile uzun sürmez. Yeter ki sen soğukkanlılığı kaybetme."

"Sen ne söylersen onu yapacağım David."

"Aferin! Tek yapacağın öykünü değiştirmemek. Kim sorarsa sorsun, öldürülen adamı tanımadığını, onun Robert Underhay olmadığını söyleyeceksin."

"Ya beni tuzağa düşürüp, istemediğim şeyleri söyletirlerse?"

"Bunu yapamazlar. Bana inan her şey yoluna girecek."

"Hayır, hayır. Bu yanlış... başından beri yanlıştı zaten. Bize ait olmayan bir parayı aldık. Bunu düşünmekten geceleri gözüme uyku girmiyor David. Bize ait olmayan bir şeye el uzattık. Şimdi de Tanrı bizi bu yüzden cezalandırıyor."

David kaşlarını çatı. Rosaleen'in direnci kırılmıştı, her an dağılabiliirdi. Zaten her zaman dini eğilimleri çok güçlü olmuştu.

Vicdanının sesini asla bastıramamıştı. David'in desteği olmasa hiç şüphesiz her şeyi berbat edebilirdi. Bu durumda yapılabilecek tek bir şey vardı.

Sakin bir sesle, "Dinle beni Rosaleen," dedi. "Asılmamı istemezsin, değil mi?"

Genç kadının gözleri dehşetle açıldı.

"Oh, David, bunu yapmazlar, yapamazlar..."

"Beni asabilecek bir kişi varsa o da sensin. Eğer en ufak bir hareketinle, sözünle ya da bakışınla ölen adamın Underhay olduğunu ima edersen ipi boynuma geçirmiş olursun. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Evet, bu sözcükler etkisini göstermişti. Rosaleen korkudan bayılacak gibiydi, endişeli gözlerle David'e bakıyordu.

"Çok, çok aptalım David."

Hayır, değilsin, zaten bu işte çok zeki olmana da gerek yok. Senden ölen adamın, kocan olmadığına yemin etmeni isteyecekler. Herhalde bunu yapabilirsin, değil mi?"

Rosaleen başıyla onayladı.

"Ama istersen aptalmış gibi davranabilirsin. Sana sorulanları anlamıyormuş gibi davran, onlara boş gözlerle bak. Bunun hiçbir zararı olmaz. Üzerine geldiklerinde sinirlerine hâkim ol ve sana söylediklerimden asla şaşma. Gaythorne sana göz kulak olacak. Gaythorne çok iyi bir ceza avukatı, zaten bu yüzden onu tuttum. Resmi soruşturmada bulunacak ve seni çok sıkıştırmalarına engel olmaya çalışacak. Ama ona karşı bile *öyküne* sımsıkı yapış. Asla değiştirme. Sakın zekâ oyunlarına kalkışıp, aklınca bana yardım etmeye kalkma."

"Peki David. Senin söylediklerinden asla dışarı çıkmayacağım."

"Çok güzel, aferin. Bu işten kurtulur kurtulmaz seninle Güney Fransa'ya veya Amerika'ya gideceğiz. Bu arada sağlığına çok dikkat

et. Geceleri hiçbir şey düşünmeden uyumaya çalış, kendi kendini yeme. Her gece yatmadan önce Doktor Cloade'in verdiği şu uyku haplarını... bromid miydi neydi... al. Hiç üzülme ve hiç unutma, *güzel günler çok yakın!*"

"Şimdi de..." David saatine baktı. "Haydi, soruşturmaya gitme zamanı geldi. On birde orada olmamızı söylemişlerdi."

David gözlerini umutsuzca şık döşeli salonun duvarlarında gezdirdi. Güzellik, konfor, rahatlık... Bütün bunlardan hoşlanıyordu. Bunların zevkini çıkarmıştı. Furrowbank güzel bir malikâneydi. Belki de bu bir elveda... Belki de bunları bir daha göremeyecekti...

Başının belada olduğu kesindi, ama şimdi bile pişman değildi. Gelecekte de, yine eline geçen fırsatları değerlendirecek, evet, riske girecekti. Kaderimize boyun eğmemeliyiz. Her insanın yaşamında bir dönemeç vardır; amacına hizmet ettiği sürece insan tehlikeyi göze almalı, fırsatlardan yararlanmalı, diye düşünüyordu.

Rosaleen iri gözleriyle yalvarırcasına ona bakıyordu.

David birden onun ne istediğini sezdi.

Yumuşak bir sesle, "Onu ben öldürmedim Rosaleen," dedi. "Onu öldürmediğime istediğin her şeyin üzerine yemin edebilirim."

4. BÖLÜM

Soruşturma Cornmarket'te yapılıyordu.

Sorgu Yargıcı Bay Pebmarsh ufak tefek, huysuz gözlüklü bir adamdı. Kendini çok önemli gördüğü ve karşısındakilerin ona önem vermelerini beklediği her halinden anlaşılıyordu.

Başmüfettiş Spence onun hemen yanında oturuyordu. Spence'in biraz ilerisindeyse kısa boylu, siyah bıyıklı ve yabancı olduğu anlaşılan bir adam vardı. Cloade ailesinin bütün bireyleri de oradaydılar: Jeremy Cloade, Lionel Cloade, Rowley Cloade, Bayan Marchmont ve Lynn, hepsi oradaydılar. Binbaşı Porter yalnız başına oturuyor ve çekingen gözlerle etrafına bakınıyordu, bir şeylerden çekiniyormuş gibi bir hali vardı. İçeriye en son girenler David ve Rosaleen oldu. Onlar da bir kenarda yan yana oturdular.

Sorgu yargıcı hafifçe öksürdü ve dokuz jüri üyesine baktıktan sonra duruşmayı başlattı.

Polis memuru Peacock.

Çavuş Vane...

Doktor Lionel Cloade...

"Demek Gladys Aitkin'in bağırarak aşağı indiği sırada siz mesleğiniz gereği hastanızı tedavi etmek için Stag Han'daydınız. Size tam olarak ne söyledi?"

“5 numaralı odada kalan müşterinin yerde yüzükoyun yat-
tığını.”

“Bunun üzerine hemen 5 numaralı odaya mı çıktınız?”

“Evet.”

“Orada gördüklerinizi bize anlatır mısınız?”

Doktor Cloade odada gördüklerini anlattı. Yerde yatan ceset...
Yüzükoyun... Kafatasına darbe almış... Kafasının arkası yaralı...
Kan izleri... Ağır çelik maşa...

“Sizce maktulün kafatasındaki yaraların nedeni bu maşa
mıydı?”

“Yaralardan bazıları hiç kuşkusuz bu maşayla açılmıştı.”

“Demek birkaç kez darbe indirilmiş, öyle mi?”

“Evet. Polis gelmeden evvel cesedin pozisyonunu değiştir-
menin doğru olmayacağını düşündüğüm için onu iyice muayene
edemedim.”

“Haklısınız. Adamın ölü olduğunu anlamıştınız, değil mi?”

Tabii, birkaç saat önce ölmüş olduğu anlaşılıyordu.”

“Sizce öleli ne kadar olmuştu?”

“Bu konuda kesin bir şey söyleyemeyeceğim. En az on bir saat,
rahatlıkla on iki ya da on üç de olabilir. Kanımca bir önceki akşam
19.30 ila 22.30 arasında öldürülmüş olmalı.”

“Teşekkür ederim Doktor Cloade.”

Daha sonra adli tabip otopsi sonuçlarını ve teknik ayrıntı-
larıyla yaranın yapısını açıkladı. Söylediğine göre cesedin alt
çenesinde bir kızarıklık ve kafatasının arkasında beş ya da altı
darbe izi vardı. Bunlardan bazılarının adamın ölümünden sonra
yapıldığı anlaşılıyordu.”

“Söylediklerinizden bunun vahşice işlenmiş bir cinayet olduğu
sonucuna varabilir miyiz?”

“Evet, kesinlikle öyle.”

“Bu darbeleri indirmek için güce gerek olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Hayır sanmıyorum. Kıskaçlarından tutulan maşanın ağır sap kısmıyla indirilecek darbe için pek fazla bir güce gerek olacağını sanmam. Ayrıca maşanın sap kısmındaki ağır çelik toplar maşayı tehlikeli bir silaha dönüştürmekte. Çok narin bir insan bile bu yaraları açabilirdi, hele ki öfkeli bir anındaysa. İnsanlar bildiğiniz gibi kızdıkları zaman daha kuvvetli olurlar.”

“Teşekkür ederim doktor.”

Ardından öldürülen adamla ilgili bilgi verildi: Güçlü, kuvvetli, sağlıklı, kırk beş yaşlarında. İç organlarında hiçbir hastalık belirtisi yoktu; kalbi, ciğerleri filan sağlamdı.

Beatrice Lippincott adamın hana gelişini anlattı. Adını Enoch Arden olarak bildirmiş ve Cape Town’dan geldiğini söylemişti.

“Size yemek karnesini gösterdi mi?”

“Hayır efendim.”

“Karnesi olup olmadığını sormadınız mı?”

“İlk günden sormak istemedim. Sonuçta ne kadar kalacağını bilmiyordum.”

“Peki ya sonra, sordunuz mu?”

“Evet efendim. Hana cuma günü gelmişti. Cumartesi günü kendisine kaç gün kalacağını sordum ve beş günden fazla kalacaksa yemek karnesini bana vermesi gerektiğini söyledim.”

“Yanıtı ne oldu?”

“Karnesini vereceğini söyledi.”

“Peki verdi mi?”

“Hayır.”

“Karnesini kaybettiğini ve yenisini alamadığını mı söyledi?”

“Hayır. Yalnızca, ‘Bir bakayım, bulunca getiririm,’ dedi.”

“Miss Lippincott, cumartesi gecesi hanınızda şüphe uyandıran bir konuşma duyduunuz mu?”

Beatrice, 4 numaralı odaya gidiş nedenini ayrıntılı bir şekilde anlattıktan sonra rastlantı sonucu kulak misafiri olduğu konuşmayı ilettili. Sorgu yargıcı kurnazca üzerine gitti.

“Teşekkür ederim. Bu konuşmadan herhangi bir kimseye bahsettiniz mi?”

“Evet, duyduklarımı Bay Rowley Cloade’e anlattım.”

“Neden ona anlattınız?”

Beatrice hafifçe kızarak, “Onun bunu bilmesi gerektiğini düşündüm,” dedi.

Zayıf, uzun boylu bir adam olan avukat Gaythorne ayağa kalkarak, soru sormak için izin istediğini bildirdi.

“Maktul ile Bay David Hunter arasında geçen konuşma sırasında maktulün kendisinin Robert Underhay olduğundan bahsettiğini duydunuz mu?”

“Hayır, hayır, böyle bir şeyden bahsetmedi.”

“Konuşmalarında küçük de olsa kendisinin Robert Underhay olduğunu ima edecek bir şey yoktu, değil mi?”

“Hayır yoktu.”

“Teşekkür ederim sayın yargıç. Sormak istediğim bundan ibaretti.”

Beatrice Lippincott yerine oturdu ve Rowley Cloade’i çağırdılar.

Genç adam da Beatrice’in kendisine anlattıklarından bahsetti ve sonra hana gidip ölen adamla konuştuğunu söyledi.

“Demek, size son sözü, ‘Benim yardımım olmadan bu işi beceremezsiniz,’ oldu. Bununla, Robert Underhay’ın sağ olduğunu ima etmek istiyordu, öyle mi?”

“Evet, aynen böyle söyledi ve sonra da güldü.”

“Güldü, öyle mi? Söylediklerinden ne gibi bir anlam çıkarabilirsiniz?”

“Şey, önce benden bir şeyler koparmaya çalıştığını sandım, ama sonra üzerinde düşününce...”

“Evet Bay Cloade, sonradan düşündükleriniz konuyla yakından ilgili. Maktul Robert Underhay’i bir şekilde tanıyan birini aramaya başlamanızın bu konuşmanızın sonucu olduğunu söyleyebilir miyiz? Ve de bir ölçüde yardım alarak bunda başarılı olmanızı?”

Rowley başıyla onayladı.

“Evet efendim.”

“Maktulün yanından ayrıldığınızda saat kaçtı?”

“Sanırım dokuza beş vardı.”

“Zamanı nasıl bu kadar kesin söyleyebiliyorsunuz?”

“Çünkü oradan ayrıldıktan hemen sonra caddede yürürken açık pencerelerden birinden radyonun haber anonsunu duydum.”

“Maktul beklediği şahsın ne zaman geleceğini söylemiş miydi?”

“‘Her an’ gelebileceğini söylemişti.”

“Herhangi bir isim verdi mi?”

“Hayır.”

“David Hunter!”

Warmsley Vale sakinlerinin başlarını çevirip meydan okurcasına savcıyı süzen uzun boylu, zayıf delikanlıya bakmaları ve aralarında fısıldaşmalarıyla salonda bir uğultu oldu.

Yargıç, genç adamın kimliğini saptama gibi ön hazırlıkları hızla tamamladıktan sonra, “Cumartesi akşamı maktulü görmeye gittiniz mi?” diye sordu.

“Evet, ondan bir mektup almıştım, mektupta kız kardeşimin Afrika’da evlendiği ilk kocasını tanıdığından bahsediyor ve yardım istiyordu.”

“Bu mektup yanınızda mı?”

“Hayır, mektupları saklamaktan hoşlanmam.”

“Beatrice Lippincott’un ifadesini dinlediniz, sizin konuşmalarınızı duymuş. Söylenenlere bir itirazınız var mı?”

“Kesinlikle yanlış. Maktul, kız kardeşimin ilk kocasını tanıdığından, kendi şanssızlıklarından bahsetti ve paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Kendisine bir miktar borç para vermemi istiyordu. Tabii borç isteyen herkes gibi o da en kısa zamanda geri ödeyeceğini söyledi.”

“Size Robert Underhay’in hayatta olduğundan bahsetti mi?”

David gülümsedi.

“Kesinlikle hayır. Yalnızca, ‘Robert sağ olsaydı, bana yardım ederdi,’ dedi.”

“Bu söylediğiniz Beatrice Lippincott’un söylediklerden tamamen farklı.”

David, “Kapı aralıklarından başkalarının konuşmalarını dinleyenler, genellikle konuşulanların bütününe duymaz, yanlış yorumlar ve eksik kalan kısımları kendi hayal güçleri elverdiğince doldurmaya çalışırlar.”

Beatrice birden öfkeyle ayağa fırladı ve, “Yalan söylüyor,” diye haykırdı. “Ben asla...”

Yargıç onu sert bir sesle, “Sessizlik lütfen...” diye uyardı.

“Peki Bay Hunter, maktulü salı akşamı yeniden ziyaret ettiniz mi?”

“Hayır etmedim.”

“Ama Bay Rowley Cloade’in ifadesine göre Bay Arden o akşam bir ziyaretçi bekliyormuş.”

“Olabilir, ama beklediği ziyaretçi ben değildim. Ona daha önce beş sterlin vermiştim. Bu paranın onun için yeterli olduğu kanısındaydım. Zaten onun Robert Underhay’i tanıdığını gösteren bir kanıt da yoktu. Belki de hiç görmemişti. Kız kardeşim, ölen kocasının mirasını almaya hak kazandıktan sonra, çevrede paraya ihtiyacı olan ne kadar insan varsa onun başına toplandı, yardım taleplerinin odağı haline geldi.”

Bunu söyledikten sonra başını küstah bir şekilde Cloade'lerin oturduğu tarafa çevirdi ve onları süzdü.

“Bize salı akşamı nerede olduğunuzu söyler misiniz Bay Hunter?”

David, “Bunu siz bulun!” dedi.

“Bay Hunter!” Yargıç yumruğunu kızgın bir tavırla masanın üzerine indirdi. “Bu sözünüz çok yersiz ve saçma.”

“Nerede olduğumu ve ne yaptığımı size neden söyleyeyim? Beni cinayet işlemekle itham ederseniz, nasıl olsa bu sorularınıza yanıt vermek zorunda kalacağım. O zaman söylerim.”

“Bu şekilde davranmaya devam edecek olursanız o dediğiniz sandığınızdan çok daha çabuk olabilir. Neyse, bunu tanıyor musunuz Bay Hunter?”

David ileri doğru uzanarak sorgu yargıcının gösterdiği altın çakmağı aldı. Yüzünde hayret dolu bir ifade belirmişti. Bir süre baktıktan sonra çakmağı geri verdi ve, “Evet,” dedi. “Bu benim çakmağım.”

“En son ne zaman kullandığınızı anımsıyor musunuz?”

Genç adam kısa bir tereddüdün ardından, “Onu kaybetmiştim...” dedi.

Yargıç nazik bir sesle, “Evet, Bay Hunter?” dedi. “Devam edin.”

Bay Gaythorne konuşmak istercesine doğruldu. Ama David ondan daha hızlı davrandı.

“Geçen cuma sabahına kadar cebimdeydi. O zamandan beri görmedim.”

Gaythorne söz aldı.

“İzninizle sayın yargıç. Bay Hunter, cumartesi akşamı maktulü ziyaret etmiştiniz. Acaba çakmağı o sırada orada unutmuş olamaz mısınız?”

David ağır ağır, “Olabilir, tabii,” dedi. “Yalnız cuma gününden sonra onu gördüğümü anımsamıyorum. Çakmak nerede bulundu?”

Sorgu yargıcı, “O konuya daha sonra geleceğiz,” dedi. “Şimdilik oturabilirsiniz Bay Hunter.”

David, ağır adımlarla sandalyesine doğru yürüdü. Otururken hafifçe eğilerek Rosaleen’in kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Binbaşı Porter.”

Binbaşı Porter ağır ağır tanık kürsüsüne çıktı. Kürsüde merasim duruşundaymış gibi dimdik duruyordu. Ancak sık sık dudaklarını yalamasından çok gergin olduğu anlaşılıyordu.

“İsminiz George Douglas Porter. Kraliyetin Afrika silahlı birliklerinden binbaşı sıfatıyla emekli oldunuz, doğru, değil mi?”

“Evet.”

“Robert Underhay’i iyi tanır mıydınız?”

Binbaşı Porter komut veriyormuşçasına gür bir sesle, Robert Underhay’le birlikte bulunduğu yerleri ve tarihleri saydı.

“Maktulün cesedini gördünüz mü?”

“Evet.”

“Cesedi teşhis edebildiniz mi?”

“Evet, ceset Robert Underhay’e ait.”

Mahkeme salonunda mırıldanmalar oldu.

“Bundan eminsiniz, değil mi? Herhangi bir tereddüdünüz yok, değil mi?”

“Evet eminim.”

“Yanılmış olamaz mısınız?”

“Hayır.”

“Teşekkür ederim Binbaşı Porter. Bayan Gordon Cloade.”

Rosaleen yavaşça ayağa kalktı ve Binbaşı Porter’ın yanından geçerek kürsüye çıktı. Binbaşı onu meraklı bakışlarla süzdü. Rosaleen’se ona bakmadı bile.

“Bayan Cloade, polis sizi morga götürerek cesedi gösterdi, değil mi?”

Genç kadın hafifçe titredi. “Evet.”

“Cesedi gördükten sonra onu tanımadığınızı, ilk defa gördüğünüzü beyan etmişsiniz.”

“Evet.”

“Binbaşı Porter’ın ifadesini duydunuz. İfadenizi değiştirmek ister misiniz yoksa aynı ifadede ısrar mı ediyorsunuz?”

“Hayır, değiştirmeyeceğim.”

“Yani, maktulün, kocanız Robert Underhay olmadığına ısrar ediyorsunuz, öyle mi?”

“Gördüğüm ceset kocama ait değildi. O adamı hayatımda ilk kez gördüm.”

“Yapmayın Bayan Cloade, Binbaşı Porter cesedin arkadaşı Robert Underhay’e ait olduğuna ilişkin ifade verdi.”

Rosaleen kuru bir sesle, “Binbaşı Porter yanılıyor,” dedi.

“Bu soruşturmada yemin etmeniz istenmedi Bayan Cloade. Ama birkaç gün sonra başka bir mahkemede, yemin ederek ifade vermek mecburiyetinde kalacaksınız. Gördüğünüz cesedin, kocanıza değil de, tanımadığınız bir adama ait olduğuna yemin edebilecek misiniz?”

“Evet, gördüğüm cesedin kocama ait olmadığına, onun ilk kez gördüğüm bir yabancı olduğuna her zaman yemin edebilirim.”

Bütün bunları gayet sakin bir sesle söylemişti. Gözlerini kırpmadan sorgu yargıcının yüzüne bakıyordu.

“Peki, oturabilirsiniz.”

Yargıç gözlüklerini çıkararak jüriye döndü.

Jüriye orada maktulün nasıl öldüğüne karar vermek için bulunduklarını anımsatarak sözlerine başladı. Bu olayda durum apaçık ortadaydı. Bu ölüm kaza veya intihar olamazdı. Kasıtsız öldürme gibi bir durum da söz konusu değildi. Adamın kasıtlı, önceden

planlanmış bir cinayete kurban gittiği anlaşılıyordu. Ölen adamın kimliğiye henüz tam olarak saptanamamıştı.

Sağlam karakteri ve dürüstlüğüyle tanınan, sözüne güvenilir bir tanık, cesedin, eski arkadaşı Robert Underhay'e ait olduğunu söylemişti. Öte yandan Robert Underhay'in öldüğü, Afrika'daki otoritelerce tasdik edilmiş ve bu konuda herhangi bir şüpheye yer olmadığı kanısına varılarak hiçbir araştırma yapılmamıştı. Binbaşı Porter'ın ifadesinin aksine, Robert Underhay'in dul karısı, Bayan Gordon Cloade'se verdiği ifadede cesedin ilk kocası Robert Underhay'e ait olmadığını ileri sürmüştü. Bunlar birbirine zıt ifadelerdi. Maktulün kimliği saptanamamış olsa da dinlenen ifadeler ve gösterilen kanıtlar doğrultusunda bu cinayeti kimin işlemiş olabileceği konusu irdelenebilirdi. Kanıtlar her ne kadar belirli bir kişiyi işaret ediyor olsa da, kesin yargıya varmadan tüm detayların iyice gözden geçirilmesi gerekirdi. Birincisi söz konusu şahıs cinayet saatinde o civardaydı. Eğer kanıtlar tatminkâr değilse verilecek en iyi karar, hiç kuşkusuz bunu "kimin işlediği bilinmeyen kasıtlı cinayet" olarak nitelendirmek olacak, bu da polisin araştırmalarına devam etmesinin yolunu açacaktı.

Yargıç bu da açıklamalarının ardından jüri üyelerinden bir karara varmalarını istedi.

Jürinin karar vermesi kırk beş dakika sürdü.

Jüri, bu ölümün tasarlanmış bir cinayet olduğuna ve bu cinayetin David Hunter tarafından işlendiğine karar vermişti.

5. BÖLÜM

Sorgu yargıcı özür dilercesine, “Böyle bir karar vereceklerini biliyordum,” dedi. “Önyargılar işte. “Duygular mantığın önüne geçti.”

Duruşmanın ardından yargıç, başkomiser, Başmüfettiş Spence ve Hercule Poirot oturmuş, konuşuyorlardı.

Başkomiser, “Siz elinizden geleni yaptınız,” dedi.

Spence kaşlarını çatarak, “Bir karar vermek için henüz vakit çok erken,” dedi. “Üstelik bu durum işimizi engelliyor. Bu arada Mösyö Hercule Poirot’yu tanıyorsunuz, değil mi? Kendisi Binbaşı Porter’ı bulan kişi.”

Yargıç hafifçe gülümseyerek, “İsminizi duymuştum, Mösyö Poirot,” dedi. Poirot alçakgönüllü görünmek girişiminde bulunduyorsa da bunda başarılı olamadı.

Spence, “Mösyö Poirot da bu olayla yakından ilgileniyor,” diye ekledi.

Poirot, “Evet, gerçekten öyle,” dedi. “Ben bu olaya, nasıl diyeyim daha olay meydana gelmeden karıştım.”

Sonra meraklı bakışlar karşısında kulüpteki sahneyi ve Robert Underhay’in ismini ilk, ne şekilde duyduğunu anlattı.

Başkomiser, düşünceli bir tavrıyla, “Ceza mahkemesi başladığı zaman bu da Porter’ın iddialarını destekleyen bir nokta olarak dikka-

te alınacaktır,” dedi. “Demek oluyor ki, Underhay gerçekten de sözde bir ölüm *planladı* ve Enoch Arden ismini kullanacağını söyledi.”

Ve başkomiser kendi kendine mırıldandı.

“İyi de bunu kanıt olarak kullanabilir miyiz? Bu kayıtlarda ölü görünen bir adamın ifadesi olarak ilginç ve yol gösterici, ama bizim için gerekli olan somut kanıtlar, fikirler değil. Salı akşamı, David Hunter’ı Stag Han’da ya da o civarda gören birini bulabilseydik...”

Başkomiser kaşlarını çatarak, “Bunun çok zor olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Poirot gülümseyerek, “Benim ülkemde olsaydı çok kolay olurdu,” dedi. “Orada akşamüzerleri herkesin buluşup, kahvesini içip sohbet ettiği küçük kafeler vardır. Ama İngiltere kırsalında...”

Spence başını salladı.

“Evet, bu yörede yaşayanların çoğu erkenden evlerine çekilir ve dokuz haberlerini dinlerler. Kulüplere gidenlerse kapanana dek oradan çıkmazlar. Sekiz buçukla on arasında sokaklarda hiç kimseye rastlayamazsınız. Yollar ıssızdır.”

Başkomiser söze karışarak, “Katil bunu hesaba katmış olmalı,” dedi.

Spence, “Evet, olabilir,” dedi. Yüzünde üzgün bir ifade vardı.

Bir süre sonra başkomiserle sorgu yargıcı oradan ayrıldılar. Spence ve Poirot yalnız kalmışlardı.

Poirot samimi bir ses tonuyla, “Bu durum hoşunuza gitmiyor, değil mi?” diye sordu.

Spence, “Şu genç adam beni çok endişelendiriyor,” dedi. “Bu gibiler konusunda kesin bir yargıya varmak çok zor. Suçsuz oldukları zaman suçlu gibi davranıyorlar, suçlu oldukları zamansa insanın gözüne gökten inmiş bir melek gibi görünebiliyorlar.”

Poirot, “*Onun suçlu olduğunu* mu düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Ya siz, aksini mi düşünüyorsunuz?”

Poirot ellerini umutsuzca iki yana açtı.

“Ben yalnızca sizin onun hakkında ne düşündüğünüzü bilmek isterdim, onun aleyhindeki delillerin güvenilirliğini?”

“Olasılıkları mı yoksa yasal çerçeveyi mi soruyorsunuz?”

Poirot başını salladı.

“Olasılıklar beni daima daha çok ilgilendirir.”

Spence, “Örneğin şu çakmak konusu beni rahatsız ediyor,” dedi.

“Onu nerede buldunuz?”

“Cesedin altında.”

“Üzerinde parmak izi var mı?”

“Hayır, hiçbir iz yok.”

Poirot, “Aha!” dedi.

“Evet, bu benim de hoşuma gitmiyor. Sonra öldürülen adamın saati tam 21.10 da durmuştu. Bu adli tıp raporuyla da Rowley Cloade’in Underhay’in ona beklediği kişinin birkaç dakika sonra gelebileceğini söylediğine ilişkin ifadesiyle de uyuyor! Herhalde adam gelememezlik yapmadı!”

Poirot başını salladı.

“Evet, her şey apaçık ortada, hatta fazla ortada.”

“Sonra Underhay’in ortadan kaldırılması yalnızca iki kişinin işine geliyordu: David Hunter ve kız kardeşi. Cinayet için nedeni olan yegâne kişi o (ya da kız kardeşi!). Tabii adamın onu buraya kadar izleyen bir yabancı ya da hayalet tarafından, bilmediğimiz bir nedenle öldürüldüğünü varsaymazsak, tabii bu yok denecek kadar zayıf bir ihtimal.”

“Evet, sizinle kesinlikle hemfikirim.”

“Warmsley Vale sakinlerinden hiçbirinin bu cinayetten bir çıkarı olması mümkün değil, tabii tuhaf bir rastlantı sonucunda geçmişte bir şekilde Underhay’le ilişkisi olan biri (Hunter’lar dı-

şında) burada yaşamıyorsa. Hiçbir zaman olasılıkları, rastlantıları yok saymam, ama bunu gösterebilecek en ufak bir iz ya da ipucuna rastlamadım. Adam David Hunter’la kız kardeşi dışında burada yaşayan herkes için tamamen yabancı.”

Poirot yeniden başını salladı.

“Cloade aile fertlerinden herhangi birinin bu adama bir kötülük yapması olanaksız. Underhay onlar için çok değerliydi. Elllerinden gelse onu gözlerinin önünden ayırmaz, yaşatmak için ne gerekiyorsa yaparlardı. Underhay’in sağ olması demek, büyük bir servetin, ailenin bireyleri arasında paylaştırılması anlamına geliyordu.”

“Tamamen haklısınız, *mon ami*.⁽¹⁾ Sizinle kesinlikle aynı görüşteyim. Cloade ailesi elbette ki Robert Underhay’in sağ olmasını isterdi.”

“Böylece dönüp dolaşıp yeniden aynı noktaya, David Hunter ve kız kardeşinden başka Underhay’in ölümünden çıkar sağlayabilecek kişi olmadığı noktasına geliyoruz. Rosaleen Cloade o gün Londra’daymış. Ama David Hunter’ın aynı gün Warmasley Vale’de olduğunu biliyoruz. 17.30’da Warmasley Heath İstasyonu’nda trenden inmiş.”

“Evet, cinayet işlemesi için bir neden var, üstelik o gün saat 17.30’dan bilemediğimiz bir zamana kadar da Warmasley Vale’de kalmış.”

“Kesinlikle. Şimdi Beatrice Lippincott’un öyküsünü ele alalım. Ben o kadının anlattıklarına inanıyorum. Tabii biraz abartmış olabilir, ama sonuçta o da insan.”

“Haklısınız, aynen öyle.”

“Onu çok eskiden tanıdığımı bir tarafa bıraksak bile, anlattığı bazı şeyleri uydurmuş olması olanaksız. Örneğin Robert Underhay’in ismini o zamana kadar hiç duymamış olduğundan emi-

(1) Arkadaşım

nim. Dolayısıyla onun iki erkek arasında geçen konuşmaları doğru olarak iletmişine, David Hunter'ın yalan söylediğine inanıyorum.”

Poirot, “Bence de öyle,” dedi. “Beatrice Lippincott kesinlikle güvenilir bir tanık.”

“O zaman anlattıklarının doğru olduğunda hemfikiriz. Sizce David’le kardeşinin Londra’ya gitme nedenleri ne olabilir?”

“Beni en çok düşündüren konulardan biri de bu.”

“Sanırım mirasa ilişkin koşulları biliyorsunuz. Rosaleen ömrü boyunca Gordon Cloade’in servetinin geliriyle yaşamak durumunda. Sanırım bin sterlin dışında anaparaya el sürmesi yasak. Ama mücevherler filan... tamamen onun tabii. Rosaleen Londra’ya gider gitmez ilk iş en kıymetli mücevherlerinden birkaçını alıp Bond Sokakı’ndaki bir kuyumcuya götürmüş ve satmak istemiş. Yani hemen yüksek miktarda nakit para bulmaya çalışmış, başka bir deyişle şantajcı için para temin etmeye çalışmış.”

“Sizce bu David Hunter’ın aleyhinde bir kanıt mı?”

“Tabii, sizce öyle değil mi?”

Poirot başını salladı.

“Kanıt olduğu kesin de bu ancak şantaj yapıldığını kanıtlar. Ama bir cinayete teşebbüsü... hayır. Her iki olasılığı bir arada kabul edemeyiz, *mon cher*. Genç adam ya şantaj karşısında para ödeyecekti ya da şantajcıyı öldürecek. Olayların seyrinden anlaşılan parayı ödemeye razı olduğu.”

“Evet, evet, belki öyle de... ama sonradan fikrini değiştirmiş de olabilir.”

Poirot omuzlarını silkti.

Başmüfettiş Spence düşünceli bir havada, “Bu tipleri bilirim,” dedi. “Savaş zamanında David gibiler aranan insanlardır, çok işe yararlar, hiçbir şeyden korkmazlar ve büyük kahramanlıklar gösterirler. Cesaretleriyle, cüretkârlıklarıyla, pervasızlıklarıyla, gözü

karalıklarıyla sivrilirler. Her tür riski göze alırlar. Bu tipler savaşta kahraman olurlar. Ama barışta... evet, barış zamanında bu gibi tiplerin büyük çoğunluğunun sonu hapis olur. Heyecanı severler, dürüst işlerde çalışamazlar, toplumu umursamazlar ve insan yaşamına da değer vermezler.”

Poirot başını salladı.

Spence, “İnanın bana,” diye ekledi. “Bu tipleri çok iyi *tanırım*.” Birkaç dakika kadar ikisi de konuşmadılar.

Neden sonra Poirot, “*Eh bien*,” dedi. “Karşımızda tipik bir katil olduğu konusunda hemfikiriz. Ama hepsi bu. Bu bizi bir noktaya götürmüyor.”

Spence meraklı gözlerle Poirot’nun yüzüne baktı.

“Bu olay çok ilginizi çekiyor, değil mi Mösyö Poirot?”

“Evet.”

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Doğrusu bunu ben de bilmiyorum.” Poirot ellerini iki yana açtı. “Belki de iki yıl önce o korkunç bombardıman sırasında dinlediğim öykü beni etkiledi. O gün korkudan midem kasılmış bir halde bir kenara sinmiş oturuyordum (Aslında belli etmemeye çalışsam da pek soğukkanlı ve cesur sayılmam.). Evet, işte o gün ben de midem berbat bir halde kulüpte oturmuş...” Poirot eliyle midesini işaret ederek sözlerini vurguladı. “Binbaşının uzun uzun anlattıklarını dinliyordum. Aslında onu benden başka dinleyen de yoktu. Bense böylece sanki bomba gürültülerini unutmak istiyordum, üstelik sıkıcı da olsa adamın anlattıkları bana ilginç gelmişti. Nedendir bilmem ama günün birinde adamın anlattıklarından bir şeyler çıkabileceğini düşündüm. Nitekim *oldu* da.”

“Hiç beklenmeyen oldu, değil mi?”

Poirot, “Aksine,” dedi. “Beklediğim oldu. İşin ilginç yanı da bu zaten.”

Spence kuşkuyla, “Yani cinayet olmasını mı bekliyordunuz?” diye sordu.

“Hayır, hayır! Şöyle düşündüm diyelim: Dul kalan bir kadın yeniden evlenebilir. Böyle bir durumda ya ilk koca sağsa? Evet, ilk koca sağ. Yeniden ortaya çıkabilir mi? Evet, *çıktı*. Böyle bir durumda şantaj yapılabilir mi? Şantaj *yapıldı*. Bu durumda şantajcının susturulma olasılığı var mıdır? *Ma foi*, susturuldu.”

Poirot, Spence’i şüpheli gözlerle süzerek, “Aslında bu olağan bir durum,” dedi. “Şantaj olayları genellikle cinayetle sonuçlanır.”

“Demek sizce bu ilginç bir olay değil?”

“Görünürde hayır. Ama gerçekte durum çok farklı, çünkü bu olay çok ilginç, bu olayda *her şey ters, yanlış*.”

“Yanlış mı? *Yanlış* derken ne demek istiyorsunuz?”

“Yani, hiçbir şey olması gereken yerde değil, öğrendiklerimiz yerli yerine oturmuyor.”

Spence donup kalmıştı. Kısa bir tereddüdün ardından, “Başmüfettiş Japp her zaman sizin anlaşılması zor bir zihin yapınız olduğunu söylerdi,” dedi. “Bana size ters gelen şeylerden birini söyler misiniz?”

“Şey, örneğin şu öldürülen adam... onun o şekilde ölmemesi lazımdı.”

Spence onun ne dediğini anlamamıştı. Umutsuzca başını salladı.

“Size öyle gelmiyor mu? Oh, belki de biraz abartıyorum. O zaman olaya bir de başka bir noktadan bakalım. Underhay, Stag Han’a geliyor ve David Hunter’a mektup yazıyor. Hunter da bu mektubu ertesi sabah kahvaltı ederken alıyor, buraya kadarı doğru mu?”

“Evet, tamam. Kendisi de Arden’den mektup aldığını kabul ediyor zaten.”

“Bu mektup Underhay’in Warmesley Vale’e geldiğinin ilk işareti, değil mi? Peki bunun üzerine David ilk iş ne yapıyor: *Kız kardeşini Londra’ya gönderiyor*.”

Spence, “Bunda anlaşılmayacak bir şey yok,” dedi. “Yalnız kalıp, işleri istediği şekilde özgürce halletmek istemiş olabilir. Belki kız kardeşinin kırılganlığından korkuyordu, zayıf davranacağından. İdarenin tamamen onda olduğunu unutmayın. Bayan Cloade’i parmağının ucunda oynatıyordu.”

“Oh, evet, bu belli. Neyse kız kardeşini Londra’ya gönderiyor ve kendisi de Enoch Arden denilen bu adamı görmeye gidiyor. İki adamın neler konuştuğunu Beatrice Lippincott’un anlattıklarından biliyoruz. Bir şey açık. David Hunter *konuştugu adamın Robert Underhay olup olmadığından emin değilmiş. Bundan şüphelenmiş, ama gerçeği bilmiyormuş.*”

“Ama bunda tuhaf bir taraf yok Mösyö Poirot. Rosaleen Hunter, Robert Underhay’le Cape Town’da evlenmiş ve sonra da onunla beraber Nijerya’ya gitmiş. David Hunter eniştesini hiç görmemiş. Dolayısıyla doğal olarak Arden’in Underhay olabileceğinden şüphelense de, konuştuğu adamın Robert Underhay olup olmadığını *bilemezdi, çünkü hiç görmemişti.*”

Poirot düşünceli bir ifadeyle Başmüfettiş Spence’e baktı.

“Yani size bunda tuhaf gelen bir şey yok mu?”

“Ne demek istediğinizi anlıyorum. Underhay neden doğruyu *söylemedi*, bunu merak ediyorsunuz, değil mi? Eh, bu da anlaşılmayacak bir şey değil. Saygın insanlar dalavereli işler yaparken hiç değilse görünüşü kurtarmak isterler. Sanki olayla hiç ilgileri yokmuş gibi davranmaya kalkarlar, bilmem anlatabiliyor muyum? Hayır, bu hiç de anlaşılmayacak bir şey değil. Bu gibi işlerde insan doğasını dikkate almak gerekir.”

Poirot, “Evet,” dedi. “İnsan doğasının yaradılışı tuhaftır. Bu olayla ilgilenmemin asıl nedeni belki de bu. Mahkeme salonunda etraftaki insanları, özellikle de Cloade’leri inceledim. Hepsi ortak bir çıkarın etrafında birleşmişlerdi; halbuki karakterleri, düşünce-

leri, duyguları o kadar farklıydı ki. Yıllardan beri ailenin beyni, güçlü adamı Gordon Cloade'e bağlı olarak yaşamlarını sürdürmeye alışmışlardı. Asla tamamen onun kontrolünde olduklarını söylemiyorum elbette. Hepsinin kendilerine özgü bir yaşantıları vardı. Ama bilinçli ya da bilinçsiz, arkalarını ona dayamaya alışmış, her başları sıkıştığında ondan medet ummuşlardı. Şimdi size soruyorum, başmüfettiş *dolandığı meşe ağacı kesildiği zaman, sarmaşığa ne olur?*

Spence, "Bu sorunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum, bu benim cevaplandırabileceğim bir soru değil," dedi.

"Öyle mi dersiniz? Bence çok yakından alakalı. Karakter, *mon cher*, asla aynı kalmaz. Ya kuvvetlenir ya da zayıflar. Bir insanın ne olduğu ancak sınanırsa anlaşılır, bu ayaklarınızın üstünde durmayı başardığınız ya da düştüğünüz andır."

Spence şaşkın gözlerle Poirot'ya bakıyordu.

"Nereye varmak istediğinizi anlayamıyorum Mösyö Poirot," dedi. "Her neyse, Cloade'lerin durumu düzelecek artık. Yasal işlemler tamamlanınca mirastan paylarını alacaklar."

Poirot bu işlerin zaman alacağını söyledi ve ekledi.

"Ayrıca daha Bayan Cloade'in ifadesinin de çürütülmesi gerekiyor. Sonuçta bir kadın kocasını gördüğü zaman muhakkak tanır."

Başını hafifçe yana yatırarak soran gözlerle iriyarı başmüfettişe baktı.

Spence alaycı alaycı gülümsedi.

"Ama birkaç milyonluk bir servetin gelirinden olmaktansa eski kocasını tanımamak daha uygun gelebilir, değil mi? Ayrıca madem bu adam Robert Underhay değildi, neden öldürüldü?"

Poirot, "Bu gerçekten ilginç bir soru," diye mırıldandı.

6. BÖLÜM

Poirot çatık kaşlarla karakoldan ayrıldı. Adımları giderek ağırlaşıyordu. Pazar meydanında durarak etrafına bakındı. İşte karşısında aşınmış pirinç tabelasıyla Doktor Cloade'in evi, biraz ileride de postane görölüyordu. Yolun diğer tarafında Jeremy Cloade'in evi vardı. Tam önünde tüm ihtişamıyla, sanki Protestanlığın önemini vurgularcasına Cornmarket'e bakan St. Mary Protestan Kilisesi ve onun biraz yan tarafında, arkada da çok daha küçük ve gösterişsiz olan Katolik kilisesi görölüyordu.

Poirot, içinden gelen bir sesi dinleyerek ağır adımlarla Katolik kilisesinin bahçesinden geçti ve kapıdan içeri girerek şapkasını çıkardı. Mihrabın önünde haç çıkardıktan sonra, tam sandalyelerden birinin arkasında yere diz çöküp bir dua mırıldanırken, hıçkırığa benzeyen bir ses duyarak etrafına bakındı.

Ön tarafta siyahlar giyinmiş bir kadın, yere diz çökmüş ve yüzünü elleriyle örtmüştü. Bir süre sonra doğruldu ve için için ağlamayı sürdürerek kapıya doğru yürümeye başladı. Poirot şaşkın gözlerle onu izledikten sonra birden kalkarak arkasından gitti. Kadını tanımıştı; bu, Rosaleen Cloade'di.

Genç kadın dışarıya çıkmadan önce sahanlıkta bir süre durdu ve sakinleşmeye çalıştı. Bu sırada Poirot ona yetişmiş ve

yumuşak bir sesle konuşmaya başlamıştı. “Madam, size yardım edebilir miyim?”

Genç kadın hiç de şaşırılmış görünmüyordu. Yine de üzgün bir çocuk içtenliğiyle, “Hayır,” diye mırıldandı. “Bana kimse yardım edemez.”

“Başınız dertte, değil mi?”

Rosaleen, “David’i götürdüler...” dedi. “Yalnız kaldım. O adamı onun öldürdüğünü söylüyorlar. Ama o öldürmedi! O öldürmedi!”

Birden, başını kaldırıp Poirot’nun yüzüne baktı ve, “Bugün soruşturma sırasında mahkeme salonundaydınız,” dedi. “Sizi orada gördüm!”

“Evet, oradaydım. Size yardım edebilirsem çok mutlu olacağım madam.”

“Çok korkuyorum. David yanımdayken güvendeydim. Ama onu tutukladılar, yalnız kaldım. Korkuyorum. David hepsinin beni öldürmek istediğini söyledi. Bu korkunç bir şey, ama belki de doğru.”

“İzin verin size yardım edeyim madam.”

Genç kadın başını salladı.

“Hayır, bana hiç kimse yardım edemez. Günah bile çıkaramadım. İşlediğim günahların yükünü tek başıma taşımalıyım. Tanrı’nın bile bana acıyacağını sanmıyorum artık, ondan bile beni bağışlamasını isteyemem.”

Hercule Poirot, “Tanrı kendisine inananları bağışlar,” dedi. “Bunu asla unutma.

Genç kadın yeniden, ıstırap dolu bakışlarla Poirot’yu süzdü.

“Günah çıkarmalıyım,” dedi. “İtiraf etmek zorundayım. Bunu bir yapabilsem...”

“Neden yapamıyorsunuz? Kiliseye bunun için gelmiştiniz, değil mi?”

“Buraya huzur bulmaya geldim, sadece biraz huzur. Ama benim huzura kavuşmam mümkün değil. Ben çok büyük bir günah işledim. Günahkâрім.”

“Hepimiz günahkâрім.”

“Ama siz itiraf edebilir, pişman olduğunuzu söyleyebilir, bağışlanmayı dileyebilirsiniz.” Elleriyle yüzünü örttü. “Oh, söylediğim yalanlar! Söylediğim yalanlar...”

“Kocanız hakkında mı yalan söylediniz? Robert Underhay hakkında mı? Öldürülen adam kocanız Robert Underhay’di, değil mi?”

Genç kadın sert bir hareketle başını kaldırıp hışımla Poirot’ya baktı. Gözlerinde büyük bir kuşkunun izleri görülüyordu.

“O adam benim kocam *değildi*,” diye bağırdı. “Ona benzemiyordu bile!”

“Ölen adam kocanıza benzemiyordu, öyle mi?”

“Evet öyle.”

“Kocanız *nasıl* bir adamdı? Bana anlatabilir misiniz?”

Genç kadın korku dolu gözlerle ona baktı. Yüzünden panik içinde olduğu anlaşılıyordu. Gözleri korkudan daha da koyulaşmıştı.

“Sizinle daha fazla konuşmak istemiyorum!” diye bağırdı.

Sonra kendini dışarı attı ve koşar adımlarla kilisenin bahçesinden geçerek pazar meydanında kayboldu.

Poirot onu izlemenin yararı olmayacağını bilincindeydi. Bir süre arkasından baktı ve bu konuşmadan tatmin olduğunu belirtecek bir şekilde başını salladı ve, “Demek *öyle*?” diye mırıldandı.

Sonra yine ağır adımlarla meydana doğru yürüdü.

Kısa bir duraksamanın ardından High Sokağı’nı izleyerek sokağın sonundaki son bina olan Stag Han’a ulaştı.

Han'ın kapısında Rowley Cloade ve Lynn Marchmont'a rastladı.

Poirot genç kızı ilgiyle inceledi. Güzel bir kız, diye düşündü. Zeki de. Ama benim hoşlandığım tiplerden değil. Ben kadınların daha yumuşak, daha feminen olmalarını isterim. Lynn Marchmont modern, güçlü, kendi kararlarını vermekten hoşlanan, feminist bir kadın. Bu tipler kendilerini fazla düşünür, ağızlarına geleni söyler, cüretkâr ve pervasız erkeklerden hoşlanırlar.”

Rowley, “Size minnettarız Mösyö Poirot,” dedi. “Gerçek bir sihirbazdan farkınız yoktu!”

Poirot, zaten benim yaptığım da bir anlamda sihirbazlıktı, diye düşündü. Yanıtını bildiğin bir soru sorulunca, yanıtı dileğin gibi süsleyip göz boyayabilirsin. Binbaşı Porter'ı gerçek bir sihirbazın şapkadan tavşan çıkarması kadar kolay bir numarayla yoktan var edip basit bir insan olan Rowley Cloade'in ona minnettar olmasını sağlamıştı.

Rowley, “Bunu nasıl başardığınıza bir türlü akıl erdiremiyorum doğrusu,” dedi.

Poirot'nun ona açıklama yapmak gibi bir niyeti yoktu. Ne de olsa o da insandı. Hiçbir sihirbaz yaptığı oyunların sırrını açıklamazdı.

Genç adam, “Lynn ve ben size çok derin bir minnet duyuyoruz,” diye ekledi.

Poirot, Lynn Marchmont hiç de minnettar görünmüyor, diye düşündü. Kızın gözlerinde gergin bir ifade vardı ve parmaklarını sinirli bir şekilde açıp kapıyordu.

Rowley, “Bu evlendiğimizde yaşantımızın da çok daha iyi koşullar altında başlamasını sağlayacak,” dedi.

Lynn sert bir sesle, “Nereden biliyorsun?” dedi. “Parayı bize vermeden önce daha bir sürü formalite çıkaracaklardır.”

Poirot nazikçe, “Ne zaman evleniyorsunuz?” diye sordu.

“Haziranda.”

“Ne zamandan beri nişanlısınız?”

Rowley, “Hemen hemen altı yıldır,” dedi. “Lynn daha yeni terhis oldu.”

“Askerlik yapan kadınların evlenmesi yasak mıydı?”

Lynn kısaca, “Yurtdışında görevdeydim,” diye yanıt verdi.

Rowley’nin kaşlarını çattığı Poirot’nun gözünden kaçmamıştı.

Genç adam, “Haydi gidelim Lynn,” dedi. “Herhalde Mösyö Poirot da şehre dönecektir.”

Poirot gülümseyerek, “Hayır,” dedi. “Şehre dönmeyeceğim.”

“Neden?”

Rowley şaşırmış, olduğu yerde kalakalmıştı.

“Kısa bir süre burada, Stag Han’da kalacağım.”

“Ama... ama neden?”

Poirot sakın sakın, “*C’est un beau paysage,*”⁽¹⁾ dedi.

Rowley ne söyleyeceğini bilemez gibiydi. “Tabii, şey... Yani... şey işiniz yok muydu?”

Poirot hafifçe gülümseyerek, “Şimdiye kadar çok çalıştım ve epeyce para biriktirdim,” dedi. “Onun için sürekli çalışmak zorunda değilim. Artık canım nerede isterse orada kalabilir ve istediğim kadar tatil yapabilirim. Şu anda canım Warmesley Vale’de kalmak istiyor, burası hoşuma gitti.”

Lynn Marchmont başını kaldırmış, meraklı gözlerle Poirot’ya bakıyordu. Rowley’ye her nedense sıkılmış görünüyordu.

“Herhalde golf oynamaktan hoşlanırsınız,” dedi. “Warmesley Heath’de çok daha iyi bir han var. Burası çok sıkıcı bir yerdir.”

Poirot, “Ama beni ilgilendiren şeyler Warmesley Vale’de var,” dedi.

(1) Manzara çok güzel.

Lynn, Rowley'nin kolunu tuttu ve, "Haydi Rowley, gidelim artık," dedi.

Genç adam isteksiz adımlarla onu izledi. Biraz ilerlediler. Daha sonra Lynn kapıda durdu. Rowley'yi orada bırakarak birden döndü ve Poirot'nun yanına geldi. Kısa bir tereddüdün ardından çok kısık bir sesle, "Soruşturmadan sonra David Hunter'ı tutukladılar," dedi. "Yaptıkları doğru muydu acaba?"

"Jürinin kararından sonra başka seçenekleri yoktu matmazel."

"Cinayeti onun işlediğine inanıyor musunuz?"

"Ya siz?"

O sırada Rowley de yanlarına gelmişti. Yüzünde bir poker oyuncusunun ciddiyeti ve ifadesizliği vardı.

Lynn, "Hoşça kalın Mösyö Poirot," dedi. "Yine görüşeceğimizi umuyorum."

Poirot kendi kendine, "Acaba?" diye mırıldandı.

Daha sonra içeri girerek Beatrice Lippincott'la konuştu ve bir oda ayırttıktan sonra yeniden dışarı çıktı.

Ağır ağır yürüyerek Doktor Lionel Cloade'in evine gitti.

Kapıyı açan Kathie Cloade onu görünce şaşkınlıktan bir iki adım geriye gitti.

"Oh! Mösyö Poirot!"

Poirot hafifçe eğilerek onu selamladı ve, "Nasılsınız madam," dedi. "Size saygılarımı sunmaya geldim."

"Buyrun, sizi gördüğüme çok memnun oldum. Evet, şey... lütfen içeri girin. Oturmaz mısınız? Madam Blavatsky'ye söyleyeyim de gelsin. Bir fincan çay içersiniz, değil mi? Yalnız korkarım kek pek taze değil. Peacocks'a gidip tazesini alacaktım; orada çarşamba günleri çok güzel ve taze reçelli kek bulunuyor, ama bugünkü soruşturma yüzünden evin düzeni altüst oldu, bu doğal değil mi?"

Poirot, birkaç kelimeyle ona hak verdiğini belirtti.

Warmsley Vale’de kalacağını söylediği zaman Rowley’nin sıkıntıyla yüzünü buruşturduğu gözünden kaçmamıştı. Kathie yengenin tavırları da ondan farklı sayılmazdı. Poirot’ya kaygı hatta korkuyla bakıyordu. Birden hafifçe ileri doğru eğilerek çok kısık bir sesle, “Daha önce gelerek size gelip, danıştığımı kocama söylemeyeceksiniz, değil mi?” diye fısıldadı.

“O konuda dudaklarım mühürlü madam.”

“Yani, şey... size geldiğim zaman tabii ki zavallı adamın –Underhay’in– ah, çok trajik, Warmsley Vale’de olduğunu bilmiyordum. Bence bu *olağanüstü* bir rastlantı.”

Poirot, “Bence ruhlar sizi doğrudan Stag Han’a yöneltseydi, çok daha iyi olurdu,” dedi.

Kathie yenge ruhlardan bahsedildiğini duyunca gevşemişti.

“Ruhlar âleminde olanlara akıl sır ermez,” dedi. “Her şeyin bir amacı olduğuna inanıyorum Mösyö Poirot. Siz de öyle hissetmiyor musunuz? Daima bir *amaç* vardır, değil mi?”

“Evet haklısınız madam. Şu anda sizin evinizde olmamın bile bir amacı var.”

“Oh, öyle mi?” Bayan Cloade şaşırmış görünüyordu. “Tabii, elbette gelişinizin hiç şüphesiz bir nedeni vardır. *Tabii* artık Londra’ya dönüyorsunuz!”

“Hayır, şimdilik buradayım. Birkaç gün Stag Han’da kalacağım.”

“Stag Han’da mı? Ah, Stag Han’da! Ama orası... şey, Mösyö Poirot, acaba bu yaptığınız *akıllıca* mı?”

Poirot ciddi bir ifadeyle, “Stag’a yönlendirildim,” dedi.

“Yönlendirildiniz mi? Nasıl yani?”

“Beni yönlendiren *siz* oldunuz.”

“Ah, ama ben öyle bir şey... yani ben bilemiyorum ki... hiçbir fikrim yok, bu olanlar çok korkunç, değil mi?”

Poirot üzüntüyle başını salladı ve, “Biraz önce Bay Rowley Cloade ve Bayan Marchmont’la karşılaştım,” dedi. “Duyduğuma göre yakında evleneceklermiş.”

Kathie yenge konunun değişmesinden mutlu olmuştu.

“Lynn çok tatlı bir kızdır,” diye bağırdı heyecanla. “Çok da akli başında. İyi de hesap yapıyor. Bense hesaptan kitaptan hiç anlamam, her şeyi karıştırırım. Kafam darmadağın. Ama insanın yakınında onun gibi birinin bulunması olağanüstü bir şey. Başım ne zaman derde girse hemen yardımına koşar ve işleri yoluna koyar. Sevgili Lynn, umarım çok mutlu olur. Rowley de çok iyi bir genç, ama, biraz donuk, sıkıcı bir tip. Tabii Lynn gibi dünyanın pek çok yerini görmüş olan bir kız için. Rowley savaş süresince çiftlikten hiç ayrılmadı, bu onun suçu değildi, burada kalıp tarım yapmasını hükümet istedi. Bu *doğru*du da. Bu yüzden ileri görüşlü bir insan olamadı, hep dar bir çerçeve içinde kaldı...”

“Altı yıl birbirini tanımak için iyi bir süre.”

“Orası öyle! Ama askerlik yapmış olan genç kızlar evlerine döndükleri zaman sıkılıyorlar ve eski hareketli yaşamlarını arıyorlar. Bu arada karşılarına maceraperest bir erkek çıktığında da...”

“David Hunter gibi biri mi?”

“Onların arasında hiçbir şey yok.” Kathie yenge heyecanlanmıştı. “*Hiçbir şey yok. Bundan kesinlikle eminim. Katil* olduğu anlaşılan bu adamla aralarında bir şey olsaydı bu ne korkunç bir şey olurdu, değil mi? Üstelik kendi dayısı yasaları koruyan biriyken! Oh, hayır Mösyö Poirot, çok rica ediyorum, Lynn’le David arasında bir yakınlık olduğunu düşünmeyin, aklınızdan çıkarın bunu. Zaten onlar ne zaman karşılaşsalar tartışıyorlar. Bence... Tanrım, sanırım kocam geliyor! Sizden tekrar rica ediyorum Mösyö Poirot, ilk görüşmemizle ilgili tek bir sözcük bile *etmeyin* ona. Zavallı kocacığım bir şeyler sezerse o kadar sinirlenir ki.” Soluk bile almamıştı ki eşi

içeri girdi. Ah Lionel bak, Mösyö Poirot geldi. Kendisi cesedi teşhis etmesi için Binbaşı Porter'ı köye getiren kişi. Bundan dolayı size minnettarız Mösyö Poirot."

Doktor Cloade yorgun ve çökmüş görünüyordu. Soluk mavi gözlerini bir süre kararsızca odanın içinde dolaştırdı.

"Hoş geldiniz Mösyö Poirot, Londra'ya mı dönüyorsunuz?"

Poirot, *mon dieu*⁽¹⁾ bu da beni Londra'ya gönderiyor, diye düşündü.

Sonra sabırla, "Hayır, birkaç gün Stag Han'da kalacağım," dedi.

"Stag'da mı?" Lionel Cloade kaşlarını çattı. "Demek öyle? Herhalde polis sizden bir süre daha burada kalmanızı istedi."

"Hayır. Bu benim kendi seçimim."

"Gerçekten mi?" Doktorun gözlerinde bir zekâ pırıltısı belirdi. "Demek sizi tatmin etmeyen bir şey var?"

"Neden böyle düşünüyorsunuz Doktor Cloade?"

"Haydi canım! Haksız mıyım?" Bayan Cloade, çay getirmek için odadan çıktı. Doktor sözlerini sürdürdü. "Sanırım bir terslik hissettiniz."

Poirot şaşırılmıştı.

"Bu şekilde konuşmanız çok tuhaf. Siz de mi öyle hissediyorsunuz?"

Cloade duraksadı.

"Şey, hayır, pek değil... yani bana olanlar biraz *gerçekdışı* gibi göründü de, romanlarda şantaj yapanlar genellikle öldürülürler. Gerçek yaşamda da öyle midir? Belki buna evet diyebiliriz. Ama bana yine de bir şeyler normal değilmiş gibi geliyor."

"Olayda sizi tıbbi açıdan tatmin etmeyen bir şey mi var? Bunu bir dost olarak soruyorum, resmi bir soru değil."

(1) Tanrım

Doktor Cloade düşünceliydi.

“Hayır, böyle bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Evet, bir şey var. Olmalı. Bunu anlıyorum.”

Poirot isterse sesiyle karşısındakini neredeyse hipnotize ederdi.

Doktor Cloade kaşlarını çattı ve kısa bir duraksamanın ardından konuşmaya başladı.

“Aslında polis vakaları konusunda hiç deneyimim yok. Tıbbi bulgular genelde meslekten olmayanların ya da romancıların sandığı kadar kesin, değişmez şeyler değildir. Bizler yanılabiliriz, tıp yanılabilir. Teşhis dediğiniz nedir ki? Sınırlı bir bilgi ve geçmiş deneyimlerde rastlanılan bulgulara dayanarak yapılan bir tahmin. Bakın kızamık konusunda oldukça iddialı olduğumu söyleyebilirim, bu yaşıma gelinceye kadar yüzlerce farklı semptomlar gösteren kızamık hastası gördüm. Her hasta kendisine göre farklı belirtiler gösterebilir. Kızamık konusunda bile hemen hiçbir hasta kitaplarda gördüğünüz tipik belirtileri göstermez. Meslek yaşamımda çok tuhaf olaylarla karşılaştım. Örneğin bir defasında bir kadına apandisit teşhisi kondu ve kadın ameliyat masasına yatırıldığı zaman, neyse ki tam zamanında, hastalığının paratifo olduğu anlaşıldı! Cildi kabarıp, kızaran küçük bir çocuğa, genç ve yeni bir doktor tarafından alerji teşhisi kondu ve bazı vitamin tedavileri tavsiye edildi; ama olayı tesadüfen gören o yörede görevli veteriner evin kedisinde parazit olduğunu ve çocuktaki cilt kızarıklıklarının bundan ileri geldiğini söyledi! Ve haklıydı da.

Doktorlar da herkes gibi önyargıların kurbanı olabilirler. Örneğin bu olayda yerde yüzükoyun yatan bir ceset vardı, yanında sapı kanlı bir çelik maşa duruyordu ve olayın cinayet olduğu açıktı. Kafasına başka bir şeyle vurulduğunu söylemek saçma olurdu. Ama ben kafası bu şekilde parçalanmış pek çok kimse görmemiş olmama rağmen, bu yaraların hiç değilse bir kısmının daha keskin

kenarlı bir şeyle açılmış olduğu kanısına vardım. Zavallının kafasına benim fikrime göre, maşanın yuvarlak ve pürüzsüz topuzuyla değil de, daha keskin kenarlı bir şeyle, örneğin tuğla gibi bir şeyle vurulmuştu.”

“Ama soruşturmada böyle söylemediniz.”

“Hayır, çünkü bundan emin değilim. Adli tıptaki Doktor Jenkins tatmin olmuştu, kendisi saygın bir doktordur ve esas olan da onun fikridir. Ama onu bu düşünceye sevk eden de yine bir önyargı olabilir: cesedin yanında duran maşa. Yaraya bu neden olmuş *olabilir* mi? Evet, *olabilir*. Ama biri size yarayı gösterip ölüme neyin neden olmuş olabileceğini sorsa –gerçi bu söyleyeceklerimin hiçbir önemi ve dayanağı yok ama– belki farklı bir şey söylerdiniz, yani bu adamın kafasına biri bir tuğlayla biri de şu maşa ile vuran iki kişi olduğunu ve...” Doktor birden durdu ve ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi başını salladı. “İnsana saçma geliyor, değil mi Mösyö Poirot?”

“Acaba kenarı keskin bir şeyin üzerine düşmüş olamaz mı?”

Doktor Cloade başını salladı.

“Odanın tam ortasında, tüylü bir halının üzerinde yüzükoyun yatıyordu.”

Doktor karısının odaya girdiğini görünce sustu.

“İşte, Kathie de geldi.”

Kathie yenge elinde tepsi içeri girmişti; tepsinin üzerinde çay takımları, tatsız oldukları ilk anda anlaşılan birkaç çörek, yarım ekmek ve bir de kötü görünümlü reçel kavanozu vardı.

Yaşlı kadın tepsiyi masanın üzerine bırakırken, “Çay da kaynamak üzere,” dedi.

Doktor Cloade bir şeye kızmış gibi homurdanarak odadan çıktı.

“Zavallı Lionel, savaştan sonra sinirleri çok zayıfladı. Çok doktor öldüğü için gereğinden fazla çalışması gerekti. Hiç dinlenemedi.

Gece gündüz demeden çalışıp kendini çok yordu. Bu kadar yorulmasına rağmen hastalanmamasına şaşıyorum. Aslında savaştan sonra emekli olacaktı. Gordon’la konuşup, anlaşılmıştı. Bilmem biliyor musunuz ama kocamın asıl ilgi alanı eski devirlerde ilaç olarak kullanılan bitkilereydi. Gordon ona araştırmalarını sürdürmesi için bir laboratuvar açacaktı. Bu hususta anlaşılmışlardı. Bu konuda kitap yazıyor. Sakin bir hayat yaşamak ve gerekli araştırmaları yapmak istiyordu. Ama Gordon bu şekilde birdenbire ölünce... bugünlerde her şeyin ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz Mösyö Poirot. Hayat pahalılığı ve vergilerin ağırlığı filan. Emekliye ayrılamadı, çalışmak zorunda olmak onu sinirli bir insan yaptı. Bu gerçekten *haksızlık*. Gordon’ın bu şekilde vasiyetnamesini hazırlayamadan ölmesi... bu bizim için gerçekten büyük bir şok oldu. Yaşama inancımı sarstı. Demek istediğim bunda bir anlam, bir *amaç* göremiyorum. Bana bu bir *hataymış* gibi geliyor.”

Birden sustu ve iç çekti. Sonra hafifçe gülümseyerek ekledi.

“Ama diğer taraftan içimi rahatlatan haberler alıyordum. Ruhlar bana sabretmemi, cesaretimi kaybetmememi söylüyorlardı. Bir yol bulunacak diyorlardı. Gerçekten de dedikleri oldu! Şu Binbaşı Porter ortaya çıkıp da duruşmada kendinden emin tavrıyla, öldürülen adamın Underhay olduğunu söylediği zaman o yolun *bulunduğunu* anladım. Her şeyin güzel bir biçimde sonuçlanması ne iyi, değil mi Mösyö Poirot?”

Poirot, “Cinayetin bile,” diye mırıldandı.

7. BÖLÜM

Sert doğu rüzgârı şiddetini artırmıştı. Poirot hafifçe titreyerek, düşünceli bir halde Stag Han'ın kapısından girdi. Holde kimseler görünmüyordu. Salonun kapısını aralayarak içeriye bir göz attı. Orada da kimse yoktu ve şöminedeki ateş sönmek üzereydi. Ayaklarının ucuna basarak üzerinde, *Han Müşterilerine Aittir* yazan kapıya doğru yürüdü. Buradaki şömine yanıyordu, ama ateşin başına oturmuş olan yaşlı bir kadın Poirot'yu sert bakışlarla süzünce dedektif yeniden hole çıkmak zorunda kaldı.

Bir an holde durarak önce camekânlı boş ofise, sonra üzerinde eski stil harflerle *KAHVE ODASI* yazılmış olan kapıya baktı. Poirot küçük hanlara ilişkin deneyimlerinden kahve odasında yalnızca kahvaltıda, o da iğrenç bir kahve verildiğini biliyordu. Hatta o zaman bile kahvenin içine bolca sulu süt karıştırırlardı. Sade, sert bir kahve içmek isteyenin KAHVE ODASI'nda değil de salonda oturması gerekirdi. Akşam saat tam yedide KAHVE ODASI'nda çorba, patatesli biftek ve pudingden oluşan akşam yemeğini yiyebilirdiniz. O zamana dek Stag Han'ın sosyal alanlarına tam bir sessizlik hâkim oluyordu.

Poirot düşünceli bir tavırla merdivenleri çıkmaya başladı. Üst katta kendi kaldığı 11 numaralı odanın bulunduğu tarafa değil, 5 numaralı odanın bulunduğu sağ tarafa döndü ve 5 numaranın önün-

de durdu. Bir an durarak etrafına bakındı. Etraf sessiz ve ıssızdı. Kapıyı açarak içeri süzülürdü.

Polis odadaki çalışmasını bitirmişti. Odanın kısa bir süre önce temizlendiği belliydi. Yerde halı yoktu; büyük olasılıkla yerdeki kalın halıyı temizleyiciye göndermişlerdi. Battaniyeler düzgün bir şekilde katlanmış ve karyolanın ayakucuna konmuşlardı.

Poirot kapıyı kapadıktan sonra etrafına bakındı. Odada insanın ilgisini çekecek hiçbir şey yoktu. Bir kenarda yazı masası, eski klasik stilde maun bir şifonyer, oldukça büyük maun bir gardırop (Herhalde bu 4 numaraya açılan kapıyı maskeleyen gardıroptu.) duruyordu. Diğer köşede pirinçten iki kişilik bir karyola ve karyolanın biraz ilerisinde büyük sıcak-soğuk su akan modern bir lavabo vardı. Yatağın karşı tarafında büyük ama rahatsız bir berjer ve iki sandalye göze çarpıyordu. Aynı tarafta eski stil bir şömine vardı ve şöminenin içinde ateşi karıştırmada kullanılan demir maşa ve küçük bir kürek görülüyordu. Şömine rafı mermerden yapılmıştı ve şöminenin kenarları aynı mermerden bir muhafazayla kapatılmıştı. Şömine rafındaki mermerin köşeleri oldukça keskindi.

Poirot hafifçe eğilerek mermer rafa baktı. Parmağının ucunu hafifçe ıslatarak mermerin sağ köşesine sürdü ve parmağının ucuna baktı. Parmağına biraz is bulaşmıştı. Diğer parmağını da ıslatarak aynı şeyi sol köşeye yaptı. Bu sefer parmağı kirlenmedi.

Düşünceli düşünceli, “Evet...” diye mırıldandı.

Lavaboya baktı. Sonra pencereye doğru gitti. Pencereden garaj olduğunu tahmin ettiği bir binanın çatısı ve küçük bir arka sokak görülüyordu. Buradan kimseye görünmeden 5 numaraya girip çıkmak mümkündü. Odaya görünmeden girip çıkmak için iyi bir yoldu burası. Ama görünmeden merdivenlerden de çıkabilmişti. Öyleyse bu odaya kimseye görünmeden girip çıkmak her zaman mümkündü.

Poirot kapıyı yavaşça açarak dışarı çıktı ve yine sessizce kapadıktan sonra kendi odasına gitti. Hava oldukça serindi. Oda belirgin derecede nemli ve soğuktu. Yeniden aşağı indi ve bu sefer *han müşterilerine ait* odaya girerek buradaki yaşlı kadına aldırmadan bir koltuk çekti ve şöminenin başına oturdu.

İhtiyar kadın yakından çok daha sert, çok daha korkunç görünüyordu. Kır saçları ve uzaktan dahi belli olan bıyıkları vardı. Konuştuğunda sesi insanın ödünü patlatacak kadar sert ve korku vericiydi.

“Bu salon yalnızca handa kalan konuklar için,” dedi.

Hercule Poirot, “Ben de burada kalıyorum,” dedi.

İhtiyar kadın yeni bir hamle yapmadan önce bir iki dakika düşündü, sonra suçlarcasına bir tonda, “Siz yabancısınız!” dedi.

“Evet.” diye karşılık verdi Poirot.

“Bence tüm yabancılar geri dönmeli.”

“Nereye?”

Kadın sert bir sesle, “Nereden geldilerse oraya,” dedi. Sonra suratını asarak, alçak bir sesle, “Hıh, yabancılar!” diye homurdandı.

Poirot yavaşça, “Bu o kadar kolay değil,” dedi.

“Saçma. Neden savaştık ki sanki? Savaşın nedeni bu değil miydi? Yabancıların yerlerine dönüp, orada kalması, herkesin kendi yerinde olması?”

Poirot onunla tartışmaya girmedii. Bu konuda herkesin farklı görüşü olduğunu çoktan öğrenmişti. “Neden savaştık ki?”

Odada gergin bir sessizlik vardı.

Yaşlı kadın neden sonra, “Bu işlerin sonu nereye varacak hiç bilmiyorum,” dedi. “Gerçekten bilmiyorum. Her yıl buraya gelir ve burada kalırım. Kocam on altı yıl önce burada ölmüştü. Burada gömüldü. Her yıl buraya gelir ve bir ay kalırım.”

Poirot nazikçe, “Vefakâr bir kadınsınız,” dedi.

“Ama burası her yıl daha kötüye gidiyor. Servis kötü. Yemeklerse berbat, yenecek gibi değil! Benim bildiğim bonfile, dana etinden yapılır, at etinden değil!”

Poirot üzgün üzgün başını salladı.

İhtiyar kadın, “Neyse ki havaalanını kapattılar, bu da işin iyi tarafı,” diye ekledi. “O genç havacıların buraya ne olduğu belirsiz birtakım kızlarla gelmeleri korkunçtu. Sözde kızlar! Bu kızların anneleri nasıl annedir, ne düşünürler, hiç bilemiyorum! Kızlarını nasıl oluyor da böyle başıboş bırakıyorlar? Ben suçu hükümette buluyorum. Anneleri fabrikalarda çalışmaya mecbur ettiler. Yalnızca küçük çocuğu olanlara dokunmadılar. Küçük çocuğa herkes bakabilir, çünkü küçükler askerlerin peşinden koşmazlar. Asıl bakılması, dikkat edilmesi gereken on dört ila on sekiz yaşları arasındaki kızlardır. Annelerine asıl onların ihtiyacı vardır. Annelerin bu yaştaki kızların ne yaptığını bilmeleri gerek! Askerler! Havacılar! Kızların akılları fikirleri onlarda. Amerikalılar! Zenciler! Cilalı ayaktakımı!”

Yaşlı kadın o kadar öfkelenmişti ki, konuşmayı sürdürmedi ve öksürmeye başladı. Bir süre sonra kendini toparladı ve yine hiddetle konuşmaya başladı. Sanki öfkesini Poirot’dan çıkarmak ister gibiydi.

“Askeri kampların etrafına neden tel örgü çekmişlerdi sanıyorsunuz? Askerleri kızlardan uzak tutmak için mi? Hayır, asıl kızları askerlerden uzak tutmak için! Hepsinin aklı fikri erkeklerde! Erkek delileri! Ya o kıyafetleri? Pantolonlar! Aralarında şort giyenler bile var, arkadan nasıl göründüklerini bilseler herhalde yapmazlardı bunu!”

“Haklısınız madam. Size tamamen hak veriyorum.”

“Hele kafalarına geçirdikleri o saçma şeyler! Güzel şapkalar giyecekleri yerde başlarını tuhaf şeylerle sarıyorlar; suratlarıysa

boyadan görünmüyor. Yalnız el parmaklarını değil, ayak parmaklarını bile kırmızıya boyuyorlar!”

İhtiyar lady birden sustu ve kızgın gözlerini Poirot’ya çevirerek bekledi. Poirot iç çekerek başını salladı.

“Kilisede bile şapka giymiyorlar. Hatta eşarp bile kullanmıyorlar. Kıvrım kıvrım saçlarla kiliseye dua etmeye gidiyorlar. Saç? Günümüzde kimse saçtan anlamıyor. Hepsininki kısa ya da kırpık kırpık. Saç öyle mi olur! Gençliğimde saçımı görecektiniz, üzerine *oturabileceğim* kadar uzundu!”

Poirot kadının kır saçlarına baktı. Bu öfkeli kadının bir zamanlar genç olduğunu düşünmek bile olanaksızdı!

“Geçen gece o sürtüklerden biri başını kapıdan uzatarak buraya baktı. Kafasını turuncu bir eşarpı sarmıştı, yüzü boyadan görülmüyordu. Ona baktım. Yalnızca *BAKTIM!* Hemen kapıyı kapayıp kayboldu.”

Yaşlı kadın derin bir soluk alıp ekledi.

“Han müşterilerinden *değildi*. Neyse ki burada öyle kadınlar kalmıyor! Öyle bir kadın bir erkeğin odasında ne arıyordu? Bence iğrenç bir şey, öyle değil mi? Bundan Miss Lippincott’a bahsettim, ama o da o kızlardan farklı değil, aldırmadı bile. Hepsi erkek delisi!”

Konu birden Poirot’nun ilgisini çekmişti.

“Bir erkeğin odasından mı çıkıyordu?” diye sordu.

Yaşlı kadın gözlerini ona çevirdi. Keyiflenmişti.

“Evet. Onu 5 numaralı odadan çıkarken gördüm.”

“Bu olay ne gün oldu madam?”

“Şu adamın öldürüldüğü günden bir gün önce. *Burada* böyle bir şeyin olması ne korkunç! Burası yakın zamana kadar saygın, eski tarz bir handı. Ama *şimdi...*”

“Bu kadını gündüz kaç gibi gördünüz?”

“Gündüz mü? Ne gündüzü? Akşamdı, bayağı akşamdı, hatta daha bile geç. Saat onu geçiyordu. Her zaman onu çeyrek gece yatmak üzere odama çıkarım. Yine her zaman olduğu gibi onu çeyrek gece odama çıkıyordum. O sırada 5 numaradan bu kadının küstah tavırlarla çıktığını gördüm. Beni görünce yeniden içeriye girdi, içerideki adamla bir şeyler konuşarak gülüştüler.”

“İçerideki *adamın* ne konuştuğunu duyduunuz mu?”

“Öyle dedim ya! Kadın beni görünce içeri kaçtı. Adam, ‘Haydi defol git artık!’ diye bağırdı. ‘Bıktırdın!’ Bir kadınla böyle konuşulduğunu ilk kez duydum. Bu nasıl konuşma. Ama bu sürtükler bunu hak ediyorlar!”

Poirot, “Bunu polise anlatmadınız, değil mi?” diye sordu.

Yaşlı kadın bir süre öfkeli bakışlarla onu süzdü. Dik dik baktı. Sonra birden yerinden kalktı ve Poirot’nun tepesine dikildi.

“Şimdiye kadar polisle *hiç işim* olmadı. Tanrı korusun! Polis-miş! Ne işim var benim karakollarda?”

Sonra Poirot’ya son bir defa baktı ve hiddetten titreyerek odayı terk etti.

Poirot bir süre orada oturup bıyığını burarak derin düşüncelere daldı. Sonra ayağa kalkarak Beatrice Lippincott’u aramak üzere dışarı çıktı.

“Oh, evet, Mösyö Poirot. Herhalde Bayan Leadbetter’ı kastediyorsunuz? Canon Leadbetter’ın dul karısı. Buraya her yıl gelir, ama laf aramızda, bize yapmadığı kalmaz. Diğer konuklarımıza da kabalık ediyor. Devrin değiştiğini ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını kabul etmiyor, ama seksenine yakın tabii.”

“Ama akli başında sanırım? Dediklerinin bilincinde.”

“Ah, evet. Gereğinden bile fazla. Çok akıllı ve zeki bir kadın o. Gözünden hiçbir şey kaçmaz.”

“Maktulü cinayetten bir gün önce, salı gecesi ziyarete gelen genç kadının kim olduğunu biliyor musunuz?”

Beatrice şaşırmışa benziyordu.

“Bundan hiç haberim yok. Onu ziyaret eden bir kadın olduğunu bilmiyordum. Nasıl bir kadınmış?”

“Başını turuncu bir eşarpı sarmış ve fazlasıyla makyajlıymış. Salı akşamı onu çeyrek gece 5 numaralı odada Arden’le konuşuyormuş.”

“Böyle bir şeyi ilk defa sizden duyuyorum Mösyö Poirot. Gerçek mi bu?”

Genç kadından bir şey öğrenemeyeceğini anlayan Poirot düşünceli düşünceli handan çıktı ve Başmüfettiş Spence’i görmeye gitti.

Spence onun anlattıklarını sakın sakın dinledi. Sonra koltuğuna yaslanarak ağır ağır başını salladı.

“Tuhaf, değil mi?” dedi. “Dönüp dolaşıp yine aynı noktaya geldik: *Cherchez la femme*.⁽¹⁾”

Başmüfettişin Fransızcası, Çavuş Graves’inki kadar iyi değildi, ama o yine de Fransızcası’yla övünürdü. Bir an düşündükten sonra ayağa kalktı ve karşı duvardaki dolaptan bir şey aldı. Bu bir rujdu.

“Bunu bulduğumdan beri, bu işin içinde bir kadın parmağı olduğunu düşünüyordum zaten,” dedi.

Poirot ruju aldı ve elinin arkasına hafifçe sürdü.

“Kaliteli bir ruj,” dedi. “Vişneçürüğü: Bunu kullanan, esmer bir kadın olmalı.”

“Evet, ben de öyle olduğunu sanıyorum. Bunu 5 numaralı odanın şifoniyerinin altında bulduk, tabii çok önceden orada kalmış da olabilir. Üzerinde parmak izi yoktu. Tabii bugünlerde, eskiden

(1) Kadın parmağı

olduğu gibi çok çeşitli renklerde ruj bulunmuyor. Piyasada ancak birkaç standart renkte ruj var.”

“Hiç şüphesiz bu konuyu araştırdınız, değil mi?”

Spence gülümsedi. “Evet, aynen dediğiniz gibi araştırdık. Rosaleen Cloade buna benzer ruj kullanıyor. Lynn Marchmont da öyle. Frances Cloade’se açık bir renk kullanıyor, Bayan Lionel Cloade’se hiç ruj kullanmıyor. Bayan Marchmont’unki açık pembe. Beatrice Lippincott ve oda hizmetçisi Gladys’se böyle pahalı rujlar kullanmıyorlar.”

Birden durdu.

Poirot, “Araştırmalarınız bitti mi?” diye sordu.

“Tamamen bitmiş sayılmaz. Şimdi işe bir de yabancı bir kadın karıştı: Belki de Underhay’in Warmesley Vale’de tanıdığı bir kadın vardı.”

“Ve bu kadın salı gecesi saat onu çeyrek geçe Underhay’le beraberdi?”

Spence iç çekti ve, “Evet,” dedi. “Bu durumda David Hunter temize çıkıyor demektir.”

“Temize mi çıkıyor?”

“Evet. Lord hazretleri sonunda ifade vermeyi kabul etmiş. Avukatı kendisini ifade vermenin gerekliliğine ikna edebilmiş. İşte o gün yaptığı şeyleri bildiren ifadesi...”

Poirot daktiloyla yazılmış olan ifadeyi alarak okumaya başladı.

“16.15 treniyle Londra’dan ayrılmış ve 17.30 da Warmesley Heath İstasyonu’nda inmiş. Oradan yürüyerek Furrowbank Malikânesi’ne gitmiş.”

Spence, “İfadesine göre,” dedi. “Buraya gelişinin nedeni Furrowbank Malikânesi’nde kalmış olan bazı gerekli belgeleri, çek defterini, mektuplarını almak ve aynı zamanda temizleyiciden

gömlüklerinin gelip gelmediğini öğrenmekmiş. Tabii gömlükler gelmemiş. Zaten bugünlerde temizleyiciler büyük sorun. Dört haftadır bizim eve uğramıyorlar, evde bir tek temiz havlu kalmadı. Gömlüklerimi filan da karım kendisi yıkıyor.”

Poirot, başmüfettişin sorunlarını ve de bu konudaki yorumlarını dinledikten sonra yeniden elindeki kâğıda baktı.

“19.25’te Furrowbank Malikânesi’nden ayrılmış ve dolaşmaya çıkmış. 21.20 trenini kaçırmış. 21.20’ye kadar tren olmadığı için de dolaşmaya karar vermiş.”

Poirot, “Ne tarafa doğru yürümüş?” diye sordu.

Başmüfettiş elindeki notlara baktı.

“Downe Copse, Bats Hill ve Long Ridge taraflarına doğru yürümüş.”

“Bu da demek oluyor ki Marchmont’ların evinin yani White House’un etrafında bir daire çizmiş!”

“Ey Tanrım! Buraları ne çabuk öğrendiniz Mösyö Poirot!”

Poirot hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

“Yok canım!” dedi. “Saydığınız yerlerin nerede olduğunu bilmiyorum. Benimki yalnızca bir varsayım.”

“Oh, öyle mi?” Spence şaşkınlık içinde başını salladı. “Long Ridge’e vardığında istasyondan çok uzaklaştığını anlamış ve tarlaların arasından koşarak Warmsley Heath İstasyonu’na gitmiş. Tren güçlükle yetişmiş ve 22.45’te Victoria İstasyonu’nda inmiş. Oradan yine yürüyerek Shepherd Konakları’ndaki dairelerine gitmiş ve oraya akşam on bir civarında ulaşmış. Bayan Gordon Cloade de bunu doğruluyor.”

“Peki, diğer söylediklerinin doğru olduğundan emin misiniz?”

“Hepsinin doğru olduğuna emin değilim ama bazıları doğru. Rowley Cloade ve daha birkaç kişi onun Warmesley Heath İstasyonu’na geldiğini görmüşler. Furrowbank Malikânesi’ndeki hizmetçiler dışarıdalarmış (Tabii Hunter’ın kendi anahtarı var.). Onun eve geldiğini görmemişler ama kütüphanede bir sigara izmariti görünce şaşırmışlar. Sonra çamaşır dolabı da karmakarışıkmiş. Bahçıvanlardan biri geç saatlere kadar çalışıyormuş ve onun geldiğini görmüş. Bayan Marchmont da onunla Mardon Koruluğu’nda karşılaşmış. Adam trene yetişmek için koşuyormuş.”

“Onun trene bindiğini gören olmuş mu?”

“Hayır, ama Londra’ya varır varmaz saat 23.05’te Miss Marchmont’u telefonla aramış.”

“Bunu kontrol ettiniz mi?”

“Evet, o numaradan yapılan konuşmaları izledik. Saat 23.04’te telefon kulübesinden Warmesley Vale 34 aranmış. Bu da Marchmont’ların numarası.”

Poirot, “Çok ilginç,” diye mırıldandı.

Spence sistematik bir şekilde açıklamalarını sürdürdü.

“Rowley Cloade dokuza beş kala Arden’in yanından ayrılmış. Daha erken olmadığında ısrar ediyor. 21.10’daysa Lynn Marchmont Mardon Koruluğu’nda Hunter’a rastlıyor. David’in Stag Han’dan oraya kadar koştuğunu kabul etsek bile, on beş dakika içinde Arden’le buluşup onunla tartışacak ve onu öldürecek zamanı olabilir miydi? Üstelik bütün bunları yapıp Mardon Koruluğu’na gelmesi olanaksız. Ayrıca sizin ihtiyar kadının anlattıklarını da dikkate alırsak, Arden’in *onu on gece* yaşadığını varsaymamız gerekir. Bu durumda onu ya rujunu düşüren o turuncu eşarplı kadın öldürdü ya da o *gittikten* sonra gelen başka biri. Katil her kimse Arden’i öldürdükten sonra saatini dokuzu on geçeye ayarladı.”

Poirot, “Eğer David Hunter o en olmayacak yerde, yani koruda Lynn Marchmont’a rastlamasaydı tüm şüpheleri üzerine çekmiş olacaktı, değil mi?” dedi.

“Evet, öyle olacaktı. Warmesley Heath’den Londra’ya kalkan en son tren saat 21.20’de. Hava kararmıştı. Golf oynayanlardan çoğu bu trenle dönerler. Hunter’a kimse dikkat etmemiştir. Zaten istasyonda çalışanlar da onu tanımıyorlar. Londra’da da taksiye binmemiş. Dolayısıyla Shepherd Konakları dediği saatte gittiğini doğrulayan yalnızca kız kardeşi var.”

Poirot bir şey söylemiyordu.

Spence, “Ne düşünüyorsunuz Mösyö Poirot?” diye sordu.

Poirot mırıldandı.

“Marchmont’ların evinin etrafında uzun bir yürüyüş. Mardon Koruluğu’nda karşılaşma. Daha sonra bir telefon konuşması... Ve de Lynn Marchmont Rowley Cloade’le nişanlı... Acaba telefonda ne konuştular? Bilmek isterdim!”

“Bu çok doğal, insanca bir merak, değil mi?”

Poirot, “Evet,” dedi. “Olayların insani yönü beni her zaman ilgilendirmiştir.”

8. BÖLÜM

Vakit oldukça geç olmuştu, ama Poirot'nun ziyaret etmek istediği bir yer daha vardı. Hızlı adımlarla Jeremy Cloade'in evine doğru yürüdü.

Kapıyı açan genç ve zeki görünüşlü bir hizmetçi kız onu Jeremy Cloade'in çalışma odasına götürdü.

Poirot yalnız kalınca etrafına bakındı. Her şey yerli yerinde ve tertemiz görünüyordu. Evde bile her taraf hukuk kitaplarıyla doluydu. Masanın üzerinde Gordon Cloade'in büyük bir portresi vardı. Onun hemen yanında da Lord Edward Trenton'ın at üzerinde çekilmiş soluk bir fotoğrafı duruyordu. Jeremy Cloade içeri girdiği zaman Poirot, Lord Edward Trenton'ın fotoğrafını inceliyordu.

Ev sahibinin girdiğini görünce, "Ah, affedersiniz," dedi ve elindeki fotoğrafı yerine bıraktı.

Jeremy belli belirsiz bir gururla, anlamlı bir şekilde gülümseyerek, "Karımın babası," dedi. "Altındaki de en iyi atlarından biri, Chestnut Trenton, 1924 Derbisi'nde ikinci olmuştu. At yarışlarıyla ilgilenir misiniz?"

"Hayır."

"Çok para isteyen bir spor. Lord Edward bu sporu çok severdi. Ama sonunda iflas edip parasız kaldı ve başka bir ülkeye gidip orada yaşamak zorunda kaldı. Evet, çok pahalı bir spordur."

Böyle konuşmasına rağmen sesinde yine aynı gurur vardı.

Parasını atlara yatırmaktansa sokağa atmayı yeğleyeceği anlaşılıyordu ama buna rağmen içten içe atlarla uğraşanlara karşı bir hayranlık duyduğu belli oluyordu.

“Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim Mösyö Poirot?” diye sordu. “Binbaşı Porter’ı bulup cesedin kimliğinin saptanmasına yardımcı olduğunuz için size ailece minnettarız.”

Poirot, “Sanırım ailenizdekiler buna çok sevindiler,” dedi.

“Sevinmek için henüz çok erken. Daha köprüünün altından çok sular akması gerekiyor. Sonuçta Underhay’in Afrika’da öldüğü resmi makamlarca onaylanmış. Bunun aksini kanıtlamak hiç de kolay olmayacak. Bu bazen yıllar alabilir. Sonra Rosaleen de ölen adamın kesinlikle kocası olmadığını söyledi, bundan emindi ve jüri üzerinde çok iyi bir izlenim bıraktı, hatta fazlasıyla iyi.”

Jeremy Cloade sanki olayların lehlerinde gelişmesini istemiyormuş gibiydi.

“Bu konuda kesin bir şey söylemek istemiyorum, durum ortada,” diye ekledi. Sonra masanın üzerindeki birtakım kâğıtları bezgin, hatta bitkin bir tavırla bir kenara itti ve, “Beni neden görmek istediniz?” diye sordu.

“Size şunu sormak istiyordum Bay Cloade. Kardeşinizin evlendikten sonra bir vasiyetname yazmadığından emin misiniz? Yeni bir vasiyetname bırakmadığından?”

Jeremy’nin yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi.

“Böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. NewYork’tan ayrılmadan önce vasiyetname yazmadığını biliyoruz.”

“Londra’da kaldığı iki gün içerisinde yazmış olamaz mı?”

“Yani Londra’da avukata mı gitmiştir, demek istiyorsunuz?”

“Avukata gitmiş olabilir ya da kendisi yazmıştır, bilemiyorum.”

“Tanıklar huzurunda mı? Diyelim ki böyle bir şey yaptı, tanık olarak kimi göstermiş olabilir?”

Poirot, “Unutmayın ki evde üç hizmetçi vardı,” dedi. “Üç hizmetçi de onunla aynı bombardımanda öldüler.”

“Hımm, evet, ama böyle bir şey *yaptıysa* bile vasiyetname bombardımanda yok olmuştur.”

“Sorun da bu zaten. Evet, ama bombardımanda yanan ya da yıkılan evlerden çıkarılan pek çok belge yeni yöntemlerle okunacak hale getirilebiliyor. Özellikle de yazılıp evdeki bir kasaya kilitlediyseniz, bu belge okunamaz hale gelmiş olsa bile yok olmamıştır.”

“Çok ilginç bir fikir Mösyö Poirot... Çok ilgi çekici... Ama ben bundan bir sonuç alabileceğimizi hiç sanmıyorum. Çünkü bildiğime göre Sheffield Terrace’taki evde kasa yoktu. Gordon bütün değerli belgelerini bürosunda saklardı, orada da böyle bir vasiyetnameye rastlanmadı.”

Poirot ısrar ediyordu.

“Ama bu araştırılabilir, değil mi? Örneğin A.R.P⁽¹⁾ yetkilileri tarafından? Siz bana bu hakkı verirseniz?”

“Oh, elbette, elbette. Böyle bir öneride bulunduğunuz için çok teşekkür ederim. Ama başarılı olacağınızı hiç sanmıyorum. Yine de kim bilir şans... belki de yıllarım. Demek Londra’ya dönüyorsunuz, öyle mi?”

Poirot gözlerini kıstı. Jeremy’nin sesindeki coşku anlaşılmayacak gibi değildi. Londra’ya dönmek... *Hepsi* onun bir an evvel buradan gitmesini mi istiyorlardı?

Poirot yanıt vermeden önce kapı açıldı ve Frances Cloade içeri girdi.

İki şey Poirot’nun hemen dikkatini çekti: Birincisi, Bayan Cloade çok hasta görünüyordu. İkincisi, genç kadın babasına inanılmayacak kadar benziyordu.

(1) İngiltere’de halkı hava saldırılarına karşı uyarmak, bilinçlendirmek ve sonrasında zarar tespitinde ve giderilmesinde yardımcı olmak üzere kurulmuş sivil savunma örgütü.

Jeremy hiç gerek yokken, “Mösyö Poirot bizi görmeye gelmiş tatlım,” dedi.

Kadın Poirot’nun elini sıkarken kocası ona Poirot’nun vasiyet-nameye ilişkin görüşlerini ilettili.

Frances şüpheli gözlerle onları süzüyordu.

“Bu çok zayıf bir olasılık,” dedi.

“Mösyö Poirot Londra’ya dönüyor. Kendisi orada bizim adımı-za bu konuyu araştırarak.”

Poirot, “Duyduğuma göre Binbaşı Porter, o bölgedeki A.R.P’nin başkanlığını yapmış,” dedi.

Bayan Cloade’in yüzünde tuhaf bir ifade belirip kayboldu.

“Binbaşı Porter kim?” diye sordu.

Poirot omuzlarını silktili.

“Emekli maaşıyla geçinen eski bir asker.

“Gerçekten Afrika’da bulunmuş mu?”

“Tabii madam. Neden sordunuz?” Poirot merakla kadını sü-züyordu.

Frances dalgın bir tavrıyla, “Bilmiyorum,” dedi. “Bu beni biraz şaşırttı da.”

“Evet, Bayan Cloade. Sizi anlıyorum.”

Kadın birden başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinde korkuya benzer bir ifade belirmişti.

Sonra bakışlarını kocasına çevirerek, “Jeremy,” dedi. “Rosaleen’e bir şey olmasından çok korkuyorum. Furrowbank Malikânesi’nde yalnız başına kaldı. David’in tutuklanması onu çok üzmüştür. Kendisini çağırıp, bir süre burada kalmasını söylesek nasıl olur?”

Jeremy şüpheli bir sesle, “Acaba bunu yapmamız doğru olur mu?” dedi.

“Oh, bilemiyorum! Ama böyle bir zamanda genç bir kadını yalnız bırakmak hiç doğru değil. Sonuçta biz de insanız. Rosaleen o kadar çaresiz ve zayıf ki.”

“Kabul edeceğinde şüpheliyim.”

“Biz yine önerelim de.”

Avukat sakın sakın, “Bunu yapmak seni mutlu edecekse dene,” dedi.

“Mutlu mu?”

Kadının sesindeki acı açıkça anlaşılıyordu. Bir an sonra gözlerini Poirot’ya çevirdi ve onu şüpheyile süzdü.

Poirot nazik bir tavırla, “Sanırım artık gitsem iyi olacak,” dedi. Frances ona hole kadar eşlik etti.

“Londra’ya mı dönüyorsunuz?”

“Yarın gideceğim, ama en fazla yirmi dört saat kalacağım. Sonra yeniden Stag Han’da olacağım. Beni ararsanız orada bulabilirsiniz madam.”

Kadın sert bir tonda, “Sizi neden arayacakmışım?” dedi.

Poirot onun bu sorusuna yanıt vermedi. Yalnızca yeniden, “Stag Han’da olacağım,” dedi.

O gece Frances Cloade karanlıkta kocasına, “O adamın Londra’ya, söylediği nedenle gittiğini hiç sanmıyorum Jeremy,” dedi. “Gordon’ın böyle bir vasiyetname yazmış olabileceğine de inanmıyorum. Sence olabilir mi?”

Umutsuz, yorgun bir ses yanıt verdi.

“Hayır, Frances. Hayır, başka bir nedenle gidiyor.”

“Nasıl bir neden?”

“Bu konuda hiçbir fikrim yok.”

Frances, “Ne yapacağız Jeremy,” diye sordu. “Ne yapacağız?”

Jeremy Cloade kısa bir süre düşündükten sonra, “Sanırım yapılacak tek bir şey var Frances...” dedi.

9. BÖLÜM

Poirot, Jeremy Cloade'den gereken izni aldıktan sonra Londra'daki evin bulunduğu yeri görmeye gitmiş ve zihnindeki soruların yanıtlarını bulmuştu. Ev tamamen harap olmuştu. Arsa henüz birkaç gün önce yeni bir inşaata hazırlık için temizlenmişti. Bombardımandan David Hunter'la, Bayan Cloade dışında kurtulan olmamıştı. Bombardıman sırasında evde üç hizmetli vardı: Frederick Game, Elizabeth Game ve Eileen Corrigan. Üçü de ilk anda ölmüşlerdi. Gordon Cloade enkaz altından canlı olarak çıkarılmış, ama hastaneye götürülürken kendine gelemeden ölmüştü. Poirot, hizmetçilerin yakın akrabalarının ad ve adreslerini aldı.

İçlerinden biri akrabalarından birine laf arasında işime yarayacak bir şeyler söylemiş olabilir. Belki de bu şekilde gerekli olan bazı şeyleri öğrenebilirim, diye düşünüyordu.

Poirot'nun konuştuğu memur bu konuda şüpheliydi. Frederick ve Elizabeth Game, Dorset'ten gelmişlerdi, Eileen Corrigan'sa İrlanda'daki County Cork'tandı.

Poirot'nun oradan sonraki durağı Binbaşı Porter'ın evi oldu. Onun sivil savunma örgütünde olduğunu söylediğini anımsıyordu. Bombardıman sırasında görevli olup olmadığını ve Sheffield Terrace'ın yıkılışını görüp görmediğini öğrenmek istiyordu.

Aynı zamanda binbaşıyla başka konularda da konuşmak istiyordu.

Edgeway Sokağı'nın köşesini döndüğü zaman, gitmek istediği evin kapısında resmi üniformalı bir polis memuru görünce çok şaşırdı. Evin önünde oldukça küçük oğlanlar ve yoldan geçenlerin oluşturduğu bir kalabalık vardı, herkes meraklı gözlerle eve bakıyordu. Poirot olanları tahmin edebiliyordu. Üzgün adımlarla ilerledi.

Polis memuru Poirot'nun önünü kesti.

“Buraya giremezsiniz efendim.” dedi.

“Ne oldu?”

“Bu evde oturmuyorsunuz, değil mi efendim?”

Poirot başını salladı.

“Kimi görmek istiyordunuz?”

“Binbaşı Porter'ı görecektim.”

“Arkadaşı mısınız?”

“Hayır, arkadaşı sayılmam. Ne oldu?”

“Sanırım kendini vurmuş. Ah, işte müfettiş de geliyor.”

Kapı açıldı ve iki kişi dışarı çıktı. Adamlardan biri o civardaki polis merkezinden bir müfettişti, diğeryse Warmesley Vale'den Müfettiş Yardımcısı Graves'ti. Graves, Poirot'yu görünce hemen tanıdı ve gururla müfettişe tanıştırdı.

Müfettiş, “Buyrun, içeri girelim,” dedi.

Üçü birden yeniden içeri girdiler.

Graves, “Warmesley Vale'e telefon ettiler,” diye açıkladı. “Başmüfettiş Spence de beni gönderdi.”

“İntihar mı?”

Bu soruyu Graves yerine müfettiş yanıtladı.

“Evet, intihara benziyor. Bilmem ama sanırım soruşturmada tanıklık etmek sinirlerini yıprattı. Bazı insanlar tuhaftır. Son za-

manlarda çok üzgünmüş. Zaten mali durumu da çok bozukmuş. Kendi tabancasıyla intihar etmiş.”

Poirot, “Yukarı çıkabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii, Mösyö Poirot. Mösyöyü yukarı çıkarır mısınız Bay Graves”

“Başüstüne efendim.”

Graves, Poirot’nun önüne geçerek onu birinci kattaki odaya çıkardı. Oda Poirot’nun anımsadığı gibiydi: Eski solgun halılar ve raflardaki kitaplar. Binbaşı Porter büyük berjerde oturuyordu. Uyurmuş gibi doğal bir görünümü vardı. Yalnızca başı yana düşmüş, sağ kolu aşağıya sarkmıştı. Elinin tam altında halının üzerinde tabanca görölüyordu. Odada hâlâ hafif bir barut kokusu hissediliyordu.

Graves, “Birkaç saat önce intihar ettiği düşünülüyor,” dedi. “Silah sesini hiç kimse duymamış. Ev sahibi kadın alışverişteymiş.”

Poirot kaşlarını çatarak, sağ şakağında bir kurşun yarası olan cesede baktı.

Graves, “Acaba neden intihar etti dersiniz Mösyö Poirot?” diye sordu.

Saygılı bir tavır sergiliyordu çünkü Spence’in de öyle yaptığına tanık olmuştu.

Poirot dalgın dalgın mırıldandı.

“Evet, evet, intihar etmesi için önemli bir neden vardı. Asıl zor olan bu değil!”

Bakışlarını Binbaşı Porter’ın sol tarafındaki küçük masaya çevirdi. Masanın üzerinde büyük, cam bir kül tablası, bir pipo ve bir kutu kibritten başka bir şey yoktu. Poirot gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Gözüne sürgüsü açık yazı masası takılmıştı.

Masa son derece temiz ve düzenliydi. Kâğıtlar yerlerini yerleştirilmişti. Ortada küçük bir sümen, sümenin üzerinde bir dol makalem ve iki kurşunkalem görölüyordu. Yan taraftaysa bir kutu

kâğıt klipsi ve bir kutu da pul vardı. Her şey temiz ve düzenliydi. Alelade bir yaşam ve derli toplu bir ölüm –elbette buydu işte– eksik olan buydu!

Graves’e dönerek, “Not bırakmış mı?” diye sordu. Graves başını salladı.

“Hayır bırakmamış. Oysaki eski bir asker olarak ondan bir şey bırakması beklenirdi.”

“Evet, çok tuhaf.”

Yaşadığı sürece her şeyi olması gerektiği şekilde yapan Binbaşı Porter’ın ölürken buna dikkat etmemiş olması ilginçti. Poirot bunda bir terslik olduğunu, Porter’ın bir not bırakmış olması gerektiğini düşünüyordu.

Graves, “Binbaşının ölümü, Cloade’ler için ağır bir darbe olacak,” dedi. “Yeniden Underhay’i yakından tanıyan birini bulmak zorunda kalacaklar.” Hafifçe kımıldandı.

“Görmek istediğiniz başka bir şey var mıydı Mösyö Poirot?”

Poirot başını salladı ve birlikte odadan çıktılar.

Merdivenlerden inerken ev sahibi kadına rastladılar. Kadın bu heyecanlı ortamdan çok hoşlanmış gibiydi. Hemen konuşmaya başladı. Graves ustalıkla kadından kurtuldu, Poirot’ysa ister istemez kadının anlattıklarını dinlemek zorunda kaldı.

Kadın, “Bazen soluğum kesiliyor, tıkanıyorum,” diye başladı konuşmaya. “Herhalde kalp bu. Annem Caledonian Pazarı’nın ortasında kalp sektesinden ölmüş. Onu öyle beynine kurşun sıkmış bir halde görünce az kalsın gidiyordum. Son zamanlarda çok keyifsiz ve sıkıntılıydı ama böyle bir şey yapacağı hiç aklıma gelmedi. Para sıkıntısı çekiyor, doğru dürüst yemek de yemiyordu. Bizden de asla bir şey kabul etmezdi. Sonra dün Oastshire’da Warmsley Vale diye bir yere gidip, resmi bir soruşturmada tanıklık yapması gerekti. Sanırım bu onu çok sarstı. Döndüğünde yüzünden ne denli ıstırap

çektiği anlaşılıyordu. Korkunç durumdaydı. Dün gece sabaha kadar, odasında bir aşağı bir yukarı dolaşıp durdu. Bir aşağı bir yukarı. Sanırım köyde bir adam öldürülmüştü ve bu adam binbaşının yakın arkadaşlarından biriydi. Bu onun sinirlerini altüst etmişti. Bütün gece odasında dolaştı durdu. Bugün ben alışverişteydim. Balık almak için uzun zaman kuyrukta beklemek zorunda kaldım. Eve döndüğümde çay isteyip istemediğini sormak için odasına çıktım. Zavallıyı başı yana düşmüş koltuğunda öylece oturuyor buldum. Tabancası da elinin hemen altındaydı. Yüreğime indi tabii. Korkudan ne yapacağımı şaşırdım. Neyse kendimi toplayıp polis çağırabildim. Bilmiyorum bu dünyanın sonu nereye varacak?”

Poirot ağır ağır, “Bu dünyada yaşamak giderek zorlaşıyor,” dedi. “Yalnızca güçlülerin dünyası bu.”

10. BÖLÜM

Poirot, Stag Han'a döndüğü zaman saat sekizi geçiyordu. İçeri girdiği zaman kendisine Frances Cloade'den bir mesaj verdiler. Bayan Cloade ondan, hemen kendisini görmeye gelmesini rica ediyordu. Poirot hiç zaman kaybetmeden oraya gitti.

Frances Cloade onu salonda bekliyordu. Poirot bu odayı daha önce görmemişti. Açık pencereden etrafı duvarla çevrili bir bahçe ve çiçek açmış armut ağaçları görünüyordu. Masanın üzerindeki vazoda laleler vardı. Eski de olsa eşyalar pırıl pırıl cilalıydı.

Poirot, odanın çok güzel olduğunu düşündü.

"Sizi görmek isteyeceğimi söylemişsiniz Mösyö Poirot. Bunu söylerken haklıydınız. Söylenmesi gereken bir şey var ve bunu ancak size söyleyebilirim."

"Söylenmesi gereken şeyi bunun ne olduğu hakkında fikri olan birine söylemek çok daha kolaydır madam."

"Yani ne söyleyeceğimi biliyor musunuz?"

Poirot başını salladı.

"Evet."

"Ne zamandan beri..."

Kadın soruyu tamamlamadan Poirot hemen yanıt verdi.

"Babanızın fotoğrafını gördüğüm andan beri. Ailenizde benzerlik çok fazla. Aile fertlerinizin yüz hatları çok tipik ve birbirine

çok benziyor. Sizinle onun aynı aileden olduğunuzu anlamak hiç de zor değil. Buraya gelip, isminin Enoch Arden olduğunu söyleyen adamla benzerliğiniz apaçık ortadaydı.”

Frances hüzünle iç çekti.

“Evet, evet, haklısınız. Halbuki zavallı Charles sakallıydı; yine de aramızdaki benzerliği, dikkatli olan biri hemen görebilirdi. Charles benim kuzenimdi Mösyö Poirot, ama bir anlamda da ailenin yüz karası. Onunla hiç yakın olmadık, gerçi çocukken birlikte oynadığımız olmuştu ve ben, Mösyö Poirot... zavallının ölümüne neden oldum.”

Frances bir iki dakika kadar sustu, konuşmadı.

Poirot yumuşak bir sesle, “Anlatacak mısınız bana?” diye sordu.

Frances birden düşüncelerinden sıyrıldı, kendini topladı.

“Evet, her şeyi anlatmalıyım. Çok paraya ihtiyacımız vardı... her şey böyle başladı. Kocamın başı dertteydi. Hem de çok ciddi bir şekilde. Rezil olacak, belki de hapse girecekti. Gerçi bu olasılık hâlâ var ama... Şunu özellikle belirtmek isterim ki Mösyö Poirot, bu tamamen *benim* planımdı; ben düşündüm ve uyguladım, kocamın bununla hiç ilgisi olmadı. Zaten bu ona göre bir şey değildi, Jeremy böyle tehlikeli şeylerden çok çekinir. Ama ben tehlikeye atılmaktan çekinmem. Ahlaki değerleri pek fazla önemseyen biri değilim, her zaman da öyleydim. Neyse, ilk olarak Rosaleen Cloade’e başvurarak borç istedim. Ona kalsa bana bu parayı verir miydi, vermez miydi hiç bilemiyorum. Ama işe ağabeyi karıştı ve ona engel oldu. Ters bir günündeydi, çok çirkin konuştu, bana hakaret etti. Sonra bu planı tasarladım ve uygulamakta da bir an bile tereddüt etmedim.”

“Durumu size daha iyi açıklayabilmek için kocamın Londra’daki bir bombardıman sırasında kulüpte duyup, bana anlattığı bir öyküden ilham aldığımı söylemeliyim. Sanırım o sırada siz de oradaymışsınız. Yani bu öyküyü anlatmama gerek yok. Kısacası bu

öyküyü anımsayınca Rosaleen'in ilk kocasının sağ olabileceğini düşündüm; tabii böyle bir durumda Rosaleen, Gordon'ın mirasında hiçbir hak iddia edemeyecekti. Gerçi bu çok zayıf bir olasılıktı ama yine de olmayacak şey değildi. Hepimiz karşımıza böyle bir şansın çıkmasını dört gözle bekliyorduk. Bilinçaltımızda bir yerlerde, bir şeyler yapılabileceği gibi bir fikir vardı hep. İşte böyle, zor durumda kalınca, bu durumdan *yararlanarak* bir şeyler yapılabileceğini düşündüm. Yeğenim Charles'ın İngiltere'ye döndüğünü duymuştum. Savaşta çok başarılar göstermiş olmasına rağmen terhis olduktan sonra şansı yaver gitmemiş ve başı derde girmişti. Bir süre hapis yattı. Pek ahlaklı biri sayılmazdı, üstelik meteliksizdi. Hapisten çıktığı zaman onu bulup konuyu açtım. Açıkçası amacımız yalnızca şantajdı ve başarıya ulaşacağımızı düşünüyorduk. En kötü ihtimal, David'in para vermeyi kabul etmemesiydi. Kabul etmese bile onun polise giderek bu şantajdan bahsetmeyeceğinden emindim. David tipindeki insanların polisle işi olmaz.”

Kadının sesi sertleşti.

“Planımız başarılı olmuştu. David hiçbir şeyden kuşkulananmamıştı, oyuna gelmişti. Hiç kuşkusuz Charles'ın “Robert Underhay” olduğunu iddia etmesi olanaksızdı. Rosaleen onu, görür görmez her şey ortaya çıkardı. Neyse ki Rosaleen Londra'ya gitti ve Charles da rahatlıkla davranışlarıyla Robert Underhay olabileceği mesajını verdi. David, onun Underhay olabileceğinden kuşkulanıyordu; sözlerine inanmış gibiydi. Salı akşamı saat dokuzda istediğimiz parayı getirecekti. Oysaki...”

Frances'in sesi titremeye başladı.

“David'in tehlikeli bir adam olduğunu bilmem gerekirdi. Zavallı Charles öldü... öldürüldü... benim yüzümden, onu bu işe ben sürükledim, ben olmasaydım, şimdi sağ olacaktı. Onu ölüme yolladım.”

Kısa bir süre düşündükten sonra kuru bir sesle ekledi.

“O günden beri neler hissettiğimi anlıyorsunuz, değil mi?”

Poirot, “Buna rağmen, planınızı farklı bir biçimde de olsa uygulamayı sürdürebileceğinizi anlamakta gecikmediniz. Yeğeninizin, Robert Underhay olduğunu söylemesi için Binbaşı Porter’ı kandırdınız ve onu bu kirli işe alet ettiniz.”

Frances öfkeyle haykırdı.

“Hayır, asla! Yemin ederim ki, bunu yapan ben değilim! Buna en çok şaşıran yine ben oldum! Şaşırmak da değil? Aklımı kaçıırıyordum neredeyse. Şu Binbaşı Porter gelip de Charles’ın –yani kuzenim *Charles’in*– Robert Underhay olduğunu söylediği zaman kulaklarıma inanamadım. Hiçbir şey anlamadım, *hâlâ* da anlamıyorum!”

“*Biri* Binbaşı Porter’a gitti. Onu ölen adamın Robert Underhay olduğunu söylemesi için kandırdı ya da para verdi.”

Frances kesin ve kararlı bir tavırla, “Bunu yapan ben değilim. Jeremy de değildi. İkimiz de böyle bir şey yapmayız. Belki bu sözlerim size saçma geliyor. Şantaj yapabilen bir kadın, böyle bir sahtekârlığı da rahatça yapabilir diyorsunuz. Bence bu ikisi çok farklı şeyler; şantaj yapmakla bir insana para verip, yalan söylemeye teşvik etmek aynı şey değil. Bence *hâlâ* da öyle düşünüyorum ya, Gordon’ın parasında bizim de *hakkımız* vardı. Hakkım olan şeyi normal yollardan alamayınca, hileli yollardan almaya çalışmam doğal. Ama yalancı tanık kullanarak Rosaleen’in, Gordon’ın karısı olmadığını kanıtlamak ve onun elinden bütün parasını almak, hayır, bu benim yapacağım şey değil. Ne olur, *lütfen* inanın bana Mösyö Poirot!”

Poirot yavaşça mırıldandı.

“Herkesin, kendine özgü günahları vardır, bu doğru. Evet, buna inanıyorum.”

Sonra başını kaldırarak gözlerini kadının yüzüne dikti.

“Binbaşı Porter’ın, bugün öğleden sonra intihar ettiğini biliyor musunuz Bayan Cloade?”

Kadın korkuyla irkildi, gözleri kocaman açılmıştı.

“Oh, hayır Mösyö Poirot, *hayır* olamaz!”

“Evet madam. Binbaşı çok namuslu bir adamdı. Ama paraya çok ihtiyacı vardı, bunun için karşısına çıkan fırsatı kaçırmak istemedi, birçok insan gibi şeytana uymaktan çekinmedi. Kim bilir belki de kendisini ahlaki açıdan haklı buluyordu ya da kendini buna inandırmak istiyordu. Kendi kendine arkadaşı Underhay’le evlenip ve sonra onu terk eden kadına zaten kızılıyordu. Onun arkadaşına haksızlık yaptığını düşünüyor, bu yüzden ondan nefret ediyordu. Üstelik şimdi bu kalpsiz, paragöz yaratık, bu adi kadın bir milyonerle evlenip onun bütün mirasına konmuş ve adamın kendi kanından kendi canından olan akrabalarını da zor durumda bırakmıştı. Porter sanırım bu durumda kadının başına çorap örmenin adil olacağını, kadının bunu çoktan hak ettiğini düşündü. Bu kadının başına gelen hiçbir kötülük onu üzmeyecekti. Ölen adamın, Robert Underhay, yani onun ilk kocası olduğunu söylemekle hem onu cezalandırmış olacak, hem de geleceğini garanti altına almış olacaktı. Çünkü Cloade’ler mirası aldıktan sonra hiç şüphesiz ona da uygun bir pay vereceklerdi. Evet, teklifin onun açısından ne denli çekici olduğunu anlayabiliyorum... Ama onun tipindeki birçok adam gibi o da hayalperest bir insan değildi, üstelik her zaman dürüst ve doğru bir insan olmuştu. İlk soruşturmada onun ne kadar üzgün olduğunu anlamıştım. Bu ilk bakışta anlaşılıyordu. Üstelik çok yakın bir tarihte bu yalanlarını mahkemede, yemin ederek de söylemek zorunda kalacaktı. Üzüntüsü yalnız bu kadar da değildi; onun söylediği yalana dayanarak bir adam tutuklanmış, cinayetle suçlanmıştı, üstelik ölünün kimliği neredeyse tek cinayet nedeni olarak görülüyordu.

Eve dönünce her şeyi uzun uzun düşündü, gerçeklerle yüzleşti. Ve kendine en uygun gelen yolu seçti, intihar etti.”

“Kendini mi vurdu?”

“Evet.”

Frances mırıldandı.

“Peki, intihar notunda kim... kimin?”

Poirot yavaşça başını salladı.

“O kendine göre kuralları olan bir insandı. Kendisini yalancı tanıklık için ayartanın kim olduğuna ilişkin bir şey bırakmadan ölmüş.”

Kadının her hareketini dikkatle izliyordu. Yüzünde bir an için bir rahatlama mı olmuştu, ama bir açıdan bunu normal olarak kabul etmek gerekirdi...

Kadın ayağa kalktı ve pencerenin kenarına gitti.

“Böylece başladığımız yere döndük.”

Poirot onun kafasından neler geçtiğini merak ediyordu.

11. BÖLÜM

Ertesi sabah Başmüfettiş Spence de aynı şeyi söyledi.

“Yeniden başladığımız yere döndük.” Daha sonra içini çekti ve, “Bu Enoch Arden denen adamın kim olduğunu öğrenmeliyiz,” diye ekledi.

Poirot, “Bunu size söyleyebilirim başmüfettiş,” dedi. “Onun asıl ismi Charles Trenton.”

“Charles Trenton, ha!” Spence bir ıslık çaldı. “Hımm! Demek Trenton ailesinden biri! Herhalde onu bu işe *o kadın*, yani Bayan Jeremy Cloade ikna etti. Ama kadının bu olayla ilgisi olduğunu kanıtlamayacağız... *Charles* Trenton? Bu ismi anımsar gibiyim.”

Poirot başını salladı.

“Evet, sabıkası varmış.”

“Ben de öyle düşünüyordum. Sanırım dolandırıcıydı. Ritz gibi büyük otellere gider, bir daire ayırtır, sonra da Rolls Royce satın alır –daha doğrusu satın alacağını– ama önce deneme sürüşü yapacağını söylerdi. Sonra arabaya biner, en lüks mağazalara giderdi. Adamın kibar bir aileden olduğu her halinden anlaşılırdı. Dolayısıyla kapıda böyle lüks bir arabası olan ve siparişlerinin Ritz gibi bir otele gönderilmesini isteyen bir adamın çeklerini kontrol etmek kimsenin aklına gelmez, kimse çeklerin karşılığı olup olmadığını

araştırmazdı. Bir hafta kadar otelde kalır, bu şekilde alacağını alır, sonra şüphe uyandırmaya başladığını hissedince ortadan kaybolur, bu kez de aldıklarını yeni edindiği dostlarına satardı. Charles Trenton. Hımm...” Poirot’ya baktı. “İpuçları asla gözünüzden kaçmıyor, değil mi?”

Poirot, “David Hunter aleyhinde delil toplamada ne durumdasınız?” diye sordu.

“Sanırım onu serbest bırakmamız gerekecek. O gece Arden’in yanında gerçekten bir kadın varmış. Bunu yalnız sizinle konuşan ihtiyar kadının sözüne dayanarak söylemiyorum. Jimmy Pierce adında biri de birkaç kadeh içtikten sonra evine giderken, Stag Han’dan bir kadının çıktığını ve postanenin dışındaki telefon kulübesine girdiğini görmüş. O sırada saat onu birkaç dakika geçiyormuş. Jimmy kadının Stag’da kalan müşterilerden biri olabileceğini düşündüğünü, onu tanımadığını söyledi. Hatta *kendi deyişiyle* onun, Londralı yosmalardan biri olduğunu düşünmüş.”

“Kadının yanından geçmemiş mi?”

“Hayır, kendisi karşı kaldırımdan gidiyormuş. Acaba bu kadın *kimdi*, Mösyö Poirot?”

“Kadının nasıl giyindiğini söyledi mi?”

“Tüvit bir ceket ve pantolon giymiş, başına da turuncu bir eşarp sarmış. Yüzü de çok makyajlıymış. Jimmy’nin söyledikleriyle ihtiyar kadının söyledikleri aynı.”

Poirot kaşlarını çatarak, “Evet, aynı,” dedi.

Spence, “Peki, kimdi bu kadın?” diye sordu. “Nereden geldi ve nereye gitti? Tren tarifemizi biliyorsunuz. Buradan Londra’ya son tren 21.20’de, Londra’dan buraya da 22.05’te. Acaba bu kadın sabaha kadar bir yerde saklandı da, sabah 06.20 trenine mi bindi? Yoksa arabası mı vardı? Otostop mu yaptı? Bütün bunları araştırdık, ama sıfıra sıfır, elde var sıfır.”

“Ya 06.20 treni?”

“Bu tren daima kalabalık olur, yolcular da genellikle erkektir. Trende böyle bir kadın olsa herhalde içlerinden birinin dikkatini çekmiş olurdu. Otomobille gelmiş ve gitmiş olabilir, ama Warmsley Vale’e gelen yabancı bir otomobil hemen dikkati çeker. Bildiğiniz gibi burası anayoldan oldukça uzak.”

“O gece köyden hiç araba geçmemiş mi?”

“Yalnızca Doktor Cloade’in arabası. Middlingham tarafına bir hastasına gidiyormuş. Yabancı bir kadının kullandığı araba kesinlikle görülürdü.”

Poirot ağır ağır, “Kadının yabancı olması gerekmez,” dedi. “Belki de bu çevreden biriydi. Biraz sarhoş olan bir kimse kırk elli metre ilerideki bir kimseyi, yakın dostu değilse ayırt edemeyebilir. Hele de bu kadın farklı bir biçimde giyinmişse.”

Spence ona soran gözlerle baktı.

“Örneğin bu Pierce denen adam uzaktan Lynn Marchmont’u tanıyabilir miydi? Kız birkaç yıldan beri buralardan uzaktaymış.”

Spence, “Lynn, o anda evde annesiyle berabermiş,” dedi.

“Emin misiniz?”

“Bayan Lionel Cloade, yani doktorun karısı, saat onu on geç Lynn’in evine telefon ettiğini ve onunla konuştuğunu söyledi. Rosaleen Cloade Londra’daydı. Bayan Jeremy’ye pantolon giyerken hiç görmedim. Zaten o pek fazla makyaj yapmaz. Ayrıca genç de değil.”

Poirot hafifçe ileri doğru eğildi.

“Oh, *mon cher!*” dedi. “Gece karanlığında, sokak lambalarının loş ışığında, suratında tonla makyaj olan bir kadının genç mi, ihtiyar mı olduğunu kim bilebilir?”

“Tanrı aşkına Poirot, ne demek istediğinizi söyler misiniz?”

Poirot arkasına yaslandı ve gözlerini hafifçe kapadı.

“Pantolon, tüvit ceket, gereğinden fazla makyaj, kafaya sarılan turuncu bir eşarp ve düşürülen bir ruj. Bütün bunlar çok anlamlı.”

Spence homurdandı.

“Kendinizi Delphi kâhini sanıyorsunuz herhalde. Hoş, Delphi kâhininin de ne olduğunu bilmiyorum ya. Bizim Graves böyle şeyler söyleyip, ukalalık etmeye bayılır da bunların polisi içinde bir adım bile ilerletmediği kesin. Beyninizin içinden geçenleri bilmeme olanak olmadığına göre, ne düşündüğünüzü bana da söylerseniz çok mutlu olacağım Mösyö Poirot.”

“Size daha önce de söylediğim gibi bu olayda her şey ters. Örneğin öldürülen adamda bir terslik olduğunu söylemiştim. Underhay’in biraz eksantrik, eski düşünceli ve şövalye ruhlu bir adam olduğu anlatılıyordu. Halbuki Stag’da kalan, Underhay olduğunu ima eden adamda bu özelliklerden hiçbiri yoktu. Stag’da kalan adam yalnızca adi bir şantajcıydı. Underhay değildi, olması da olanaksızdı, çünkü insanlar kolay kolay değişmezler. Asıl ilginç olan Porter’ın, onun Underhay olduğunu söylemesi idi.”

“Onun bu şekilde ifade vermesi mi sizi Bayan Jeremy’ye yöneltti?”

“Beni Bayan Jeremy’ye yönelten benzerlik oldu. Trenton ailesine özgü bir benzerlik: Trenton profili. Ölen adamın Trenton’lara çok benzediğini, *aynı* profile sahip olduğunu fark etmiştim. Ama hâla yanıtlayamadığımız şeyler var. Örneğin neden David Hunter, şantajcının dediklerini hiç düşünmeden kabul etti? Onun gibi bir adam kendisine şantaj yapılmasına izin verir mi? Bence hayır. Kesinlikle hayır. Karakterine yle ters ki! Sonra Rosaleen Cloade: onun bütün davranışları anlaşılır gibi değil, çok ters, bu kadın bir şeyden korkuyor. İşte bunun ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum. David’i tutukladığınızdan beri ağabeyi kendisini koruyacak durumda olmadığı için başına korkunç bir şey geleceğini düşünüyor.

Neden? Onu korkutan – ya da ona bu korkuyu aşılayan biri mi var? Kesinlikle onu korkutan biri ya da bir şey var ve bu servetini kaybetmekle ilgili de değil, çok daha ötesi: Rosaleen ölmekten korkuyor. Bu ölüm korkusu!”

“Aman Tanrım, Mösyö Poirot! Yani siz...”

“Bir an için, dediğiniz gibi yeniden başladığımız yere döndüğümüzü düşünelim başmüfettiş. Daha doğrusu Cloade ailesinin şu anda yine başlangıçtaki durumlarında olduğunu. Robert Underhay Afrika’da ölmüştür ve Rosaleen Cloade onlarla Gordon’ın parası arasında kara bir gölge gibi durmakta...”

“Siz gerçekten de onlardan birinin böyle bir şey yapabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Düşündüğümü size söyleyeyim. Rosaleen Cloade yirmi altı yaşında, zekâsı pek parlak olmayıp, akli yönden pek dengeli görünmese de fiziksel açıdan güçlü ve sağlıklı bir kadın. Rahatlıkla yetmiş, seksen yaşına kadar yaşayabilir. Diyelim ki kırk dört yıl daha yaşadı. Bu kırk dört yıl birine çok fazla uzun görünemez mi?”

12. BÖLÜM

Poirot polis merkezinden çıkar çıkmaz Kathie yengeye rastladı. Yaşlı kadının kolları paketlerle doluydu ve gülerek onu selamladı.

“Zavallı adam! Binbaşı Porter’ın öldüğüne çok üzüldük,” dedi. “Sanırım fazlasıyla materyalist bir yaşam anlayışı vardı. Askerlik işte. İnsanın görüş açısını daraltıyor. Yaşamlarının büyük bir kısmını asker olarak geçirmiş olan kimseler, sivil hayatın güçlüklerine dayanamıyorlar. Oysaki Hindistan’da da bulunmuş, o sırada ruhlar âlemini tanımak, onlardan yararlanmak fırsatını kullansaydı bütün bunlar başına gelmezdi! Dar askeri yaşam anlayışı işte: *pukka, chota hazri* ve *tiffin*,⁽¹⁾ ve de domuz avı! İnsan oraya gider de bir *guru*’nun dizlerinin dibinde *chela*⁽²⁾ olmaz mı? Ah, ah, kaçırılmış fırsatlar insanı ne çok üzüyor Mösyö Poirot.”

Kathie yenge kendini konuya o kadar kaptırmıştı ki şiddetle başını sallarken elindeki paketlerden biri yere düştü. Donuk bakışlı bir balık kaldırıma fırladı. Poirot eğilip bunu aldığı sırada, Kathie yenge telaştan bu kez de elindeki diğer bir torbayı düşürdü. Paket açıldı ve içindeki konserve reçel tenekelerinden biri kaldırım boyunca yuvarlanmaya başladı.

(1) Birinci sınıf yemek, kahvaltı, akşam yemeği.

(2) Mürit, çırak.

“Çok teşekkür ederim Mösyö Poirot.” Kathie yenge balığı kuyruğundan yakaladı. Poirot, High Sokağı boyunca koşarak teneke kutuyu aldı ve ihtiyar kadına verdi. Kadın konserve kutusunu alarak kolundaki torbanın içine attı.

“Ah, çok teşekkür ederim Ne kadar beceriksizim! Çok üzgünüm de ondan oluyor bütün bunlar. Zavallı adam, ah elim yapış yapış *oldu*, ama temiz mendilinizi kirletmek istemem. Neyse, çok teşekkür ederim. Özür dilerim, evet, ne diyordum... hah evet, insan ruhlara inanmalıdır Mösyö Poirot. Yaşam ve ölüm, her zaman iç içedir. Yolda karşılaştığımız insanlardan birinin, eskiden ölmüş olan bir dostumuzun ruhunu taşımadığını nereden bilebiliriz? Örneğin, ben daha geçen gece...”

Poirot, “İzin verir misiniz?” dedi ve kadının kolundan kaymak üzere olan bir paketi düzeltti. “Evet, ne diyordunuz?”

“Ruhlar... Evet, daha geçen gece bozuk paraya ihtiyacım oldu, ben de yalnızca yarım peni vardı, gördüğüm birinden iki peni rica ettim. O sırada yüzü bana hiç de yabancı gelmedi, ama nereden tanıdığımı *anımsayamadım* bir türlü. Hâlâ da anımsayamıyorum ama artık birkaç yıl önce ölmüş olan birinin ruhu olabileceğini düşünüyorum. Belki de uzun bir süre önce göçüp giden biriydi, o yüzden anımsayamadım. Ruhlar âlemindekilerin böyle zor durumlarda bize yardımcı olmaları ne iyi, değil mi Mösyö Poirot? Hatta telefona atılacak bozuk para için bile! Aman Tanrım! Peacocks’un önündeki şu kuyruğa bakın, umarım geç kalmamışımdır!”

Bayan Lionel Cloade birden karşı kaldırıma geçerek pastane-nin önündeki asık suratlı kadınlar kuyruğunun en sonuna geçti.

Poirot ise High Sokağı’ndan aşağı doğru yürümeyi sürdürdü. Ama köşeye geldiği zaman Stag Han’a doğru sapmadı. Kısa bir duraksamanın ardından Marchmont’lara ait White House’a doğru ilerledi.

Lynn Marchmont'la konuşmak istiyordu ve genç kızın da kendisiyle görüşmekten kaçmayacağından emindi. Yazı anımsatan sıcak bir ilkbahar sabahıydı ve tatlı bir sabah meltemi esiyordu.

Poirot anayoldan ayrıldı ve Long Willows Çiftliği'nden Furrowbank Malikânesi'ne doğru uzanan patikaya saptı. Charles Trenton geçen cuma günü istasyondan ayrıldıktan sonra bu yolu izlemişti. Yamaçtan aşağı inerken Rosaleen Cloade'e rastlamış, ama Robert Underhay olmadığı için onu tanımamıştı. Bu şaşılacak şey değildi, çünkü Rosaleen de aynı nedenle onu tanıyamamıştı. Ama ceset kendisine gösterildiği zaman patikada karşılaştığı adamı daha önce hiç görmediğine yemin etmişti. Acaba korkusundan mı bu şekilde konuşmuştu, yoksa o gün eve doğru çıkarken çok dalgındı da adamın yüzüne mi bakmamıştı? Belki de başka bir şey düşünüyordu ve yanından geçen adamı fark etmemişti. İyi de ne? Rowley Cloade'i düşünüyor olabilir miydi?

Poirot bir süre ilerledikten sonra White House'a giden yan yola saptı. White House'un bahçesi çok güzeldi. Her tarafı yemyeşil olan bahçedeki fundalıklar bile çiçek açmıştı. Leylak ve sarısalkımların çevrelediği bahçenin ortasında çok büyük bir elma ağacı vardı. Lynn Marchmont, elma ağacının altındaki bir şezlonga uzanmış, dinleniyordu.

Poirot nazik bir sesle, "Günaydın," deyince, genç kız birden irkilerek yerinden fırladı.

"Korkuttunuz beni, Mösyö Poirot! Çimenlerin üzerinden yürüdüğünüzü duymadım. Demek hâlâ Warmesley Vale'desiniz?"

"Evet, hâlâ buradayım."

"Neden?"

Poirot omuzlarını silkti.

"Burası çok güzel ve sakin bir yer. Dinleniyorum."

Lynn, "Burada kaldığınıza seviniyorum," dedi.

“Neyse ki siz de ailenizdeki diğer kişiler gibi sabırsızlıkla Londra’ya ne zaman döneceğimi sormuyorsunuz?”

“Diğerleri, sizin Londra’ya dönmenizi mi istiyorlar?”

“Öyle sanıyorum.”

“Ben gitmenizi istemiyorum.”

“Bunun farkındayım. Peki ama burada kalmamı neden istiyorsunuz matmazel?”

“Burada kalmanız, tatmin olmadığınızı gösteriyor. Yani bu işi David’in yapmış olduğundan emin değilsiniz.”

“Onun suçsuz olmasını istiyorsunuz, değil mi?”

Genç kızın bronz yüzünün hafifçe kızardığı, dedektifin gözünden kaçmadı.

“Elbette! Bir insanın işlemediği bir suç yüzünden asılmasını istemem.”

“Tabii anlıyorum!”

“Polisler onun hakkında çok önyargılılar. Çünkü David onları sinirlendiriyor. Onlara karşı geldi. Zaten en kötü tarafı da bu, insanları kışkırtmaktan hoşlanıyor.”

“Polis sandığınızı kadar önyargılı değil Bayan Marchmont. Asıl önyargılı olan jüri üyeleri. Yargıcın kendilerine gösterdiği yolu izlemeye bile yanaşmadılar. Jüri onun aleyhinde karar verdiği için polis tutuklamak zorunda kaldı. Ama size şu kadarını söyleyebilirim. David aleyhindeki deliller polisi de tatmin etmiyor.”

Genç kız heyecanla, “Yani onu serbest mi bırakacaklar?” diye sordu.

Poirot omuz silkti.

“Polis katilin kim olduğunu düşünüyor Mösyö Poirot?”

Poirot ağır ağır, “O gece Stag Han’da bir kadın varmış,” dedi.

Lynn, “Hiçbir şey anlamıyorum,” diye bağırdı. “Adamın Robert Underhay olduğunu sandığımız zaman her şey ne kadar basitti!”

İyi de madem adam Underhay değildi, o halde Binbaşı Porter neden onun Underhay olduğunu söyledi? Peki, Binbaşı neden intihar etti? Ah, yine başladığımız noktaya döndük.”

“Siz bugün bu cümleyi söyleyen üçüncü kişisiniz!”

“Öyle mi?” Genç kız şaşırmış görünüyordu. “Peki ya siz ne yapıyorsunuz Mösyö Poirot?”

“Ben mi? İnsanlarla konuşuyorum. Şimdilik başka bir şey yaptığım yok. Yalnızca konuşuyorum.”

“Ama sanırım onlara cinayet hakkında bir şeyler sormuyorsunuz...”

Poirot başını salladı.

“Hayır –şöyle diyelim– yalnızca dolaşan söylentilere ve dedikodulara kulak kabartıyorum.”

“Bunun size bir yardımı oluyor mu?”

“Bazen oluyor. Örneğin Warmsey Vale’de yaşayanların şu bir iki hafta içinde neler yaptıklarını bütün ayrıntılarıyla öğrendim, neler öğrendiğimi bilerseniz şaşarsınız. Kim nereye gitmiş, kiminle karşılaşmış ve neler konuşmuş, hepsini biliyorum. Örneğin Arden isimli şu adamın cuma günü köye giderken Furrowbank Malikânesi’nin yanındaki patikadan geçtiğini ve Rowley Cloade’e yolu sorduğunu biliyorum. Elinde yalnızca küçük bir sırt çantası varmış. Sonra Rosaleen Cloade o gün bir saat kadar Bay Rowley Cloade’in çiftliğinde kalmış ve çok iyi zaman geçirmiş; oradayken çok farklı bir insanmış.”

Lynn, “Evet,” dedi. “Rowley de bundan bahsetti bana. Zavallı kadıncağız, zengin bir kadından çok öğleden sonra için izin koparmış hizmetçi kızlara benziyormuş.”

“Ah, Bay Rowley böyle söyledi demek?” Poirot bir an düşündü ve sonra, “Evet, burada olup bitenleri fazlasıyla biliyorum. Aynı zamanda köydekilerin sıkıntılarını da öğrendim. Örneğin sizin ve annenizin...” diye ekledi.

Lynn, “Bu bir sır değil ki!” dedi. “Hepimiz Rosaleen’den para koparmaya çalıştık. Demek istediğiniz buydu, değil mi?”

“Ben böyle bir şey söylemedim.”

“Evet, ama doğrusu bu! Herhalde Rowley, David ve benim hakkımda da bir şeyler duymuşsunuzdur.”

“Rowley Cloade’le evleneceksiniz, değil mi?”

“Ben mi? Bunu bir bilebilseydim... O gün David birden ağaçların arasından çıktığında, ben de tam bunu düşünüyordum. Beynimde büyük bir soru işareti var gibiydi. Kendi kendime, ‘Evlenecek miyim? Evlenmeli miyim?’ diye sorup duruyordum. Vadiden geçen tren bile sanki aynı soruyu sorar gibiydi. Lokomotifin dumanı gökyüzünde soru işaretleri çiziyordu.”

Poirot’nun yüzünde tuhaf, kuşkulu bir ifade belirdi. Lynn bunu yanlış anladı ve haykırdı.

“Bunun ne kadar güç bir şey olduğunu anlamıyor musunuz? Bunun nedeni kesinlikle David değil. *Benim!* Çünkü ben değiştim! Ben artık üç, dört yıl önce buradan giden Lynn değilim. Tam dört yıl buradan uzaktaydım. Artık geri döndüm ama geri dönen aynı Lynn değil. Ve bu yalnızca benim sorunum değil. Birçok genç bu sorunu yaşıyor. Evlerinden uzun zaman uzak kalmış olanlar geriye farklı bir insan olarak dönüyor ve çevrelerine ayak uydurabilmek için büyük çaba harcıyorlar. Bu kadar zaman evden uzak kalıp, farklı bir yaşam sürdükten sonra değişmemek mümkün mü?”

Poirot, “Yanılıyorsunuz,” dedi. “*İnsanlar hiçbir zaman değişmezler* ve yaşamdaki en büyük trajedi de budur!”

Genç kız Poirot’yu şaşkınlık içinde süzdükten sonra başını salladı.

Poirot üzerine basa basa, “Bu söylediğim doğru,” dedi. “Gerçek bu. Neyse, sizin buradan uzaklaşmanızın nedeni neydi?”

“Vatanıma hizmet için ayrıldım buradan. Asker oldum.”

“Evet, ama kimse sizi zorla asker yapamazdı, neden WREN’lere katıldınız? Neden buna ihtiyaç duydunuz? Rowley’yle nişanlıydınız, onu seviyordunuz. Onun yanında burada –Warmley Vale’de– kalarak, çiftlikte birlikte çalışabilirdiniz, değil mi?”

“Belki de yapabilirdim bunu, ama istedim ki...”

“*Buradan uzaklaşmak istediniz. Değişik yerler görmek, değişik bir yaşam sürmek istediniz. Buradan ayrılmanızın bir nedeni de belki Rowley’den uzaklaşmaktı... Ve şimdi yine huzursuzsunuz. Hâlâ buradan kaçmak, uzaklaşmak istiyorsunuz. Oh, hayır, matmaz, insanlar asla değişmezler!*”

Genç kız kendini savunmak istercesine haykırdı.

“Ama doğudayken de evimi özledim.”

“Evet, evet, insanlar daima uzak oldukları yere özlem duyarlar. Bu belki sizin için her zaman böyle olacak. Kendi kendinize, beyninizde eve dönen bir Lynn Marchmont portresi çizdiniz... Ama bu portre gerçeklerle uyuşmadı, çünkü hayalinizdeki Lynn Marchmont, gerçekteki Lynn Marchmont’tan farklıydı. O olmak istediğiniz Lynn’di.”

Lynn acı acı, “Öyleyse siz benim hiçbir yerde tatmin olamayacağımı düşünüyorsunuz, öyle mi?” diye sordu.

“Böyle bir şey söylemedim. Demek istediğim yalnızca şu: Buradan ayrıldığınız zaman nişanlınız sizi tatmin etmiyordu, şimdi geri geldiniz ve nişanlınız sizi yine tatmin etmiyor.”

Lynn uzanarak ağaçtan bir yaprak kopardı ve ağzına atarak dalgın dalgın çiğnemeye başladı.

“Gözünüzden hiçbir şey kaçmaz, değil mi Mösyö Poirot?”

Poirot alçakgönüllükle, “Bu benim işim,” dedi. “Sanırım henüz farkında olmadığınız bir gerçek daha var.”

Lynn sert bir ifadeyle, “David’i kastediyorsunuz, değil mi?” dedi. “Ona âşık olduğumu sanıyorsunuz.”

Poirot ihtiyatla, “Bunu ancak siz söyleyebilirsiniz,” dedi.

“Ne yazık ki bilemiyorum! David’de beni korkutan bir şey var, aynı zamanda beni çeken bir şeyler de...” Genç kız bir iki dakika kadar sustu, sonra konuşmasına devam etti. “Dün onun tugay komutanıyla tanıştım. David’in tutuklandığını duymuş ve bir yardımı olur mu, diye gelmiş. Bana onun tanıdığı en cesur adamlardan biri olduğunu söyledi. Alayındaki en iyi, en korkusuz askerlerden biriymiş. Ama bütün bunları söylemesine ve onu övmesine rağmen, o da David’in bunu yapmadığından emin değilmiş gibi görünüyordu!”

“Siz de emin değilsiniz, değil mi?”

Lynn acı acı gülümsedi.

“Öyle... biliyor musunuz, David’e asla güvenmedim. İnsan güvenmediği birini *sevebilir mi?*”

“Evet, maalesef sevebilir.”

“Ona hiçbir zaman iyi davranmadım, çünkü güvenmiyordum. Etraftaki dedikodulara kulaklarımı kapayamadım. Herkes onun, Rosaleen’in kardeşi değil de dostu olduğunu söylüyordu. Bu yüzden de alay kumandanı, onu İrlanda’dan tanıdığını, çocukluğunu bildiğini söylediği zaman kendimden utandım.”

Poirot, “*C’est epatant!*” diye mırıldandı. “İnsanlar nasıl da bazen bazı şeyleri ters algılayabiliyorlar!”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Açık değil mi? Neyse, doktorun karısı, yani Bayan Cloade cinayet gecesi size telefon etti mi?”

“Kathie yenge mi? Evet etti.”

“Ne söyledi?”

“Yine bir şeyleri karıştırmıştı. İşlerin içinden çıkamıyordu.”

“Sizi kendi evinden mi aradı?”

“Hayır, telefonları bozukmuş. Dışarı çıkıp bir telefon kulübesinden aramış.”

“Konuştuğunuz zaman saat onu on mu geçiyordu?”

“Sanırım o sıralardaydı. Saatimiz sık sık bozulur da.”

Poirot düşünceli bir tavırla, “Demek, o sıralarda,” diye mırıldandı. Sonra nazikçe, “O gece yalnızca yengenizle mi konuştunuz?” diye sordu.

Lynn kısaca, “Hayır,” dedi.

“David Hunter sizi Londra’dan aradı mı?”

Genç kız birden öfkelenerek, “Evet,” dedi. “*Onun* ne dediğini de merak ediyor musunuz?”

“Hayır, buna cüret...”

“İsterseniz söyleyeyim! Bana buralardan gideceğini, yaşamımdan çıkacağını söyledi. Bana layık olmadığını, asla iyi bir adam olmadığını ve olmayacağını, benim hatırım için bile değişmeyeceğini söyledi.”

“Hoşunuza gitmese de bunun doğru olduğunu biliyordunuz, değil mi?”

“Umarım gider buralardan, tabii beraat ederse. Umarım ikisi birlikte Amerika’ya ya da başka bir ülkeye giderler. Belki o zaman biz de onları düşünmekten vazgeçer, kendi ayaklarımızın üzerinde durmayı öğreniriz. Kötülük dileklerinden de vazgeçeriz.”

“Kötülük dileklerinden mi?”

“Evet, bunu ilk Kathie yengenin verdiği yemekte hissettim. Belki de bunun nedeni eve yeni dönmüş olmamdı; çok gergindim, sinirli olduğum için bana öyle geldi. Ama ortamda dalga dalga yayılan kötü niyeti sezdim. Sanki herkes Rosaleen’in başına bir şey gelmesini ister gibiydi. *Onun ölmesini istiyorduk* sanki hepimiz! Size hiçbir kötülüğü dokunmamış birinin ölümünü dilemek...”

Poirot kararlı ve katı bir sesle, “Tabii ki onun ölümü her şeyi yoluna sokabilirdi,” dedi.

“Yani, finansal açıdan mı? Rosaleen’in yalnızca buraya gelmesi bile bizim için çok kötü oldu. Bir insanı kıskanmak, bir insana sinirlenmek, ona avuç açmak; bütün bunlar yeterince kötü zaten... Bakın,

şimdi Furrowbank Malikânesi'nde tek başına yaşıyor. Hayalet gibi, her şeyden korkuyor, ölümüne korkuyor, çıldırmak üzereymiş gibi görünüyor. Buna rağmen kendisine yardım etmemizi de istemiyor! Hiçbirimizi istemiyor. Annem gidip onu buraya çağırdı, bizimle beraber kalabileceğini söyledi, Frances yenge de aynı şeyi yaptı. Hatta Kathie yenge gidip Furrowbank Malikânesi'nde onunla kalabileceğini söyledi. Ama hiçbirimizin yüzünü görmek istemiyormuş gibi bir hali var ve onu kınamıyorum. David'in alay kumandanını bile görmek istemedi. Sanırım hasta; korkudan, kaygıdan, acıdan hastalandı. Ve biz de onu bu durumdan kurtarmak için hiçbir şey yapamıyoruz, çünkü bunu istemiyor."

"Bunu *siz de* denediniz mi? Şahsen?"

Lynn, "Evet," dedi. "Dün oraya gittim ve yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordum. Benim yüzüme baktı..." Genç kız birden sustu ve hafifçe titredi. "Sanırım benden nefret ediyor. 'Hele de sen...' dedi. '*Hele de sen*, yanımda isteyebileceğim son kişisin...' Sanırım David ona Furrowbank Malikânesi'nde kalmasını söylemiş, kız David ne derse onu yapıyor. Rowley ona çiftlikten biraz tereyağı ve yumurta götürmüştü. Sanırım aramızdan yalnızca Rowley'yi seviyor. Ona teşekkür etmiş ve çok iyi olduğunu söylemiş. Rowley gerçekten *iyidir*."

Poirot, "İnsanlar bazı kimselere –özellikle de ağır yük altındaki kişilere– karşı büyük bir sevecenlik ve acıma hissi duyarlar," dedi. "Ben de Rosaleen Cloade'e çok acıyorum. Elimden gelse ona yardım etmek isterdim. Hatta şimdi bile beni dinlese..."

Birden konuşmasını keserek ayağa kalktı.

"Gelin matmazel," dedi. "Furrowbank Malikânesi'ne gidelim."

"Sizinle gelmemi mi istiyorsunuz?"

"Anlayışlı ve özverili olabilecekseniz..."

Lynn, "Tabii," diye bağırdı. "Her zaman..."

13. BÖLÜM

Dar patikayı çıkarak Furrowbank Malikânesi'ne gitmeleri ancak beş dakika sürdü. Eve ormangülleriyle çevrili bir dağ yolundan giriliyordu. Gordon Cloade'in Furrowbank Malikânesi'ni gösterişli bir yer haline getirmek için fazla emek ya da para harcaması gerekmemişti.

Kapıyı açan hizmetçi karşısında onları görünce şaşırdı, Bayan Cloade'in onları kabul edip etmeyeceğinde kararsızdı. Hanımının henüz kalkmadığını söyledi. Ama Poirot'nun ısrarı karşısında onları konuk odasına aldı ve hanımına haber vermeye gitti.

Poirot etrafına bakındı. Burayı Frances Cloade'in konuk odasıyla karşılaştırıyordu. Frances Cloade'in odasında teklifsiz, samimi, kişilikli bir hava vardı, odaya sahibi bir anlamda damgasını vurmuştu. Burasıysa kişiliksiz bir odaydı: Yalnızca zengin, zevk sahibi biri tarafından döşendiği anlaşılıyordu. Gordon Cloade her şeyin kaliteli ve tasarım ürünü olmasına dikkat etmişti; ama bir seçicilik, sahibinin kişisel zevklerini yansıtan hiçbir şey yoktu. Rosaleen'in de burayı benimsemediği, hiçbir şeye kendi kişiliğini yansıtmadığı anlaşılıyordu.

Rosaleen, Furrowbank Malikânesi'nde bir yabancı gibi yaşıyordu. Ritz'de veya Savoy Otel'de kalan zengin konuklardan hiç farkı yoktu.

Poirot, acaba, diye düşündü. Eğer, diğeri...

Lynn, ne düşündüğünü ve neden asık suratlı durduğunu sorun-
ca daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

“*Günahın bedeli ölümdür*, derler matmazel. Bazen günahların bedeli lüks de oluyor galiba. Acaba böylesi daha mı iyi? İnsanın geri dönüş yolu kapalı olduğu için özlediği evine uzaktan bakması! Buna katlanılır mı?”

Birden sustu. Birkaç dakika önce onları soğuk bir tavırla karşılamış olan orta yaşlı hizmetçi adeta koşarak içeri girmişti. Kadın korkudan büyümüş gözlerle, “Ah, Bayan Marchmont!” diye inledi. “Ah, beyefendi, hanımım yukarıda çok kötü! Çok kötü... konuşmuyor. Onu uyandıramadım, elleri de buz gibi!”

Poirot birden dönüp salondan dışarı fırladı ve merdivenlerden yukarı koştu. Lynn ve hizmetçi de onu izlediler. Birinci kata çıktılar. Hizmetçi merdivenlerin hemen karşısındaki, açık duran kapıyı işaret etti.

Burası geniş ve güzel bir yatak odasıydı. Açık pencerelerden giren güneş ışıkları pastel renkteki değerli halıları aydınlatıyordu.

Geniş ceviz karyolada Rosaleen yatıyordu, genç kadının uyurmuş gibi bir hali vardı. Baş yastıkta yan yatmıştı. Uzun siyah kir-piklerinin gölgesi yanaklarına düşmüştü. Bir elinde buruşmuş bir mendil vardı. Genç kadın ağlaya ağlaya uykuya dalmış küçük bir çocuğa benziyordu.

Poirot elini tutarak nabzını bulmaya çalıştı. Zavallı kadının eli buz gibiydi. Bu Poirot’nun tahmininde yanılmadığını gösteriyordu.

Poirot, Lynn’e döndü ve yavaşça, “Öleli bir hayli olmuş. Uyku-sunda ölmüş,” dedi.

Hizmetçi ağlamaya başladı. Bir yandan da deli gibi haykırı-yordu.

“Ah efendim, ah, ne yapacağız şimdi?”

“Doktoru kimdi?”

Lynn, “Lionel dayım,” dedi.

Poirot hizmetçiye dönerek, “Hemen Doktor Cloade’e telefon et,” dedi.

Kadın hıçkırarak odadan çıktı. Poirot odanın içinde dolaşmaya başladı. Yatağın başucundaki komodinin üstünde küçük, beyaz bir karton kutu vardı. Üzerinde *Yatmadan önce bir tane* yazıyordu. Mendilini çıkararak kutuyu açtı. İçinde kâğıda sarılmış üç uyku hapı kapsülü vardı. Poirot daha sonra şöminenin yanına gitti, sonra da yazı masasına. Masanın önündeki sandalye yan tarafa itilmişti ve açık olan sümenin üzerinde şekilsiz, çocuk yazısını andırır bir yazıyla yazılmış beyaz bir kâğıt vardı.

“Ne yapacağımı bilmiyorum... Bu şekilde devam edemem... Çok kötü şeyler yaptım. Yaptıklarımı birisine söylemem ve huzur bulmam gerek... Başlangıçta bunun bu kadar büyük bir günah olacağını anlamamıştım... Bu kadar kötü olacağını... Bunun nelere neden olacağını bilemezdim... Her şeyi yazmam gerek...”

Daha fazla yazamamıştı. Kalem halının üzerinde, düştüğü yerde duruyordu. Poirot, beyaz kâğıdın üzerindeki sözcüklere uzun uzun baktı. Lynn hiç kımıldamadan yatağın yanında duruyor ve ölmüş kadına bakıyordu.

Odanın kapısı birdenbire büyük bir gürültüyle açıldı ve David Hunter soluk soluğa içeri girdi.

Lynn onu görünce ileri doğru atıldı.

“David, demek serbest bıraktılar seni? Çok mutlu...”

Ama David onun sözlerini dinlememişti bile. Onu kenara iterek, yatağın üzerinde hareketsiz yatan Rosaleen’in üzerine kapandı.

“Rosa! Rosaleen...” Onun eline dokundu. Sonra büyük bir hırs-
la Lynn’e döndü. Gözlerinden öfke fışkırıyordu. Ağzından çıkan
sözcükler ağır ve kasıtlıydı.

“*Sonunda onu öldürdünüz, değil mi?* Nihayet ondan kurtul-
dunuz! Önce uydurma bir suçla beni hapse attırıp, *benden* kurtul-
dunuz, sonra da hepiniz birleşerek ondan kurtuldunuz! Hepsiniz
birden, değil mi? Yoksa biriniz mi? Hanginizin olduğu umurunda
bile değil. Öldürdünüz onu! Gözünüz hep o lanet paradaydı, alın
işte, artık hepsi sizin! Ölümüyle miras artık sizin. Artık zenginsiniz
pis hırsızlar, adi katiller! Ben yanında olduğum sürece ona doku-
namadınız. Kardeşimi sizlerden nasıl koruyacağımı biliyordum
ben, o zavallı kendini korumaktan âcizdi! Ama onu yalnız yakalar
yakalamaz, fırsatı kaçırmadınız.” Birden durdu, hafifçe sallandı ve
fısıldar gibi, “*Katiller,*” dedi.

Lynn, “Hayır David,” diye bağırdı. “Hayır, yanılıyorsun. Onu
hiçbirimiz öldürmedik. Böyle bir şeyi asla yapmayız.”

“Onu sizden biri öldürdü Lynn Marchmont. Bunu sen de benim
kadar iyi biliyorsun.”

“Yemin ederim ki biz yapmadık David! Yemin ederim ki, biz
yapmadık!”

David’in gözlerindeki vahşet biraz yumuşar gibi oldu.

“Bunu belki *sen* yapmadın Lynn...”

“Ben yapmadım David, yemin ederim ki ben yapmadım...”

Hercule Poirot ileri doğru bir adım attı ve hafifçe öksürdü.
David birden ona döndü.

Poirot, “Sanırım biraz fazla abartıyorsunuz,” dedi. “Kardeşini-
zin öldürüldüğünü nereden biliyorsunuz?”

“Onun öldürülmediğini mi söylüyorsunuz? Siz *buna...*” Par-
mağıyla yatağın üzerinde yatan cansız bedeni işaret etti. “Siz buna

‘doğal bir ölüm’ mü diyorsunuz? Evet, Rosaleen’in sinirleri biraz zayıftı, ama hiçbir hastalığı yoktu. Kalbi sapasağlamdı.”

Poirot, “Dün akşam,” dedi. “Yatmadan önce buraya oturup bir şeyler yazmak istemiş...”

David hızla onun yanından geçerek masanın üzerindeki kâğıda gitti.

Poirot hemen uyardı. “Dokunmayın ona.”

David elini çekti ve olduğu yerden kâğıdı okudu. Sonra sert bir hareketle dönerek, soran gözlerle Poirot’ya baktı.

“Yani sizce intihar mı etti? Rosaleen neden intihar etmek istesin?”

Onun bu sorusuna yanıt veren açık kapının ağzında duran Başmüfettiş Spence oldu.

“Diyelim ki kız kardeşiniz salı gecesi Londra’da değil de, Warmesley Vale’deydi. Diyelim ki, kendisine şantaj yapan adamı görmeye gitti ve öfkelenerek onu öldürdü, olamaz mı bunlar?”

David birden kapıya doğru döndü. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Kız kardeşim salı gecesi Londra’daydı. Saat on birde apartman dairemize gittiğimde onu orada buldum.”

Spence, “Evet,” dedi. “Bu sizin öykünüz Bay Hunter. Bunda ısrar edeceğinizi de biliyorum. Ama size inanmak zorunda değilim. Her neyse, zaten artık çok geç...” Başı ile yatağı işaret etti. “Artık onu kimse mahkemeye çıkaramaz.”

14. BÖLÜM

Spence, “Bunu kabul etmeyecek tabii,” dedi. “Ama kardeşinin yaptığını o da biliyor.” Başmüfettişin polis merkezindeki odasında oturuyorlardı. Spence masanın karşı tarafında oturan Poirot’ya baktı. “Ne tuhaf değil mi, biz hep *David Hunter*’ın cinayet gecesi ne yaptığını araştırdık. *Rosaleen*’i araştırmak hiç aklımıza gelmedi. Oysaki onun cinayet gecesi Londra’daki dairesinde olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktu. Onun orada olduğunu söyleyen David’di. İşin başından beri Arden’i ancak iki kişinin öldürmüş olabileceğini biliyorduk: David Hunter ve Rosaleen Cloade. Yalnızca bu ikisinin bundan çıkarı vardı. Körlemesine *adamın* üzerine gittik ve *kadını* ihmal ettik. Gerçekten de kızın o kadar korkak ve aptal bir görünüşü vardı ki... sinirleri de çok zayıfmış, sanırım bu her şeyi açıklıyor. Belki de David onu Londra’ya bu nedenle gönderdi. Kardeşinin paniğe kapıldığı zaman kendini kaybedip, çok tehlikeli olabileceğini biliyordu. Tuhaf olan bir şey daha var: Onu genellikle turuncu giysiler içinde görüyordum. Herhalde turuncu favori rengiydi: çizgili turuncu elbise, turuncu eşarp, turuncu bere. Bütün bunlara rağmen, ihtiyar Bayan Leadbetter’in anlattıklarını dinlediğim zaman, turuncu eşarplı kadının Bayan Gordon olacağı aklıma gelmedi; ne akılsızlık. Sanırım kadının akli dengesi yerinde

değildi, kim bilir belki de cezai ehliyeti bile yoktu. Onu kilisede gördüğünüz zaman da herhalde işlediği günahın etkisiyle aklı başında değildi ve yaptıklarına pişman olmuştu.”

Poirot, “Evet, müthiş bir günah duygusunun altında eziliyordu,” dedi.

Spence düşünceli düşünceli başını salladı.

“Arden’e saldırırken kim bilir gözü ne kadar dönmüştü. Adam herhalde ondan böyle bir şey beklemiyordu. Böyle narin bir kadınla karşı karşıyayken önlem almamış olması o kadar doğal ki.” Susup bir iki dakika kadar düşündükten sonra, “Yalnız hâlâ anlayamadığım bir nokta var. *Porter’ı yalan söylemeye kim ikna etti?* Bunu yapanın Bayan Jeremy olmadığını söylüyorsunuz, ama ben ondan başkasını düşünemiyorum,” dedi.

Poirot, “Hayır,” dedi. “Binbaşığı bu işe karıştıran Bayan Jeremy değildi. Ona inanıyorum. Bu konuda çok aptalca hareket ettim. Onu işe karıştıranın kim olduğunu şimdiye kadar bulmam gerekirdi. Üstelik de Binbaşı Porter bunu bana kendisi söylemişken.”

“Kendisi mi söyledi?”

“Oh, açıkça değil, tabii. Bunu söylediğinin bilincinde değildi.”

“Peki, kim bu kişi?”

Poirot başını hafifçe yana eğdi.

“İzninizle önce size iki sorum olacak.”

Spence şaşırmış görünüyordu.

“Buyrun, sorun.”

“Şu Rosaleen’in yatağının yanındaki uyku hapları neydi?”

Spence daha çok şaşırmıştı.

“Ah, o uyku haplarını mı soruyorsunuz? Onlar tamamen zararsız şeyler. Bromid. Sinirleri yatıştırmak için. Her gece yatmadan önce bir tane almış. Tabii ki kapsüllerin içindeki tozu analiz ettirdik. Tamamen zararsız.”

“Ona bu ilacı kim vermiş?”

“Doktor Cloade.”

“Bu ilacın reçetesini ne zaman yazmış?”

“Ah, kısa bir süre önce.”

“Rosaleen’i öldüren zehir neymiş?”

“Şey, adli tıp raporunu henüz almadık ama bundan pek kuşku-muz yok, morfin olduğunu düşünüyoruz. Hem de yüklü miktarda.”

“Rosaleen’in odasında morfin var mıydı?”

Spence meraklı gözlerle karşısındaki adamı süzdü.

“Hayır. Ne demek istiyorsunuz Mösyö Poirot?”

Poirot onun sorusunu duymazdan gelerek, “Şimdi ikinci soru,” dedi. “David Hunter, salı gecesi 23.05’te Londra’dan Lynn Marchmont’a telefon etmiş. Bütün telefon konuşmalarını kontrol ettiğinizi söylüyorsunuz. Bu, Shepherd Konakları’ndan dışarıya edilen tek telefondur, değil mi? Acaba dışarıdan Shepherd Konakları aranmış mı?”

“Evet. 22.15’te Warmesley Vale’den, Shepherd Konakları aranmış. Ve bu telefon Warmesley Vale’deki telefon kulübelerinden birinden edilmiş.”

“Evet, anlıyorum.”

Poirot bir süre suskun oturdu. Düşünüyordu.

“Düşündüğünüz şey nedir Mösyö Poirot?”

“Bu telefon açılmış mı? Yani, santral Londra’daki numaradan yanıt almış mı?”

Spence yavaşça, “Ne demek istediğinizi anlıyorum,” dedi. “O sırada dairede telefonu açan *birinin* olması gerekirdi. David halen trendeydi. O halde Rosaleen Cloade dairesindeydi. Dairesinde olduğuna göre birkaç dakika önce Stag Han’da olamazdı. Bu durumda turuncu eşarplı kadın Rosaleen Cloade *değildi*. Eğer öyleyse Arden’i Rosaleen öldürmedi. O halde neden intihar etti?”

Poirot, “Bunun yanıtı çok basit,” dedi. “Rosaleen Cloade intihar etmedi. Öldürüldü!”

“Ne?”

“Evet, hem de çok soğukkanlı bir katil tarafından öldürüldü?”

“Ama Arden’i kim öldürdü? David’i eledik...”

“Onu öldüren David değildi.”

“Şimdi de Rosaleen’in katil olmadığı anlaşıldı. Ama Arden’i öldürmek için gerekçesi olan yalnızca iki kişi vardı! İkisinin de katil olmadığını söylüyorsunuz!”

Poirot, “Evet,” dedi. “*Gerekçe!* Bizi yanıltan da bu oldu. Diyelim ki A, C’yi öldürmek istiyordu ve bunun için de geçerli bir nedeni vardı; B’nin de D’yi öldürmek için nedeni vardı. Eğer, A, D yi ve B’de C’yi öldürürse ortalık karmakarışık olur, değil mi?”

Spence homurdandı.

“Lütfen biraz daha anlaşılır konuşur musunuz Mösyö Poirot. Sizin bu A,B,C’lerinizden hiçbir şey anlayamadım.”

Poirot, “Durum oldukça karmaşık,” dedi. “Çünkü *iki birbirinden farklı cinayetle* karşı karşıyayız. Dolayısıyla da iki farklı katil bulmamız gerekiyor. Sahneye birinci katil girer, ardından ikinci katil.”

Spence, “Shakespeare’den alıntı yapmayı bırakın lütfen. Burası tiyatro sahnesi değil.”

“Ama olanların bir Shakespeare dramından farkı yok dostum. Shakespeare’in de işlemekten zevk alacağı duygular –insani duygular– heyecanlar, kıskançlıklar, ihtiraslar, nefretler ve bundan faydalanmak isteyen insanlar... Shakespeare, Julius Ceasar’da neder: “*Zaman olur, insanın çabaları dalga gibi yükselir, sular alı götürür bizi mutluluğa...*” Biri buna oynadı, başmüfettiş. Eline geçen fırsatı değerlendirdi, bunu lehine çevirmeye çalıştı ve bunu başardı da, hem de burnumuzun dibinde!”

Spence sinir içinde burnunu ovuşturdu.

“Açık konuşun Mösyö Poirot,” dedi. “Ne demek istiyorsanız onu söyleyin, çok rica ediyorum.”

“Her şeyi açıklayacağım dostum. Bu olayda üç kişi öldü, değil mi? Bunda hemfikiriz, değil mi? Ölen üç kişi var.”

Spence şüpheyle Poirot’yu süzdü.

“Orası kesin. Herhalde bu üç kişiden birinin hâlâ sağ olduğunu söylemeyeceksiniz.”

Poirot, “Hayır, hayır,” dedi. “Üçü de öldü. Ama *nasıl* öldüler? Yani onların ölümlerini ne şekilde sınıflandırabilirsiniz?”

“Şöyle... Benim bu konudaki düşüncemi biliyorsunuz: Bir cinayet, iki de intihar. Ama size göre son ölüm intihar değil de cinayet, öyle değil mi?”

“Bana sorarsanız ölümlerden biri *intihar*, biri *kaza*, biri de *cinayet*.”

“Kaza mı? Yani Bayan Cloade kendisini yanlışlıkla mı zehirlledi? Yoksa Binbaşı Porter’ın kendi tabancasıyla intiharı mı kaza?”

Poirot, “Hayır,” dedi. “Kaza olan, Charles Trenton’ın, diğer bir deyişle Enoch Arden’in ölümü.”

“Kaza mı?” Spence dayanamayıp patladı. “*Kaza mı*? Bir adamın kafasının paramparça edilmesine nasıl olur da *kaza* dersiniz?”

Poirot onun heyecanlanmasına aldırmadan sakın bir sesle cevap verdi.

“Kaza derken, bu olayda onu görmeye giden kişinin aslında öldürmek gibi bir niyetinin olmadığını söylemek istiyorum; kısacası kasıt olmadığını.”

“Kasıt yok, ama adamın kafası parçalanmış! Yoksa bunun bir delinin işi olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?”

“Gerçeğe oldukça yaklaştığınızı söyleyebilirim; ama bunu yapan sizin anladığınız anlamda deli değildi.”

“Bu olayda akli bakımdan normal olmayan tek kişi Bayan Gordon’dı. Bazen onun tuhaf bakışlarla etrafı süzdüğünü görüyordum. Tabii Bayan Lionel Cloade’in de biraz öyle olduğunu söyleyebiliriz; ama onun bu kadar vahşileşebileceğini düşünemem bile. Bayan Jeremy’ye tam anlamıyla akli başında bir kadın. Ayrıca siz Binbaşı Porter’ı bu işe karıştıranın, Bayan Jeremy *olmadığını* söylüyorsunuz.”

“Öyle, onun kim olduğunu biliyorum. Dediğim gibi bunu, farkında olmadan Porter kendisi söyledi. Küçücük bir ima; ah ne kadar budalayım, içimden kendimi tepelemek geliyor.”

“Demek sizin şu ABC deliniz, Rosaleen Cloade’i öldürdü, öyle mi?”

Spence’in ses tonu giderek daha da kuşkulu bir hal alıyordu.

Poirot şiddetle başını salladı.

“Kesinlikle hayır! Bu sahneden birinci katilin çıkıp, ikinci katilin girişi... Bu tamamen farklı bir cinayet; hiddetin, öfkenin hiçbir rolü yok. Tamamen önceden planlanmış, soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet ve size söylüyorum başmüfettiş, Rosaleen’in katilini darağacında görünceye kadar bu işin peşini bırakmayacağım.”

Bunu söylerken ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Spence, “Hey!” diye bağırdı. “Beni bu şekilde bırakamazsınız, isim verin bana.”

“Kısa bir süre sonra size her şeyi açıklayacağım. Ama her şeyi kesin olarak öğrenmem için beklediğim bir haber var. Doğrusunu isterseniz denizaşırı bir yerden gelecek bir mektubu bekliyorum.”

“Falcı gibi konuşmayı bırakın! Hey... Poirot!”

Ama Poirot onu dinlemeden odadan çıktı.

Doğruca meydana geçti ve Doktor Lionel Cloade’in zilini çaldı. Kapıyı Bayan Cloade açtı. Poirot’yu görünce yine hayretle irkildi. Poirot hiç zaman kaybetmedi.

“Madam, sizinle konuşmam lazım.”

“Oh, tabii, buyrun, toz almak için pek zamanım olmadı, ama...”

“Size bir şey sormak istiyorum. Kocanız ne zamandan beri morfin bağımlısı?”

Kathie yenge bunu duyar duymaz ağlamaya başlamıştı.

“Aman Tanrım! Bunu kimsenin duymaması için hep dua ettim. Savaş zamanı çok fazla çalışıyordu ve dayanılmayacak kadar şiddetli baş ağrıları çekiyordu. Korkunç baş ağrıları. O zamandan beri dozu giderek azaltmaya çalışıyor ve bunda başarılı da oldu sayılır, gerçekten çaba gösteriyor. Ama bazen bu yüzden çok sinirli oluyor...”

“Bunun için de paraya ihtiyacı vardı, değil mi?”

“Evet, sanırım öyle. Oh, Mösyö Poirot! Tedavi olacağına söz verdi...”

“Sakin olun madam. Küçük bir sorum daha olacak. Lynn Marchmont’a telefon ettiğiniz akşam postanenin dışındaki telefon kulübesine gittiniz, değil mi? O gece meydanda birine rastladınız mı?”

“Oh, hayır Mösyö Poirot. *Hiç kimseye* rastlamadım.”

“Ama yarım peniniz olduğu için birinden iki peni borç aldığınızı söylemişsiniz?”

“Oh, evet, bunu telefon kulübesinden çıkan kadından rica ettim. Çok iyi bir kadındı, hemen verdi.”

“Bu kadın nasıl biriydi?”

“Şey, biraz fazla makyajlıydı. Başına turuncu bir eşarp sarmıştı. İşin tuhafı yüzü de bana hiç yabancı gelmemişti; yıllar önce ölen dostlarımdan biri olabileceğini düşündüm, ama nereden tanıdığımı bir türlü anımsayamadım.”

Hercule Poirot, “Çok teşekkür ederim Bayan Cloade,” dedi.

15. BÖLÜM

Lynn, evden dışarı çıktı ve başını kaldırarak gökyüzüne baktı.

Güneş, tepelerin arkasında kaybolmak üzereydi, havada tuhaf bir kızılık vardı. Hava durgundu, yaprak kıpırdamıyordu. Lynn, fırtına öncesi sessizlik, diye düşündü.

Evet, zamanı gelmişti. Artık bunu daha fazla uzatamazdı. Long Willows Çiftliği'ne gitmeli ve Rowley'ye söylemeliydi. Hiç olmazsa bu kadarını borçluydu ona, gidip yüzüne karşı söylemeliydi. Birkaç satır karalayıp durumu açıklamak gibi bir yola başvurmak haksızlık olacaktı.

Kararını vermiş olmasına rağmen içinde büyük bir isteksizlik hissediyordu. Etrafına bakındı ve bütün bunlara, her şeye, kendi dünyama, kendi yaşamıma elveda, diye düşündü.

Hayal kurmaktan hoşlanmazdı. Bu kararıyla, yaşamıyla kumar oynadığının bilincindeydi. David'le yaşam bir oyundan farksızdı ya da maceradan –sonunun nereye varacağı belli değildi– iyi de olabilirdi kötü de. David de onu uyarmıştı...

Cinayetten bir gece önce telefonda.

Şimdiyse birkaç saat önce, “Seni terk edebileceğimi, yaşamından sonsuza dek çıkabileceğimi sanıyordum,” demişti. “Ama böyle düşünmekle ne büyük budalalık ettiğimi anladım. Beraberce

Londra'ya gider, yıldırım nikâhıyla evleniriz. Kaybedecek zamanımız yok. Seni buraya bağlayan kökleri, kökünden çıkarıp seni götürmeliyim. Her şeyi Rowley'ye sen Bayan David Hunter olduktan sonra anlatırız. Böylesi daha kolay olur.”

Lynn o zaman ona söylememekle beraber bu fikirden hoşlanmamıştı. Hayır, Rowley'ye her şeyi kendisi söylemeliydi.

İşte, şimdi Rowley'ye gidiyordu!

Lynn, Long Willows Çiftliği'nin kapısını çaldığı sırada fırtına başlamak üzereydi. Rowley kapıyı açıp, karşısında onu görünce çok şaşırdı.

“Merhaba, Lynn! Neden telefon edip geleceğini bildirmedi, dışarı çıkmış olabilirdim.”

“Seninle konuşmam gerekiyor Rowley.”

Genç adam kenara çekilerek ona yol verdi ve Lynn'in arkasından büyük mutfaka doğru yürüdü. Rowley yemekten yeni kalkmıştı, tabağı henüz masadaydı.

“Buraya bir radyo almayı düşünüyorum. Bir de yeni çelik lava-bo taktıracağım. Böylece işlerini daha kolay görebilirsin...”

Lynn onun sözünü kesti.

“Bu planları bırak artık Rowley.”

“Neden? Şu zavallı kızcağız henüz gömülmedi diye mi? Evet, bu belki kalpsizlik gibi görünebilir ama, o zaten pek mutlu bir insan değildi. Hasta mizaçlıydı. O korkunç bombardmanın etkisinden kurtulamamıştı. Her neyse, öldü ve yakında gömülecek. Bu bizim için her şeyi değiştirdi, artık senin de benim de...”

Lynn derin bir soluk aldı.

“Hayır Rowley. Artık biz diye bir şey yok. Sana söylemek istediğim şey buydu işte.”

Genç adam şaşkın şaşkın yüzüne bakıyordu. Bir şey anlamamıştı. Lynn bütün gücünü topladı. Şimdi yapacağı şeyden nefret etmesine rağmen yapmak zorundaydı.

“Ben David Hunter’la evleniyorum Rowley.”

Onun kızmasını, itiraz etmesini, hatta öfkeyle bağırmasını bekliyordu, ama beklediği olmadı. Onun bu kadar sakin olabileceği hiç aklına gelmemiştir.

Genç adam bir iki dakika kadar onun yüzüne baktı. Sonra sobanın önüne giderek ateşi karıştırdı ve işini bitirince dalgın bir tavırla ona döndü.

“Şu işi açıkça konuşalım,” dedi. “David Hunter’la neden evlenmek istiyorsun?”

“Çünkü onu seviyorum.”

“Sen beni seviyorsun.”

“Evet, buradan ayrıldığım zaman seni seviyordum. Ama aradan dört yıl geçti ve ben değiştim Rowley. İkimiz de değiştik.”

Genç adam sakin bir sesle, “Yanılıyorsun...” dedi. “Ben değişmedim.”

“Olabilir, belki sen fazla değişmedin.”

“Ben hiç değişmedim. Değişmek için pek şansım olmadı. Burada çabalayıp durdum. Paraşütle atlamadım, gece karanlığında düşman hatlarındaki kayalara tırmanmadım ve arkadan boğazına sarılıp adam bıçaklamadım...”

“Rowley...”

“Savaşa katılmadım, savaşmadım. Savaşın ne olduğunu bilmiyorum! Burada çiftlikte sakin, güvenli bir yaşamım oldu. Şanslı Rowley! Ama sen kocanın bir kahraman olmasını istersin! Kocan olarak benimle bir evde yaşamaktan utanç duyarsın, değil mi?”

“Hayır Rowley! Oh, hayır! Hiç de zannettiğin gibi değil.”

“Ben öyle olduğunu zannediyorum!”

Lynn’e iyice yaklaştı. Boyun damarları dışarı fırlamış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Gözlerindeki bakış kızgın boğaların bakışlarına benziyordu. Kafasını iki yana savuran, ayağını yere vuran,

boynuzlarını geçirmek için başını yavaş yavaş kaldıran boğaların... Kızıştırılmış, öfkesi doruğa ulaşmış...

“Şimdi sen *sus da beni iyi dinle* Lynn. “Elime geçen bir şansı kaçırdım. Ülkem için savaşmadım. En iyi arkadaşımın savaşa gidip ölmesine seyirci kaldım. Sevdiğim kızın –*nişanlımın*– üniforma giyip vatan için yurtdışına gitmesine göz yumdum. Ben yalnızca onun ‘Geride Bıraktığı Erkek’ oldum. *Buradaki yaşamım cehennemden farksızdı*, bunu anlıyor musun Lynn? Cehennem! Sonunda geri döndün. Ama cehennem daha da cehennem oldu bana. O gece Kathie yengenin evinde David Hunter’a bakışını gördükten sonra çektiğim ıstırapı bilemezsin. Her şeye rağmen seni ona kaptırmayacağım. Seni benden alamayacak Lynn. *Duyuyor musun beni?* Eğer benim olmayacaksan kimsenin de olmayacaksın. Sen beni ne zannediyorsun?”

“Rowley...”

Lynn ayağa kalkmış, yavaş yavaş gerilemeye başlamıştı. Korkuyordu. Karşısındaki adam değil, canavardı sanki.

Rowley, “*Zaten iki kişiyi öldürdüm,*” dedi. “*Üçüncüyü öldürmekten kaçınacağımı mı sanıyorsun?*”

“Rowley...”

Bu arada genç adam onun yanına gelmiş ve iki eliyle boğazına sarılmıştı bile...

“Artık tahammülüm kalmadı Lynn...”

Genç kızın boğazını sıkın parmakları gerildi, sıkıştı. Her şey kararmış, oda dönmeye başlamıştı. Soluk alamıyordu... bayılmak üzereydi...

Derken bir öksürük sesi. Kısa ve yapay bir öksürüktü bu.

Rowley durakladı, parmakları gevşedi ve kolları yana düştü. Lynn yere yığıldı.

Agatha Christie

Hercule Poirot kapının eşiğinde çekingen bir tavırla duruyor, hafifçe boğazını temizliyordu.

“Rahatsız etmediğimi umarım,” dedi. “Kapıyı çaldım, ama kimse yanıt vermedi... Sanırım meşguldünüz?”

Odada bir an için gergin bir hava esti. Rowley kımıldamadan karşısındaki adama bakıyordu. Bir an onun üzerine atılacakmış gibi bir hamle yaptı, ama sonra vazgeçti ve boş, anlamsız bir sesle, “Tam zamanında geldiniz,” dedi.

16. BÖLÜM

Sıcak, tehlikeli ortam Hercule Poirot'nun ortaya çıkmasıyla birden sakinleşmişti.

Poirot, “Çaydanlıktaki su kaynıyor mu?” diye sordu.

Rowley, ağır, ağır, şaşkınlık içinde yanıt verdi.

“Evet, kaynıyor.”

“O zaman kahve yapar mısınız? Ya da çay, sanırım çay, kahveden daha kolay.”

Rowley aynen bir robot gibi bu emri yerine getirdi.

Poirot cebinden büyük ve temiz bir mendil çıkardı, soğuk suyun altına tutarak ıslattı ve sıktıktan sonra Lynn'in yanına gitti.

“Şunu boğazınıza sarın matmazel. İşte size bir de çengelliğne. Ağrıyı hemen azaltır bu ıslak mendil.”

Lynn, kısık bir sesle ona teşekkür etti. Bir kâbus görüyordu sanki. Boğazı çok acıyor, başı dönüyordu; kendini berbat hissediyordu. Zorlanarak ayağa kalktı ve Poirot'nun yardımıyla bir sandalyeye oturdu.

Poirot onu özenle oturtuktan sonra omzunun üzerinden Rowley'ye seslenerek, “Kahve hazır mı?” diye sordu.

“Hazır.”

Rowley kahveleri getirdi. Poirot bir fincana kahve koyarak Lynn'e verdi.

Rowley şaşkınlıkla, "Buraya bakın," dedi. "Anlamadınız galiba. Ben Lynn'i boğmak istedim."

Poirot alaycı bir sesle, "Tüh! Tüh!" diye mırıldandı. Acıyan gözlerle genç adama bakıyordu.

Rowley, "İki kişi öldürdüm," dedi. "Zaten vicdanımda o ölümlerin ağırlığını taşıyorum. Siz gelmeseydiniz Lynn üçüncü olacaktı."

Poirot, "Şimdi ölümden bahsetmeyi bırakalım da kahvelerimizi içelim," dedi. "Böyle şeyleri konuşmanın zamanı değil, matmazel rahatsız olur."

Rowley, "Hey Yüce Tanrım!" dedi. Şaşkınlıktan donakalmış bir halde Poirot'ya bakıyordu.

Lynn kahvesini güçlkle yudumladı. Sıcak ve sertti. Ama sıcak kahve boğazına iyi gelmiş, ıslak mendil de acısını azaltmıştı.

Poirot, "Nasıl, şimdi daha iyisiniz, değil mi?" diye sordu.

Genç kız başıyla onayladı.

"O halde artık konuşabiliriz. Yani *ben* konuşacağım, siz dinleyeceksiniz."

Rowley, boğuk bir sesle, "Ne kadarını biliyorsunuz ki?" dedi. "Charles Trenton'ı benim öldürdüğümü biliyor musunuz?" diye sordu.

Poirot, "Evet, bunu uzun zamandır biliyorum," dedi.

Birden kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Gelen David Hunter'dı.

"Lynn," diye bağırdı. "Neden bana söylemedin?"

Durakladı, soran gözlerle hepsinin yüzüne ayrı ayrı baktı.

"Boğazına ne oldu Lynn?"

Poirot, "Bir fincan daha gerekiyor," dedi. Rowley büfeden bir fincan daha çıkardı ve Poirot'ya uzattı. Dedektif fincana kahve doldurarak David'e uzattı. Duruma bir kez daha hâkim olduğu anlaşılıyordu.

David'e dönerek, "Oturun Bay Hunter," dedi. "Şimdi üçünüz de burada oturup, kahvelerinizi içerek Hercule Poirot'nun cinayet konusunda vereceği dersi dinleyeceksiniz."

Sonra üçüne de ayrı ayrı bakarak başını salladı.

Lynn, bu bir kâbus. Gerçek olamaz, diye düşünüyordu.

Üçü de bu ufak tefek, siyah bııklı tuhaf adamın karşısında birer kukla gibiydiler. Katil Rowley, kurban Lynn ve Lynn'in sevgilisi David; hepsi de kahve fincanları ellerinde, onları tuhaf bir şekilde idaresi altına alan bu adamı dinliyorlardı.

Hercule Poirot, "Bir suçun işlenmesinin nedeni nedir? Cinayetin gerekçesi olabilir mi?" diye başladı sözlerine. "Güzel bir soru, değil mi? Bunun için nasıl bir dürtüye gerek vardır? Yaradılıştan yatkınlık gerekir mi? *Herkes* suç işleyebilir mi, özellikle de *bazı* suçları? Başından beri kendime hep aynı şeyi sorup duruyorum; insanlar kendilerini hayatın vahşetinden ve yıkıcı etkilerinden –kısaca gerçek yaşamdan– koruyan şeylerden yoksun bırakılırlarsa ne olur?

Sanırım Cloade'lerden bahsettiğimi anladınız. Burada bir Cloade olduğu için hiç çekinmeden konuşabilirim. Başlangıçtan beri bu sorunun cazibesine takılıp kalmıştım. Koşullar bu ailenin bireylerinin kendi kendilerine yeter duruma gelmelerini, kendi ayaklarının üzerinde durmalarını engellemişti. Aile bireylerinden her birinin kendine ait bir yaşamı, mesleği olmasına rağmen aslında iyiliksever bir akrabanın gölgesi altında yaşıyorlardı ve kendilerini onun korumasına bırakmışlardı. Korkudan uzak yaşıyorlardı. Güvenli bir yaşamları vardı; ama yapay bir güvenlikti bu. Gordon Cloade daima onların arkasındaydı.

"Söylemek istediğim şey şu ki, insanın karakteri sınanmadıkça anlaşılmaz. Birçoğumuz bu sınavla yaşamımızın çok erken dönemlerinde karşılaşırız. İnsanlar böylece çok küçük yaşlarda yaşamla mücadele etmeyi, kendi ayaklarının üzerinde durmanın

gerekliliğini, tehlikelerle ve zorluklarla yüzleşmeyi ve bunlarla baş etmek için kendi yollarını çizmeyi öğrenirler. Bazıları doğru bir yol izler, bazıları da dolambaçlı, çarpık yollara başvurur, ama hangi yoldan giderse gitsin insan kısa zamanda ne olduğunu öğrenir.

Ne var ki Cloade'ler kendi zayıflıklarını öğrenme fırsatını bulamamışlardı, ta ki üzerindeki koruma duvarı kalkıp, hiç beklemedikleri bir anda zorluklarla yüzleşip, başa çıkmak zorunda kalana dek. Onlar yaşam mücadelesinin ne olduğunu bilmiyorlardı, hazırlıksızlardı ve güvenliklerinin kaldığı yerden devam etmesiyle onların arasında yalnızca bir engel –bir yaşam– duruyordu: Rosa-leen Cloade'in yaşamı. Şuna bütün kalbimle inanıyorum ki, Cloade ailesinin tüm bireyleri şu ya da bu zamanda, öyle ya da böyle, akıllarından aynı soruyu geçirmişlerdir: “Eğer Rosaleen ölseydi...”

Lynn hafifçe ürperdi. Poirot bir an sustu ve sözlerinin etkisini anlamak için etrafına bakındı ve açıklamalarının sindirilmesini bekledi. Sonra konuşmayı sürdürdü.

“Ölüm düşüncesi –onun ölümü– hepsinin akıllarından geçiyordu, bundan eminim. Acaba onu öldürmeyi de düşündüler mi? Peki bunu düşünen herhangi biri, daha ileri gidip, bunu eyleme geçirdi mi?”

Rowley'ye döndü ve sesinin tonunu değiştirmeden sordu.

“Siz, Rowley, onu öldürmeyi düşündünüz mü?”

Rowley, “Evet,” dedi. “Çiftliğe geldiği gün düşündüm bunu. Orada bizden başka kimse yoktu. Düşündüm de onu o anda kolayca öldürebilirdim, ama o kadar zavallı bir görünüşü vardı ki –çok da güzeldi– aynen pazara gönderdiğim danalar gibi. Onların da ne kadar acınacak durumda, çaresiz olduğunu görür ama yine de gönderirsiniz. Benden korkmuyordu, bu beni şaşırtmıştı... Kafamdan geçenleri bilse hiç şüphesiz korkardı... Evet, elinden çakmağını alıp sigarasını yakarken kafamdan geçenler bunlardı.”

“Sanırım giderken çakmağı almayı unuttu, değil mi? Böylece çakmak sizde kaldı.”

Rowley başını salladı.

“Onu neden öldürmediğimi bilmiyorum. Bunu yapmayı düşündüm. Üstelik onu öldürdükten sonra olaya kaza süsü de verebilirdim.”

Poirot, “Senin işleyeceğin tipte bir suç değildi bu,” dedi. “İşte sana yanıt. Öldürdüğün adamı da anlık bir öfkenin dürtüsüyle öldürdün, aslında *amacın* onu öldürmek değildi, öyle değil mi?”

“Haklısınız, onu öldürmek gibi bir niyetim hiç yoktu. Kızgınlıkla çenesine bir yumruk attım, geriye doğru sendelerken, düşüp başını şöminenin kenarındaki mermere çarptı. Öldüğüne bir türlü inanamadım.”

Bunları söyledikten sonra birden hayretle Poirot’ya baktı.

“Bütün bunları nereden biliyorsunuz?”

“Sanırım o gece yaptıklarınızı doğru bir şekilde yeniden kur-gulayabiliyorum. Pek yanılmadığımı sanıyorum ama hata yapıyor-sam lütfen düzeltin. Stag Han’a gittiniz ve Beatrice Lippincott size kulak misafiri olduğu o konuşmayı anlattı, doğru değil mi? Oradan ayrıldıktan sonra danışmak üzere avukat amcanızın evine gittiniz. Ama orada bir şey oldu ve siz birden fikrinizi değiştirerek, onunla bu konuyu konuşmaktan vazgeçtiniz. Sanırım fikir değiştirmenize neyin neden olduğunu da biliyorum. Orada *bir fotoğraf gördünüz...*”

Rowley başını salladı.

Rowley, “Evet,” dedi. “Fotoğraf masanın üzerindeydi. Bir-den benzerliği fark ettim. Adamın yüzünün bana neden yabancı gelmediğini anlamıştım. O zaman Jeremy ve Frances’in, Frances’in bir akrabasından faydalanarak Rosaleen’den para sızdırmak için bir dalavere düzenlemiş olabileceklerini düşündüm. O anda öfkeden gözüm hiçbir şeyi görmedi. Oradan çıkıp doğrudan Stag Han’a gittim

ve 5 numaralı odaya çıkararak Arden'e adi serserinin, dolandırıcının teki olduğunu söyledim. Söylediklerime güldü ve, 'Haklısın, ama David Hunter bunu yuttu, parayı bu akşam getirecek,' dedi. Bunun üzerine kendi ailemden birilerinin beni oyuna getirdiğini düşündüm ve bu beni iyice çileden çıkardı. Öfkeden gözüm hiçbir şeyi görmedi, adama 'hınzır domuz' diye bağırdım ve ittim. Daha önce de dediğim gibi geriye doğru düştü ve başını şömineye çarptı."

Bir an derin bir sessizlik oldu.

Poirot, "Peki ya sonra?" diye sordu.

Rowley ağır, ağır, "Çakmak," dedi. "O sırada çakmak cebimden düştü. Onu Rosaleen'i gördüğüm zaman vermek için cebimde taşıyordum. Adamın üzerine düşünce üzerindeki D. H. harflerini gördüm. Çakmak Rosaleen'e değil, David'e aitti.

Zaten Kathie yengenin evindeki yemekten beri bazı şeyler... neyse bu konuyu açmak istemiyorum, şu an için gereksiz. Bazen delirmek üzere olduğumu düşünüyorum; kim bilir belki çoktan *delirdim* bile. Önce Johnnie gitti, sonra savaş... benim burada kalmam... ben... ben... bazen bütün bu olanlardan dolayı kendime öfkeleniyordum, o kadar ki çıldıracak gibi oluyordum, gözüm kararıyordu, şimdi de Lynn ve bu adam. Neyse, ölen adamı odanın ortasına kadar sürükledim, yüzükoyun yatırdım. Sonra o ağır maşayı aldım ve... ayrıntılara inmek istemiyorum. Parmak izlerimi ve şöminenin mermerini temizledim, sonra saatini dokuzu on geçeye ayarlayarak camını kırdım. Kimliğinin anlaşılmaması için tüm belgelerini ve gıda karnesini aldım. Sonra da kimseye görünmeden oradan kaçtım. Beatrice'in söylediklerini dinleyen polisin, çakmağı da bulunca David'den kuşkulanaacağını biliyordum."

David, "Sağ ol," dedi.

Poirot, "Sonra da *bana* geldiniz," dedi. "Benden Underhay'i tanıyan birini bulmamı istediğiniz, küçük komedideki rolünüzü

kusursuz oynadığınızı belirtmeliyim. Aslında Jeremy Cloade'ın Binbaşı Porter'ın öyküsünü ailesine anlatmış olduğundan emindim. Cloade ailesi iki yıldır umutla Robert Underhay'ın ortaya çıkmasını bekliyordu. Bu umut Bayan Lionel Cloade'ın ruh çağırma seanslarını bile etkilemişti.

“*Eh, bien*, ben de *hünerimi* gösterdim. O anda olağanüstü bir şey yapmış gibi görünüp, sizi kendime hayran bıraktığımı düşünüyordum ama asıl enayi durumuna düşen bendim. Binbaşı Porter'ın evine gittiğimiz zaman önce bana sigara ikram etti, sonra da size bakarak, ‘Siz içmiyordunuz, değil mi?’ dedi.”

Sizin sigara içmediğinizi nereden biliyordu. Halbuki sizi ilk kez o an görmüştü ya da öyle olması gerekiyordu. Daha oradayken onunla beraber bir oyun tezgâhlanmış olduğunuzu anlamalıydım, çok aptalmışım! Porter'ın o sabah çok gergin olmasına hiç şaşmamak gerek. Neyse, o kadar aptallaşmışım ki, hiçbir şey fark etmeden bir de binbaşyı alarak morga götürdüm ve cesedin kimlik tespitini yaptırdım. Ama zaman zaman olabilse de benim aptallığım sonsuza dek sürmez. Artık aptal olduğumu düşünmüyorsunuz, değil mi?”

Poirot kızgın bakışlarla etrafı süzdü ve sözlerini sürdürdü.

“Ama binbaşı yaptığına pişman olmuştu, bu işten geri çekilmek istedi. Bir cinayet davasına karışmak istemiyordu, ayrıca resmi soruşturmada yalan yere yemin etmesi de olanaksızdı. Üstelik David'in aleyhine açılan dava da büyük ölçüde ölen adamın kimliğiyle ilgiliydi. Suçlamanın temeli buydu. Dolayısıyla Binbaşı Porter bu işten vazgeçmeye karar verdi.”

Rowley boğuk bir sesle, “Bana bir mektup yazarak artık bu işe devam edemeyeceğini bildirdi, aptal adam. Bu işin geri dönüşü olmadığını anlamak istemiyordu. Onunla konuşup, aklını başına getirmek için Londra'ya gittim. Ama çok geç kalmıştım. Bana yalancı tanıklık yapmaktansa intiharı yeğleyeceğini söylemişti. Evin kapısı açıktı, yukarıya çıktım ve Porter'ı o halde buldum.”

“O an neler hissettiğimi şu anda size anlatmam olanaksız. Sanki onu da ben öldürmüş, ikinci bir cinayet işlemişim gibi hissettim. Ne olurdu sanki biraz bekleseydi, bana onunla konuşma fırsatı verseydi...”

Poirot, “İntihar notu bırakmıştı, değil mi?” diye sordu. “Onu siz mi aldınız?”

“Evet, zaten batacağım kadar batmıştım. Başım beladaydı. Binbaşı ölmeden önce sorgu yargıcına bir mektup bırakmıştı. Soruşturmada yalan söylediğini bildiriyor, öldürülen adamın Robert Underhay olmadığını belirtiyordu. Mektubu aldım ve yaktım.”

Rowley yumruğunu masanın üzerine indirdi.

“Korkunç bir kâbustan farksızdı bu! Bir karabasan! Bir kez başlamıştım, devam etmeliydim. Lynn’i elde etmek için para istiyordum, Hunter’ın asılmasını istiyordum. Sonra hiç anlayamadığım şeyler oldu ve Hunter’ın aleyhindeki suçlamalar düştü. Arden’in yanında bir kadın olduğunu söylüyorlardı: daha geç bir saatte Arden’le olan bir kadından bahsediliyordu. Hiçbir şey anlayamadım, *hâlâ* da anlayamıyorum. Kimdi bu kadın? Arden öldükten sonra oraya gelen ve bir ölüyle konuşan kadın kim olabilirdi?”

Poirot, “Böyle bir kadın yoktu,” dedi.

Lynn söze karıştı.

“Ama Mösyö Poirot, şu ihtiyar kadın. Onu *görmüş*. Onların konuştuğunu duymuş.”

Poirot, “Hah,” dedi. “İyi de gördüğü ya da duyduğu neydi? Onun gördüğü pantolonlu, tüvit ceketli biriydi. Kadın başını turuncu bir eşarpı ile iyice sarmış ve yüzüne aşırı makyaj yapmış, dudaklarını boyamıştı. Kadını loş bir ışıktaki gördü. Şimdi duyduklarına gelelim! Anlattığına göre kadın onu görünce 5 numaralı odaya girmiş ve içeriden bir erkek sesinin, ‘Defol buradan! Sıktın artık!’ dediği duyulmuştu. *Eh bien*, bu durumda ihtiyar bayanın gördüğü de sesini

duyduğu da bir *erkek* olabilirdi. Öyleydi de! Aslında bu olağanüstü bir fikirdi Bay Hunter. Tam bir parlak zekâ eseri!" Poirot bunu söylerken David Hunter'a dönmüştü.

David sert bir sesle sordu.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şimdi anlatacağım öykü sizi yakından ilgilendiriyor. Stag Han'a saat dokuza doğru gittiniz. Aslında oraya cinayet işlemek için değil, şantaj parasını ödemek için gitmiştiniz. Adamın odasına girdiğiniz zaman size şantaj yapan adamın vahşice öldürülmüş, yüzükoyun yerde yattığını gördünüz. Kafanız çok hızlı çalışıyor, Bay Hunter, durumunuzun çok riskli olduğunu anlamıştınız. Hana girdiğinizi kimse görmemişti, oradan kimseye görünmeden çıkmalı ve 21.20 trenini yakalayarak Londra'ya dönmeliydiniz. Böylece Warmsley Vale'de olmadığınızı yemin edebilirdiniz. Treni yakalamak için kırlardan koşmanız gerekiyordu. Koşarken hiç beklenmedik bir şekilde Bayan Marchmont'a rastladınız. Aslında o sırada vadide trenin dumanını görmüş ve yetişemeyeceğinizi anlamıştınız. Bayan Marchmont da dumanı görmüştü ama bunun *sizin treni kaçırdığınız* anlamına geldiğini düşünmemişti. Dolayısıyla ona saatin henüz *dokuzu çeyrek geçtiğini* söylediğinizde size hiç kuşulanmadan inandı.

"Sonra ona treni kaçırmadığınızı kanıtlamak için dâhiyane bir plan yaptınız. Zaten artık kuşkuları üzerinizden uzaklaştırmak için yeni bir plan yapmanız gerekiyordu.

"Doğruca Furrowbank Malikânesi'ne gittiniz, kimseye görünmeden anahtarınızla içeri girdiniz ve kardeşinizin eşarplarından birini başınıza sararak onun tuvalet masasında yüzünüzü abartılı bir şekilde aynen bir kadın gibi boyadınız ve onun rujlarından birini aldınız.

“Ondan sonra uygun zamanda yeniden Stag Han’a döndünüz ve müşterilere ait odada oturmakta olan ve dedikoduculuğuyla tanınan ihtiyar kadına göründünüz. Sonra 5 numaralı odaya çıktınız. İhtiyar kadın yukarıya, odasına çıkarken özellikle kapıyı açıp dışarı çıkar gibi yaptınız, ama onu görünce yeniden içeri girdiniz ve yüksek sesle, ‘Defol buradan! Git artık!’ diye bağırdınız.”

Poirot bir an sustu ve sonra, “Evet, çok zekice planlanmış bir oyundu bu,” dedi.

Lynn, “Doğru mu bütün bunlar David?” diye bağırdı. “Doğru mu?”

David yüzlerine bakarak açık açık sırtıyordu.

“Kadın taklidini çok iyi yaparım. Tanrım, o ihtiyar cadının o andaki yüzünü görecektiniz!”

Lynn şaşkınlık içinde mırıldandı.

“Peki, ama saat onda buradaysan on birde bana Londra’dan nasıl telefon edebilirsin?”

David Hunter, Poirot’ya bakarak hafifçe gülümsedi ve başını eğerek onu selamladı.

“Bunu Hercule Poirot açıklayacak. Her şeyi bilen adam! Evet, Poirot, nasıl yaptım bunu?” dedi.

Poirot, “Çok basit. Buradaki telefon kulübesinden Londra’daki kardeşinize telefon ederek ona talimat verdiniz. Rosaleen saat on biri dört geçte, Londra’dan, Warmesley Vale 34 numarayı aradı. Bayan Marchmont, telefonu açtığınız zaman santral, ‘Londra arıyor’ ya da ‘Konuşun Londra’ gibi bir şey söyledi, değil mi?”

Lynn başıyla onayladı.

“Rosaleen konuşmadan telefonu kapadı. Siz de Londra’yla konuşamadınız ve telefonu kapadınız. Birkaç dakika sonra da siz –bunu söylerken parmağıyla David’i işaret etti– Warmesley Vale 34 numaraya telefon ederek sesinizi değiştirdiniz ve, ‘Londra arıyor,’

dediniz. Bayan Marchmont sesinizi tanıyamadı ve santral konuşuyor sandı. İki arama arasındaki bir iki dakikalık boşluk doğal olarak Bayan Marchmont'un dikkatini çekmedi, bugünlerde telefonda bu gibi kopukluklar normal karşılanıyor.”

Lynn hafif bir sesle, “Demek beni aramanın nedeni *buydu* David?” dedi.

David sert bir hareketle başını çevirerek onun yüzüne baktı. Sonra Poirot'ya döndü.

“Gerçekten her şeyi *biliyorsunuz!* Doğrusu çok korkmuştum, bir şeyler düşünmem gerekiyordu. Lynn'e telefon ettikten sonra Dasleby İstasyonu'na kadar sekiz kilometre yürüdüm ve oradan o sabahki ilk yük trenine binerek Londra'ya döndüm. Tam zamanında odaya girdim, yatağımı bozdum, birkaç dakika sonra da Rosaleen'le beraber kahvaltı ettim. Polisin bu cinayet nedeniyle *Rosaleen*'den kuşkulanabileceği aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Tabii adamı kimin öldürdüğü hakkında da en ufak bir fikrim yoktu! Onu kim öldürmek *isteyebilirdi* ki? Aslında onun ölümü yalnızca bana ve Rosaleen'e yarar sağlayabilirdi.”

Poirot, “Evet, işin en güç yanı da *buydu*,” dedi. “Beni en çok düşündüren bu oldu. *Neden?* Arden'i öldürmek için yalnızca sizin ya da kız kardeşinizin *nedeni* vardı; onun ölümü yalnızca size yarar sağlıyordu. Cloade ailesinin bireyleriyse Rosaleen'in ölmesini istiyorlardı.”

David sert bir sesle, “O halde Rosaleen *öldürüldü*,” dedi. “Bu intihar değildi.”

“Evet, çok önceden planlanmış bir cinayetti. Uyku kapsüllerinden biri alınmış, içindeki bromür boşaltılmış ve yerine morfin konmuştu. Sonra da kapsül yeniden kutunun alt kısmına yerleştirilmişti.”

David kaşlarını çatı.

“Uyku ilacına mı? Herhalde bu işi *Lionel Cloade* yapmadı, değil mi?”

Poirot, “Oh, hayır,” dedi. “Bu işi Cloade’lerden *herhangi* biri yapmış olabilirdi, hepsi morfini oraya yerleştirmiş olabiliyordu. Kathie yenge, Rosaleen muayenehaneden ayrılmadan hapları değiştirmiş olabilirdi. Rowley, Rosaleen’e yağ ve yumurta götürmek için Furrowbank Malikânesi’ne gitmişti. Bayan Marchmont da Bayan Jeremy Cloade de bir nedenle buraya gelmişlerdi. Hatta Lynn bile. Aile bireylerinin hemen hemen hepsi ona yardım teklifinde bulunmak için Furrowbank Malikânesi’ne uğradılar. Hepsinin de Rosaleen’in ölümünde bir menfaati vardı.”

David, “Lynn’in hiçbir nedeni yoktu böyle bir şey yapmak için,” diye haykırdı.

Lynn, “Hayır,” dedi. “Rosaleen’in ölümünden hepimizin çıkarı vardı.”

Poirot. “Evet,” diye ekledi. “Durumu zorlaştıran, olayı içinden çıkılmaz bir hale getiren de buydu zaten. Bu yüzden bu olayı çözmek zaman aldı. David Hunter ve Rosaleen Cloade’in Arden’i öldürmek için nedenleri vardı; ama *öldürmediler*. Bütün Cloade’lerin Rosaleen’i öldürmek için nedenleri vardı, ama onlar da öldürmedi. Bu olayda başından beri *bir terslik* vardı. Rosaleen Cloade onun ölümüyle *en çok şey kaybedecek* olan kişi tarafından öldürüldü. Onu *siz öldürdünüz* Bay Hunter...”

David, “Ben mi?” diye bağırdı. “Durup, dururken kız kardeşimi neden öldüreyim ki?”

“Onu öldürdünüz, çünkü kız kardeşiniz değildi. Rosaleen Cloade iki yıl önceki bombardımanda öldü. Sizin öldürdüğünüz kadın İrlandalı hizmetçi Eileen Corrigan’dı. Fotoğrafı bugün İrlanda’dan bana ulaştı.”

Bunu söylerken elini cebine sokarak fotoğrafı çıkardı. Ama o anda hiç beklenmedik bir şey oldu. David ani bir hamleyle fotoğrafı Poirot'nun elinden kaparak kapıdan dışarı fırladı. Rowley de öfkeyle kükreyerek peşinden koştu.

Poirot ve Lynn yalnız kalmışlardı.

Lynn, “Bu doğru olamaz,” diye bağırdı. “Doğru değil!”

“İnanın matmazel, hepsi doğru. David Hunter'ın onun kardeşi olmadığını düşündüğünüz anda aslında olayı yarı yarıya çözmüş, gerçeği kısmen de olsa keşfetmişsiniz. Olaya farklı bir gözle baktığınızda her şey yerine oturuyor. Rosaleen inançlı bir Katolik'ti (Underhay'in karısıysa Katolik *değildi*.) Rosaleen vicdan azabı çekiyordu ve David'e kayıtsız şartsız bağlıydı.” Poirot kısa bir ara verdikten sonra açıklamalarını sürdürdü. “Olaya bir de David'in açısından bakalım, onun o bombardıman gecesinde Blitz'te hissettiklerini anlamaya çalışalım. David o bombardımanda kız kardeşinin öldüğünü görünce çılgına dönmüştü. Gordon Cloade ölüyordu. Yeni bir yaşam ve bol para hayalleri elinden uçup gidiyordu. Sonra patlamanın etkisiyle bilinçsiz yatan kızı gördü ve kendisi dışında bombardımandan kurtulan tek kişinin o hizmetçi kız olduğunu anladı. Hizmetçi ölen kız kardeşine benziyordu, üstelik yaşları da hemen hemen aynıydı. Hiç kuşkusuz onunla daha önceden bir aşk ilişkisi olmuştu ve genç kızın istediğini yapacağını biliyordu.”

Poirot'nun, “David kadınların başını döndürmeyi çok iyi biliyordu,” demesiyle birlikte Lynn ister istemez kıpkırmızı kesildi.

Poirot açıklamalarını sürdürdü.

“David tam bir fırsatçıydı, dolayısıyla önüne çıkan bu fırsattan da yararlanmak istedi. Onun kız kardeşi Rosaleen olduğunu söyledi. Genç kız kendine geldiğinde David'i başucunda buldu. David onu istediğini yapmaya ikna etti ve kız onun sözlerine kanarak istediği rolü oynayacağını söyledi.”

“Dolayısıyla ilk şantaj mektubunu aldıkları zaman ne kadar korktuklarını düşünebiliyor musunuz? David bir şantajcıya bu kadar kolaylıkla boyun eğecek bir tip miydi? Buna göz yummasının nedeni ancak adamın Underhay olup olmadığından emin olamaması olabilirdi. İyi de bu nasıl *olabilirdi* ki? Nasıl bilmezdi onun kim olduğunu? Bundan emin olmak için onu kardeşi Rosaleen’e göstermesi yeterli olacaktı. Ama o bunu yapmadığı gibi Rosaleen’i apar topar Londra’ya göndermişti. Onu böyle hemen Londra’ya göndermesinin nedeni ne olabilirdi? Bunun bir tek nedeni olabilirdi: Adamın *Rosaleen’i* görmesini istemiyordu. Eğer adam gerçekten Underhay’sse, Rosaleen Cloade’in gerçek Rosaleen olmadığı ortaya çıkacaktı. Bu durumda yapılacak tek bir şey vardı: Şantajcının istediği parayı vermek ve sonra ilk fırsatta bir yolunu bularak kızla birlikte Amerika’ya gitmek.”

“Sonra umulmadık bir şey oldu; şantajcı öldürüldü ve Binbaşı Porter da onun, Underhay olduğunu söyledi. David Hunter şimdiye kadar hiç bu kadar zor bir durumla karşı karşıya kalmamıştı. Daha da kötüsü Rosaleen rolünü oynayan kız da paniğe kapılmıştı, vicdan azabı çekiyordu ve korkuyordu. Her şeyi itiraf etmek üzereydi. Delirmenin eşiğindeydi. Er ya da geç her şeyi itiraf edecek, durum ortaya çıkacak, David de hapsi boylayacaktı. Üstelik David artık onun isteklerinden de bıkmaya başlamıştı. Lynn’e –size– âşık olmuştu. Zararın neresinden dönse kâr olduğunu anladı. Eileen ölmeliydi. David, Doktor Cloade’in verdiği uyku ilacı kapsüllerinden birinin içine morfin doldurdu ve Rosaleen’i her akşam bir tane alması için ikna etti. Kıza, Cloade ailesinin onu öldürmeyi planladığını söyleyerek onu buna inandırdı. Sonuçta kız kardeşinin ölümüyle bütün para Cloade’lere geçeceği için kimse ondan kuşkulanamayacaktı.

“Genç adamın elindeki koz buydu: Neden olmaması! Onun kız kardeşini öldürmesi için görünürde hiçbir neden yoktu, size daha önce de söylediğim gibi bu olayda başından beri bir terslik vardı.”

Birden kapı açıldı ve Başmüfettiş Spence içeri girdi.

Poirot hemen ona bakarak, “*Eh, bien?*” dedi.

Spence, “Her şey tamam, yakaladık,” dedi.

Lynn kısık bir sesle, “Bir şey söyledi mi?” diye sordu.

Spence, “Parası için mücadele ettiğini söyledi,” dedi.

Sonra, “Ne tuhaf, adam konuşması gerekince konuşmuyor, konuşmaması gerekince konuşuyor... her şeyi ters. Yakaladığımız zaman konuşmamasını, söylediği her sözcüğün aleyhinde delil olarak kullanılabileceğini belirttik. ‘Boş versene! Ben kumarbazım, son kozumu da kaybettiğimde anlarım!’ dedi.”

Poirot mırıldandı.

*“Zaman olur, insanın çabaları dalga gibi yükselir,
Sular alır götürür bizi mutluluğa,
Bir kaçırdık mı o fırsatı, ömür yolculuğu
Sıgılıklar, terslikler içinde bocalar.*

Evet, insan yaşamında sular bazen yükselebilir, ama sular insanı açık denizlere de sürükleyebilir.”

17. BÖLÜM

Bir pazar sabahı Rowley çiftliğin kapısının vurulduğunu duydu. Kapıyı açtığında karşısında Lynn'i görerek şaşırdı ve ister istemez bir adım geriledi.

"Lynn!"

"İçeri girebilir miyim Rowley?"

Genç adam kenara çekildi. Lynn içeri girerek doğruca mutfığa doğru yürüdü. Kiliseden geliyordu, başında bir şapka vardı. Ağır bir hareketle şapkasını çıkardı ve pencerenin kenarına koydu.

"*Eve döndüm Rowley.*"

"Ne demek istiyorsun Tanrı aşkına?"

"Yalnızca bir tek şey. Eve döndüm. Benim evim burası, senin yanın. Bunu daha önce anlayamadığım için kendimi çok aptal buluyorum, maceranın sonu baştan belli olduğu halde göremediğim için. Anlamıyor musun Rowley, *eve döndüm!*"

"Sen ne dediğini bilmiyorsun Lynn. Ben, ben... seni öldürmek istedim."

"Biliyorum." Lynn hafifçe gülümsedi ve ellerini boğazına götürdü. "Aslına bakarsan beni öldürmek için boğazıma sarıldığın, öleceğimi sandığım o anda ne kadar aptallık ettiğimi anladım!"

Rowley, "Hiçbir şey anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Oh, budalalık etme. Ben daima seninle evlenmeyi istedim,

değil mi? Sonra seninle aramıza bir soğukluk girdi, bana çok uysal, hatta *ezik* göründün. Seninle yaşamımın güvenli olacağını biliyordum, ama aynı derecede de sıkıcı olacağını düşündüm. David'e kapıldım, çünkü o tehlikeli ve çekici bir erkekti, kadınları çok iyi tanıyordu. Ama bunların hiçbiri *gerçek* değildi. Boğazıma sarılıp, eğer senin olmayacaksam hiç kimsenin olamayacağını söylediğin an, sana ait olduğumu, *senin* kadının olduğumu anlamıştım! Ne yazık ki bunun çok geç farkına vardım... Hercule Poirot araya girip de durumu düzeltmeseydi, çok kötü şeyler olabilirdi. Ben seninim Rowley!”

Rowley başını salladı.

“Bu olanaksız Lynn. Ben iki kişi öldürdüm...”

Lynn, “Saçmalama,” diye bağırdı. “Aptallığı ve dramatik pozlar takınmayı bırak. İriyarı bir adamla tartıştınız, öfkeyle bir yumruk attın. O da düşüp, başını şöminenin mermerine çarptı ve öldü. *Bu* cinayet değildir. Yasalara göre bile bu bir cinayet değil.”

“Ama bu kasıtsız adam öldürme sayılır ve insanı bu yüzden hapse atarlar.”

“Olabilir. Öyle bir şey olursa çıktığın gün seni kapıda bekliyor olacağım.”

“Sonra Porter var. Onun ölümünden de sorumlu olduğumu unutma.”

“Hayır, değilsin. O akli başında, koskocaman bir adamdı. İsteseydi senin önerini en baştan reddedebilirdi. Söylediklerini yapmayı bile bile kabul etti, ama sonradan pişman oldu ve en kolay yola başvurdu. Porter yalnızca zayıf karakterli bir adamdı.”

Rowley inatçı bir tavırla başını salladı.

“Olanaksız bu hayatım. Bir hapisane kuşu ile evlenemezsin.”

“Hapse gireceğini hiç sanmıyorum. Öyle bir şey olsaydı polisler çoktan seni gözaltına almış olurlardı.”

Agatha Christie

Rowley şaşkınlık içinde genç kıza bakıyordu.

“Ama nasıl olur? Kasıtsız adam öldürme, Porter’ı para vaadiyle kandırma...”

“Polisin bütün bunları bildiğini nereden çıkardın.”

“Poirot biliyor.”

“O polis değil. Ben sana polisin ne düşündüğünü söyleyeyim. Onlar Rosaleen gibi, Arden’i de David öldürdü zann ediyorlar, çünkü David’in o akşam Warmesley Vale’de olduğu ortaya çıktı. David’in Rosaleen’i öldürmüş olması mahkûm olması için yeterli. Onu Arden’i öldürmüş olmakla suçlamayacaklar, çünkü buna gerek yok; ayrıca, sanırım yasal olarak bir adamı aynı suçtan iki defa yargılamak olası değil. Sırf bu yüzden bile onun yaptığını *düşündükleri* sürece başka birini arama gereği hissetmeyecekler.”

“Peki ama ya Poirot denen adam...”

“Sanırım Poirot, başmüfettişe Arden’in ölümünün kaza olduğunu söylemiş ama Spence ona gülmüş. Bana sorarsan Poirot hiç kimseye hiçbir şey söylemeyecektir. O çok iyi bir insan...”

“Hayır Lynn. Kendini tehlikeye atmana razı olamam. Sonra her şey bir tarafa, yani, bundan sonrasında kendime güvenebilir miyim bilmiyorum? Demek istediğim, benim yanımda *güvende* olmayabilirsin.”

“Olabilir... Ama seni seviyorum Rowley, o kadar çok acı çektin ki, ayrıca ben... ben de hiçbir zaman *güvende* olmak istemedim...”

SON

